КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на
•НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО•

ХАРЛАН КОБЕН

ГОСПОДАРИ НА НОЩТА

Страхотен трилър.
Лари Кинг

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ХАРЛАН КОУБЪН
ГОСПОДАРИ НА НОЩТА

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

Изминали са единайсет години. По-големият от двамата братя Клайн — Кен е изчезнал безвъзвратно. Над него тегне подозрение в убийство. По-младият Уил е обект на непрестанен тормоз и от полицията, и от местните гангстери.

Всички са убедени, че той има връзка с изчезналия си брат, който е замесен в една страшна тайна, която някой се опитва да съхрани с цената на убийства.

В дръзкия си нов роман Кобен развихря потресаващ разказ за тайни, предателства… и един мъж, който затъва в тресавище от лъжи и убийствени истини.

1

Три дни преди смъртта на майка си узнах от нея — в общи линии това бяха последните й смислени думи — че брат ми е още жив.

Каза само това. Без да навлиза в подробности. Изрече го само веднъж. Морфинът вече стягаше смъртоносната хватка около сърцето й. Кожата й бе придобила онзи мътно жълтеникав оттенък, напомнящ за хепатит или за чезнещ летен загар. Очите й бяха дълбоко хлътнали. Спеше почти през цялото време. Всъщност щеше да има само още един момент на прояснение — ако наистина бе прояснение, в което силно се съмнявах — и тогава използвах възможността да й кажа, че е била чудесна майка, че я обичам… и сбогом. Не споменахме нито дума за брат ми. Но това не означава, че не мислехме за него, сякаш и той седеше до нас.

— Той е жив.

Това бяха нейните думи. И ако в тях имаше истина, не знаех дали е за добро или за зло.

Погребахме я четири дни по-късно.

Когато се върнахме у дома за шива[1], баща ми се втурна по килима към хола. Лицето му бе зачервено от ярост. Естествено, аз присъствах. Сестра ми Мелиса бе, долетяла от Сиатъл с мъжа си Ралф. Леля Селма и чичо Мъри крачеха насам-натам. Моята приятелка Шийла седеше до мен и ме държеше за ръката.

Общо взето, това бяхме.

Имаше само една кошница с цветя — чудовищна и великолепна. Шийла се усмихна и стисна ръката ми, когато видя картичката. Нямаше нито име, нито послание, само една картинка: разделен на четири квадрат.

Татко все се озърташе към панорамните прозорци — същите прозорци, по които бяха стреляли с ловна пушка на два пъти през изминалите единайсет години — и си мърмореше:

— Копелета. — После хвърляше поглед наоколо и се сещаше за още някой отсъстващ. — За бога, очаквах от Бергманови поне да се мярнат, дявол да го вземе.

Сетне затваряше очи и извръщаше лице настрани. Гневът отново пламваше в него и заедно със скръбта образуваше сплав, която нямах сили да понеса.

Поредната измяна в едно десетилетие, пълно с предателства.

Нуждаех се от чист въздух.

Станах. Шийла ме погледна загрижено.

— Ще се поразходя — обясних тихо аз.

— Искаш ли компания?

— Не, струва ми се.

Шийла кимна. Бяхме заедно вече почти от година. Никога не бях срещал приятелка, която дотолкова да си пасва с моя доста калпав характер. Тя още веднъж стисна сърдечно ръката ми и усетих как из цялото ми тяло се разлива топлина.

Изтривалката пред вратата представляваше груба имитация на трева, сякаш открадната от склад за театрални декори, с пластмасова маргаритка в горния ляв ъгъл. Прекрачих я и тръгнах бавно по Даунинг Плейс. Покрай улицата се издигаха убийствено скучни двуетажни къщички от шейсетте години. Все още бях облечен с тъмносивия костюм. От жегата почна да ме сърби. Жаркото слънце напипаше немилостиво и през някаква извратена част от съзнанието ми мина мисълта, че денят е страшно подходящ за гниене. Сетне зърнах като наяве лъчезарната усмивка на майка си — още от времето преди да се случи всичко. Побързах да прогоня спомена.

Знаех накъде отивам, макар че едва ли бих го признал дори и на себе си. Някаква невидима сила ме влечеше натам. Някои хора биха го нарекли мазохизъм. Други биха решили, че е свързано със смъртта. А според мен не беше нито едното, нито другото.

Просто исках да погледна мястото, където всичко свърши.

Отвсякъде ме връхлитаха гледките и звуците на лятното предградие. Край мен прелитаха с крясъци хлапета на велосипеди. Мистър Чирино, който държеше автосалона край шосе 10, косеше моравата си. Съпрузите Стайн — те бяха създали верига магазини за домашни потреби, погълната след време от по-голяма верига — се разхождаха, хванати за ръка. В двора на Ливайн играеха футбол, но не

познавах нито един от участниците. Над задния двор на Кауфман се надигаше пушек от барбекю.

Минах край къщата, където някога живееше семейство Гласман. Когато беше на шест години, Марк Гласман по прякор Тъпото скочи през плъзгащата се стъклена врата. Играеше си на Супермен. Помнех много добре писъците и кръвта. Тъпото порасна и стана мултимилионер. Едва ли още го наричаха със стария прякор, но знае ли човек…

На завоя беше къщата на семейство Мариано — все още в онзи отвратителен отровно жълт цвят и с пластмасов елен край алеята. Кварталното лошо момиче Анджела Мариано беше с две години по-голяма от нас и всички я зяпахме със страхопочитание като някакво висше същество. Докато гледах как Анджела прави слънчеви бани в задния двор по миниатюрен бански, който се крепеше напук на закона за гравитацията, бях изпитал първите болезнени напъни на дълбок хормонален копнеж. Течаха ми лигите в буквалния смисъл на думата. Анджела често се караше с техните и тайно пушеше в бараката зад къщата. Нейният приятел караше мотоциклет. Миналата година случайно я срещнах на Медисън Авеню. Очаквах да изглежда ужасно — винаги става така с първото хлапашко увлечение — но Анджела изглеждаше великолепно и ми се стори щастлива.

Пред къщата на Ерик Франкел на Даунинг Плейс 23 бавно се въртеше градинска пръскачка. Когато бяхме седмокласници, Ерик организира за своята бар мицва[2] празненство с космическа тематика. Таванът на заведението беше изрисуван със звезди върху черен фон като в планетариум. Моята покана беше за „Маса Аполо — 14“. В центъра се извисяваше модел на ракета върху зелена площадка за изстрелване. Сервитьорите, облечени в реалистични скафандри, изобразяваха седмината астронавти от програмата „Мъриори“. На нашата маса сервираше „Джон Глен“. Аз и Синди Шапиро се измъкнахме тайничко за около час. Беше ми за пръв път. Нямах представа какво правя. Синди обаче имаше. Спомням си, че беше великолепно, че езикът й ме галеше и дразнеше по най-неочакван начин. Но си спомням и как след двайсетина минути първоначалното ми смайване се превърна, откровено казано, в скука, сред която си задавах объркания въпрос „а сега какво?“, последван от наивното „само това ли било?“.

Когато двамата се завърнахме крадешком към Кейп Кенеди и „Маса Аполо — 14“, леко разчорлени и в отлична форма (междувременно групата на Хърби Джейн развличаше тълпата с „Отведи ме до Луната“), брат ми Кен ме дръпна настрани и настоя да узнае всичко с подробности. Естествено, разправих ги най-охотно. Той ме възнагради с многозначителна усмивка, после плеснахме длани. По-късно същата нощ, докато лежахме в спалнята — Кен на горното легло, аз на долното — и от уредбата звучеше любимата песен на Кен „Не бой се от жътваря“, моят по-голям брат ми обясни нещата от живота, видени през очите на деветокласник. По-късно щях да науча, че в много отношения не е бил прав (прекалено наблягаше на гърдите), но когато си спомням онази нощ, винаги се усмихвам.

Той е жив…

Тръснах глава и завих надясно към Кодингтън Терас покрай някогашната къща на семейство Холдър. По същия път двамата с Кен ходехме до началното училище „Бърнет Хил“. За по-направо между двете къщи имаше павирана пътека. Запитах се дали все още я има. Майка ми — всички, дори децата я наричаха Съни — често се опитваше ужким незабелязано да ни следва до училището. Като я виждаше как се крие зад дърветата, Кен театрално вдигаше очи към небето. Сега се усмихнах на спомена за нейната прекомерна загриженост. Някога това ме смущаваше, но Кен само вдигаше рамене. Брат ми беше печено момче и пренебрегваше подобни дреболии. Аз не.

Нещо ме бодна в сърцето и аз продължих напред.

Може би само си го въобразявах, но имах чувството, че хората почват да ме зяпат. Скърцането на велосипеди, тропотът на баскетболна топка, пръскачките и косачките, крясъците на футболистите — сякаш всичко стихваше, когато се приближавах. Някои се заглеждаха просто от любопитство, защото едва ли често по улицата минаваше непознат с тъмносив костюм посред лято. Но повечето — пак казвам, поне така ми се струваше — гледаха с ужас, защото ме разпознаваха и не можеха да повярват, че дръзвам да стъпя на тази свещена земя.

Без колебание наближих къщата на Кодингтън Терас 47. Бях разхлабил вратовръзката. Пъхнах ръце в джобовете си. Почуках с крак долния ръб на бордюра. Защо идвах тук? Зърнах как помръдна завесата в хола. На прозореца се появи обтегнатото, призрачно лице на мисис Милър. Тя ме изгледа яростно. Не извърнах глава. Стоях неподвижно. Тя продължи да ме гледа… и сетне за моя изненада лицето й омекна. Сякаш общото страдание бе създало някаква връзка помежду ни. Мисис Милър кимна. Аз също кимнах и усетих как от очите ми бликват сълзи.

Може би сте видели историята по „20/20“, „За пръв път на живо“ или някой друг телевизионен еквивалент на жълтите вестници. За онези, които не са, ето официалните данни: на 17 октомври преди единайсет години в градчето Ливингстън, щат Ню Джърси, брат ми Кен Клайн, по онова време двайсет и четири годишен, жестоко изнасили и удуши нашата съседка Джули Милър.

В мазето. На Кодингтън Терас 47.

Там откриха трупа й. От уликите не ставаше съвсем ясно дали наистина е била убита в онази зле обзаведена подземна стаичка, или едва после е захвърлена зад зацапания раиран диван. Предположенията клоняха към първата хипотеза. Брат ми успя да се изплъзне от арест и изчезна в неизвестна посока — поне според официалната версия.

През изминалите единайсет години всички международни издирвания на Кен останаха безрезултатни. Но имаше сведения, че са го виждали.

Първият сигнал пристигна около година след убийството от малко рибарско селце в Северна Швеция. Интерпол веднага се втурна натам, но брат ми избяга. Предполагаха, че е бил предупреден. Нямам представа как и от кого.

След това го видяха четири години по-късно в Барселона. Кен бил наел — според вестникарските съобщения — „имение с изглед към океана“ (Барселона не е на океанския бряг) заедно с — тук цитирам отново — „дребна тъмнокоса жена, може би танцьорка на фламенко“. Не кой да е, а човек от Ливингстън на почивка в Португалия съобщил, че е забелязал Кен и неговата кастилска изгора да обядват на плажа. Според разказа брат ми бил загорял, в отлична

форма, с разгърдена бяла риза и мокасини на бос крак. С въпросния ливингстънчанин на име Рик Хоровиц бяхме съученици в четвърти клас. Цели три месеца Рик ни забавляваше през междучасията, като ядеше гъсеници.

И барселонският Кен се изплъзна от хватката на закона.

Последното съобщение беше, че видели брат ми да кара ски по най-стръмните склонове на Френските Алпи (интересно, но преди убийството Кен не бе помирисвал ски). От цялата работа не излезе нищо, освен предаване по канал „48 часа“. С годините темата за моя брат беглец постепенно се превърна в дежурна сензация, изплуваща всеки път, когато се надигнеше някакъв смътен слух, или по-вероятно когато клюкарските телевизии почнеха да закъсват за материал.

Естествено, аз мразех телевизионните „екипни емисии“ за „упадъка на жилищните квартали“ или някое друго подобно определение. „Специалните репортажи“ (бих искал поне веднъж някой да каже „това беше обикновен репортаж, всички са виждали такива истории“) винаги показваха едни и същи снимки на Кен с бял екип за тенис — по някое време той беше играч от националната ранглиста — надут и високомерен. Нямам представа откъде ги бяха изровили. На тях Кен бе излязъл като противен красавец, внушаващ омраза от пръв поглед. Високомерен, с буйна прическа, зъбата усмивка и ефектно подчертан загар на белия фон, Кен от снимките изглеждаше един от галериците на съдбата (изобщо не беше от тях), които се справят в живота единствено с чар (имаше го донякъде) и дебела банкова сметка (каквато изобщо не притежаваше).

Аз също участвах в едно от тези предавания. Някакъв продуцент се свърза с мен — беше още в началото на шумотевицата — и заяви, че искал „да представи почтено и двете страни“. Много хора били готови да линчуват брат ми. За „баланс“ трябвало някой да опише на тези хора „истинския Кен“.

И аз се хванах на въдицата.

Една платинена блондинка със съчувствени маниери дойде да ме снима в студиото и интервюто продължи цял час. Откровено казано, харесах разговора. От него ми поолекна. После блондинката ми благодари и ме отпрати, а когато излъчиха предаването, използваха само един мой отговор, и то без въпроса („Но ти едва ли твърдиш, че брат ти е бил съвършен, нали? Нима ще ни кажеш, че е бил светец?“),

като орязаха думите ми дотолкова, че само се появявах за миг, заснет съвсем отблизо и под звука на драматична музика заявявах: „Кен не беше светец, Даян“.

Така или иначе, и те изложиха официалната версия за станалото.

Аз никога не повярвах в нея. Не казвам, че е невъзможна. Но вярвам в далеч по-вероятния вариант, че брат ми е мъртъв — че е мъртъв от единайсет години насам.

И което е по-важно, майка ми също вярваше, че Кен е мъртъв. Вярваше твърдо. Безрезервно. Нейният син не беше убиец. Беше жертва.

Той е жив… Не го е направил.

Вратата на къщата пред мен се отвори. Мистър Милър прекрачи прага. Намести очилата си и застана с юмруци на кръста като някаква жалка имитация на Супермен.

— Пръждосвай се от тук, Уил — каза мистър Милър.

И аз се пръждосах.

Следващата голяма изненада дойде един час по-късно.

Аз и Шийла бяхме в спалнята на родителите ми. Откакто се помнех, мебелите в стаята си бяха все същите — избеляло сиви със синьо по ръбовете. Седяхме на двойното легло с раздрънкани пружини. По одеялото бяха разпръснати най-личните вещи на майка ми — онези, които държеше в претъпканите чекмеджета на нощното шкафче. Баща ми бе останал долу да гледа предизвикателно през панорамните прозорци.

Не знам защо исках да преровя нещата, които майка ми бе смятала за толкова ценни, че да ги пази близо до себе си. Щеше да боли. Знаех го. Има някаква интересна взаимовръзка между утехата и търсенето на болка. Някои хора приемат скръбта като игра с огъня. Вероятно и аз се нуждаех от нещо подобно.

Погледнах красивото лице на Шийла — извито наляво, със сведени, съсредоточени очи — и на сърцето ми стана по-топло. Сигурно ще ви прозвучи малко смахнато, но можех да я гледам с часове. Не само заради красотата й — всъщност никой не би я нарекъл красива в класическия смисъл на думата, нейните черти бяха малко криви, може би по наследство, или по-скоро заради мътното й минало

— но в нея имаше жизненост, любопитство и деликатност, сякаш още един удар би я разбил безвъзвратно. Шийла ми вдъхваше желание — разберете ме добре — да бъда храбър заради нея.

Без да повдига очи, тя се усмихна леко и каза:

— Престани.

— Нищо не правя.

Най-сетне тя ме погледна и видя изражението ми.

— Какво има?

Свих рамене и отвърнах просто:

— Ти си моят свят.

— И ти не си за изхвърляне.

— Да — казах аз. — Така си е.

Тя замахна шеговито насреща ми.

— Знаеш ли, обичам те.

— Че как иначе?

Шийла завъртя очи към тавана. После отново сведе поглед към леглото и усмивката й изчезна.

— За какво си мислиш? — попитах аз.

— За майка ти. — Тя пак се усмихна. — Много я харесвах.

— Жалко, че не си я виждала по-рано.

— Жалко, наистина.

Започнахме да преглеждаме сбръчканите, пожълтели вестникарски изрезки. Обяви за раждане — на Мелиса, на Кен, моето. Статии за подвизите на Кен като тенисист. Старата му спалня все още бе пълна с трофеи, върху които миниатюрни бронзови човечета размахваха ракети. Имаше и снимки, предимно стари, отпреди убийството. Съни. Майка ми носеше този прякор още от детството си. Подхождаше й. Намерих една нейна снимка като председател на родителския комитет. Не знам какво точно правеше, но стоеше на сцената със странна шапка, а другите майки се превиваха от смях. На друга снимка ръководеше училищното празненство, облечена като клоун. Всичките ми приятели смятаха Съни за най-свястна сред възрастните. Радваха се, когато идваше нейният ред да ни прибира от училище. Искаха пикникът на класа да е в нашия двор. Съни беше „готина майка“, без да прекалява — само мъничко смахната, колкото да не знаеш какво ти подготвя. Около нея винаги искреше вълнение.

Продължихме така около два часа. Шийла не бързаше, оглеждаше замислено всяка снимка. По някое време присви очи.

— Кой е този?

Подаде ми снимката. Майка ми стоеше отляво, облечена с много оскъден бански костюм от началото на седемдесетте години. Беше прегърнала плахо през рамото дребничък мъж с черни мустаци и щастлива усмивка.

— Крал Хюсеин — казах аз.

— Моля?

Кимнах мълчаливо.

— Крал Хюсеин от Йордания, искаш да кажеш?

— Същият. Мама и татко го срещнали в Маями.

— И какво?

— Мама го попитала дали е съгласен да се снимат заедно.

— Шегуваш се.

— Ето ти доказателството.

— Не е ли имал телохранители или нещо подобно?

— Сигурно са я видели, че няма къде да скрие оръжие.

Шийла се разсмя. Спомних си как мама ми разказваше за случая. Тя стои до крал Хюсеин, татковият фотоапарат не иска да щракне, той ругае тихичко и се мъчи да го оправи, тя го подканва с поглед да побърза, кралят чака търпеливо, шефът на охраната взима апарата, отстранява повредата и го връща на татко.

Майка ми Съни.

Би било ужасен шаблон да кажа, че нещо в нея умря, когато откриха трупа на Джули Милър, но шаблоните именно затова са шаблони — защото често удрят право в десетката. Искрите около майка ми притихнаха и изгаснаха. След като чу за убийството, тя не изпадна в криза или истерия. Често съжалявам за това. Моята емоционална майка — Съни — стана ужасяващо кротка. Цялото й поведение стана скучно, еднообразно — безстрастно е най-точната дума — и у човек като нея това изглеждаше по-мъчително от най-нелепите буйства.

На вратата се позвъни. Надникнах през прозореца на спалнята и видях фургона за доставки от гастронома „Епес-Есен“. Наденички за опечалените. Като непоправим оптимист татко бе поръчал твърде много. Щеше да се самозаблуждава до края. Оставаше в тази къща

като капитана на „Титаник“. Спомням си първия път, когато малко след убийството простреляха прозорците с пушка. Помня го как размахваше предизвикателно юмруци. Ако не бъркам, мама искаше да напуснем. Татко отказа. За него това щеше да е капитулация. Би означавало, че признава вината на сина си. Би било предателство.

Ама че глупост.

Шийла ме гледаше. Усещах почти осезаемо нейната топлина като слънчев лъч върху лицето си и за момент престанах да обръщам внимание на всичко останало. Бяхме се срещнали по служба преди около година. Аз ръководя дома „Ковенант Хаус“ на Четирийсет и първа улица в Ню Йорк — благотворителна организация, подпомагаща бездомни деца и младежи. Шийла дойде да работи при нас като доброволка. Беше родом от едно малко градче в Айдахо, но изобщо не приличаше на провинциално момиче. Каза ми, че преди много години и тя била бездомно дете. Само това знаех за миналото й.

— Обичам те — казах аз.

— Че как иначе? — отвърна тя.

Не завъртях очи към тавана. Към края Шийла се държа много добре с майка ми. Хващаше общинския автобус от Порт Оторити до Нортфийлд Авеню, после вървеше пеш до медицинския център „Сейнт Барнабъс“. Преди да се разболее, майка ми бе влизала за последен път в „Сейнт Барнабъс“, когато съм се родил. В този факт навярно имаше някаква трогателна житейска мъдрост, но сега не ми бе до това.

Аз обаче бях виждал как се държи Шийла с майка ми. И това ме караше да си задавам въпроси. Реших да рискувам.

— Би трябвало да се обадиш на родителите си — тихо казах аз.

Шийла ме изгледа така, сякаш я бях зашлевил през лицето. Плъзна се по леглото и стана.

— Шийла?

— Сега не му е времето, Уил.

Разсеяно взех една рамка със снимка на родителите ми край морето.

— Защо да не му е времето?

— Ти не знаеш нищо за нашите.

— А бих искал — казах аз.

Тя ми обърна гръб.

— Работил си с избягали деца.

— И какво?

— Знаеш колко е зле понякога.

Знаех. Отново си помислих за леко изкривените черти на лицето й — например носа с издайническата чупка — и се замислих.

— Знам още нещо. Много по-зле става, ако не говориш за това.

— Говорила съм, Уил.

— Не и с мен.

— Ти не си ми психотерапевт.

— Аз съм мъжът, когото обичаш.

— Да. — Тя ме погледна отново. — Но не сега, бива ли? Моля те.

Нищо не можех да отговоря, но тя навярно имаше право. Пръстите ми разсеяно опипваха рамката. И точно тогава се случи неочакваното.

Фотографията леко помръдна в рамката.

Сведох очи. Изпод нея се подаваше друга снимка. Помръднах горната още малко. Отдолу се появи ръка. Натиснах още, но снимката не помръдваше. Пръстът ми откри закопчалките отзад. Бутнах ги настрани и изтърсих подложката на рамката върху леглото. Заедно с нея паднаха две снимки.

Едната — горната — изобразяваше родителите ми във ваканция, щастливи, здрави и безгрижни, както никога не ги бях виждал. Но втората, скритата снимка грабна вниманието ми.

В долния край бе отпечатана с червено дата отпреди по-малко от две години. Снимката беше направена върху хълм или нещо подобно. В далечината не се виждаха къщи, а само заснежени планини като в началните кадри на „Звукът на музиката“. Мъжът на снимката беше с къси панталони, раница, тъмни очила и ожулени туристически обувки. Познавах усмивката му. Лицето също, макар че сега по него имаше повече бръчки. Косата му беше по-дълга. Брадата прошарена. Но нямаше как да го сбъркам.

Мъжът на снимката бе брат ми Кен.

---

[1] Шива — еврейски седемдневен траур за близък роднина. — Б.пр. ↑

[2] Бар мицва — тържествена церемония в синагогата, провеждана обикновено в събота, за приемане сред възрастното

еврейско общество на 13-годишно момче, завършило предписаното обучение в областта на юдаизма. — Б.пр. ↑

2

Баща ми стоеше сам в задния двор. Бе паднала нощ. Застанал съвсем неподвижно, той се взираше в мрака. Докато се приближавах изотзад, изведнъж ме разтърси мъчителен спомен.

Около четири месеца след убийството на Джулия веднъж го заварих да стои в мазето с гръб към мен, точно както сега. Мислеше си, че е сам в къщата. На дясната му длан лежеше пистолет „Ругър“ двайсет и втори калибър. Той държеше оръжието нежно като малко животинче и никога през живота си не съм изпитвал подобен страх. Застинах на място. След няколко безкрайни минути се измъкнах на пръсти по стъпалата й хлопнах външната врата, сякаш току-що съм пристигнал. Докато сляза долу, пистолетът беше изчезнал.

Цяла седмица не се отлепих от него.

Сега минах през плъзгащата се врата и подхвърлих:

— Здрасти.

Още преди да се завърти, на лицето му бе изгряла широка усмивка. Винаги имаше усмивка за мен.

— Здрасти, Уил — отвърна той и в дрезгавия му глас прозвуча нежност.

Баща ми винаги посрещаше децата си с радост. Преди да се случи онова, той беше популярен сред хората. Харесваха го. Беше дружелюбен, надежден и малко грубоват, от което изглеждаше още по-надежден. Но дори и да се усмихваше на другите, всъщност не даваше пет пари за тях. Неговият свят беше семейството му. Нищо друго не го интересуваше. Страданията на непознати и дори на приятели всъщност слабо го трогваха — сякаш страдаше от слепота за всичко извън семейството.

Седнах на градинския стол до него и се поколебах как да подхвана темата. Дълбоко въздъхнах. Чух, че и, той стори същото. С него изпитвах великолепно чувство за сигурност. Можеше да е остарял и съсухрен — сега бях далеч по-висок и силен от него — но знаех, че

ако се наложи, пак е готов да излезе напред и да поеме удара вместо мен.

И че аз няма да му попреча.

— Ще трябва да подрежем онзи клон — посочи той в тъмното.

— Да — съгласих се аз, макар че не виждах нищо.

Лъчите от плъзгащата се стъклена врата го осветяваха в профил. Гневът бе отминал, отстъпвайки място на предишната безнадеждност. Понякога си мисля, че когато Джули умря, той наистина се опита да поеме удара, но рухна по гръб. Очите му и до днес си оставаха някак изцъклени като на човек, който неочаквано е ударен в корема, без да знае защо.

— Добре ли си? — подхвърли той обичайната встъпителна фраза.

— Добре съм. Всъщност не точно добре, но…

Татко махна с ръка.

— Да, глупав въпрос.

Отново замълчахме. Той запали цигара. Татко никога не пушеше у дома. Заради здравето на децата и тъй нататък. Смукна, сетне сякаш се опомни, погледна ме и смачка цигарата.

— Няма нищо — казах аз.

— С майка ти се бяхме разбрали никога да не пуша у дома.

Не възразих. Скръстих ръце и ги отпуснах в скута си. После отсякох направо:

— Мама ми каза нещо, преди да умре.

Той завъртя очи към мен.

— Каза, че Кен още е жив.

Татко настръхна, но само за секунда. По устните му трепна печална усмивка.

— Било е от лекарствата, Уил.

— И аз си мислех така. Отначало.

— А сега?

Погледнах го право в лицето, търсейки някакви признаци за измама. Разбира се, имаше разни слухове. Кен не беше богат. Мнозина се питаха как брат ми успява да живее в укритие толкова дълго. Естествено, моят отговор бе, че няма такова нещо — че и той е умрял през онази нощ. Други, навярно повечето от хората, смятаха, че родителите ни тайно му пращат пари.

Свих рамене.

— Чудя се защо би го казала след толкова години.

— Лекарствата — повтори той. — Тя умираше, Уил.

Във втората част от отговора се криеха толкова много неща. Помълчах малко, после попитах:

— Мислиш ли, че Кен е жив?

— Не — отговори той и извърна глава.

— Мама каза ли ти нещо?

— За брат ти ли?

— Да.

— Горе-долу колкото и на теб.

— Че Кен е жив?

— Да.

— Нещо друго?

Татко сви рамене.

— Каза, че не е убил Джули. Че скоро щял да се върне, но първо имал да свърши нещо.

— Какво?

— Тя не разбираше какво говори, Уил.

— Попита ли я?

— Разбира се. Тя просто бълнуваше. Вече не ме чуваше. Успокоих я. Казах й, че всичко ще бъде наред.

Той пак извърна глава. Мина ми през ум да му покажа снимката на Кен, но се отказах. Исках да поразмисля, преди да тръгна по този път.

— Казах й, че всичко ще бъде наред — повтори той.

През стъклената врата се виждаше кубче от прозрачна пластмаса със стари цветни снимки в него, дотолкова избелели от слънцето, че се различаваха само неясни жълто-зеленикави петна. В стаята нямаше нови снимки. Нашата къща бе хваната в капан на времето, застинала на едно място преди единайсет години. Спомних си една стара песен, в която часовникът спира, когато умира старият му стопанин.

— Веднага се връщам — каза татко.

Той стана и се отдалечи, докато реши, че е изчезнал от поглед. Но аз виждах силуета му в мрака. Видях го как наведе глава. Раменете му се разтресоха. Не помнех някога да съм виждал баща си да плаче. И сега не исках да го виждам.

Обърнах се и си спомних другата снимка, която още лежеше горе — снимката на родителите ми край морето, загорели и щастливи. Запитах се дали и той не си мисли за нея.

Когато се събудих през нощта, Шийла не беше в леглото.

Седнах и се ослушах. Никакъв звук. Поне в апартамента. Чувах нормалното нощно бучене на редки автомобили по улицата осемнайсет етажа по-долу. Погледнах към банята. Не светеше. Всъщност никъде не светеше.

Понечих да я повикам, но в тишината имаше нещо крехко, нещо тънко като сапунен мехур. Тихо станах от леглото. Краката ми докоснаха дебелия килим от стена до стена — в жилищните блокове често ги използват, за да заглушат шума отдолу и отгоре.

Апартаментът не беше голям, имаше само една спалня. Пристъпих към хола и надникнах. Шийла бе там. Седеше на перваза и гледаше надолу към улицата. Гледах гърба й, лебедовата шия, прекрасните рамене, тъмните вълни на косата по бялата кожа и отново усетих как в мен нещо потръпна. Връзката ни все още беше на границата на ранното увлечение, когато животът е тъй прекрасен, когато не можеш да й се наситиш, когато тичате в парка, гледаш възхитен как трептят мускулите по корема й и знаеш, знаеш, че този трепет скоро ще се превърне в нещо по-мощно и по-прекрасно.

Преди нея бях обичал само веднъж. И то много отдавна.

— Хей — казах аз.

Тя завъртя глава съвсем леко, но това бе достатъчно. По бузите й блестяха сълзи. Виждах ги как се стичат надолу под лунната светлина. Не издаваше звук — нито хълцане, нито ридания или задавено хлипане. Просто плачеше. Аз стоях на вратата и се питах какво да правя.

— Шийла.

На втората ни среща Шийла ми показа фокус с карти. Избрах две карти, без тя да гледа, сложих ги по средата на масата, а тя събори на пода цялото тесте, без моите карти. След подвига се усмихна широко и ми протегна картите да ги видя. Аз отвърнах на усмивката. Изглеждаше някак… как да го кажа?… вятърничаво. Шийла наистина беше малко вятърничава. Обичаше фокуси с карти, вишнев сироп и

училищни оркестри. Пееше оперни арии, четеше безразборно и плачеше на рекламите за филми по „Холмарк“. Умееше безпощадно да имитира Хоумър Симпсън и мистър Бърнс, макар че с подражанията на Смитърс и Ани се справяше доста по-зле. А най-много обичаше да танцува. Обичаше да затвори очи, да отпусне глава на рамото ми и да се унесе.

— Извинявай, Уил — каза Шийла, без да се обръща.

— За какво? — попитах аз.

Тя продължаваше да гледа надолу.

— Лягай си. След няколко минути ще дойда.

Исках да остана, да се опитам да я утеша. Но не го сторих. В момента тя беше недостъпна. Нещо я бе отнесло далече от мен. Всички думи и действия щяха да бъдат или безполезни, или вредни. Поне така си мислех. И аз допуснах огромна грешка. Легнах си и зачаках.

Но Шийла не дойде.

3

Лас Вегас

Проснат в леглото по гръб, Морти Майер спеше дълбоко, когато усети дулото на пистолет върху челото си.

— Събуди се — изрече нечий глас.

Очите на Морти се разшириха. В спалнята беше тъмно. Той се опита да вдигне глава, но пистолетът го притисна надолу. Извъртя очи към светещите цифри на радио будилника върху нощното шкафче. Но там нямаше будилник. Нямаше го от години. Още откакто Лиа умря. Откакто Морти продаде голямата къща в колониален стил.

— Хей, аз съм страхотен — каза Морти. — Всички го знаят.

— Ставай.

Човекът дръпна оръжието. Морти вдигна глава. Очите му привикваха с мрака и той различи, че лицето на непознатия е закрито с шал. Морти си спомни филма „Сянката“.

— Какво искаш?

— Трябва да ми помогнеш, Морти.

— Познаваме ли се?

— Ставай.

Морти се подчини. Извъртя крака и стъпи на пода. Когато се изправи, главата му клюмна. Той залитна, обзет от онова състояние, в което опиянението бавно отминава, а махмурлукът набира сила като приждаща буря.

— Къде ти е лекарската чанта? — попита човекът.

Облекчението плъзна по жилите на Морти. Значи това било. Опита се да огледа за рана, но беше твърде тъмно.

— Ти ли? — попита той.

— Не. Тя е в мазето.

Тя?

Морти бръкна под леглото и извади кожената си лекарска чанта. Беше стара и протрита. От някогашните златни инициали вече нямаше и следа. Ципът заяждаше. Лиа му подари тази чанта по случай

завършването на Колумбийския университет преди повече от четирийсет години. През следващите три десетилетия Морти работеше като интернист в Грейт Нек. Двамата с Лиа отгледаха три момчета. И ето го днес — почти седемдесетгодишен, в тая мизерна дупка, задлъжнял с пари и услуги на кого ли не.

Хазартът. Сам си бе избрал тази убийствена страст. Години наред успяваше да се побратимява с вътрешните си демони, и все пак да ги държи на разстояние. Ала накрая демоните го сграбчиха. Както винаги става. Някои твърдяха, че Лиа неволно го е насърчавала. Може би. Но след нейната смърт вече нямаше за какво да се бори. Той остави демоните да впият нокти и да вършат каквото си искат.

Морти загуби всичко, включително лекарските си права. Пресели се на запад, в тази мизерна квартира. Играеше хазарт почти всяка вечер. Момчетата му — вече големи, със свои семейства — спряха да се обаждат. Обвиняваха го за смъртта на майка си. Казваха, че я състарил преждевременно. Сигурно имаха право.

— Побързай — каза човекът.

— Идвам.

Тръгнаха надолу по стълбището. Морти видя, че в мазето свети. Жалката сграда, където живееше сега, беше някогашна погребална кантора. Морти наемаше стая на партера. Така можеше да ползва мазето — където по-рано съхраняваха и балсамираха телата.

В дъното на сутерена, под прозорчето към задния паркинг, имаше ръждива метална пързалка. Така бяха докарвали труповете долу — на собствен ход. На много места белите фаянсови плочки бяха опадали от стените. За да пусне водата, човек трябваше да използва клещи. Повечето метални шкафове нямаха врати. Но миризмата на смърт все още витаеше тук като стар призрак, който не иска да си отиде.

Ранената жена лежеше върху една от стоманените маси, Морти веднага видя, че положението не е добро. Обърна се към Сянката.

— Помогни й — каза онзи.

На Морти никак не му се понрави онова, което усети в гласа на човека. Да, имаше и гняв, но преобладаваше чистата безнадеждност, стигаща до отчаяна молба.

— Не ми изглежда добре — каза Морти.

Човекът опря пистолета в гърдите му.

— Умре ли тя, умираш и ти.

Морти преглътна. Ясно. Пристъпи към масата. През изминалите години бе лекувал тук доста мъже — но за пръв път си имаше работа с жена. Така свързваше двата края. С кърпеж набързо. Ако някой попадне в „Бърза помощ“ с рана от куршум или нож, дежурният лекар е длъжен да докладва. Затова мнозина предпочитаха импровизираната болница на Морти.

Той си припомни университетския курс по първа помощ. Класическото съкращение ТДК. *Трахея, Дишане, Кръвообращение.* Жената дишаше тежко, дрезгаво.

— Ти ли й стори това?

Човекът не отговори.

Морти направи каквото му беше по силите. Закърпи я, нищо повече. Само да се стабилизира, помисли си той. Да се стабилизира и да ми се махне от главата.

Когато всичко приключи, непознатият внимателно вдигна жената на ръце.

— Ако проговориш…

— И по-страшни заплахи съм чувал.

Мъжът бързо излезе навън. Морти остана в мазето. Имаше чувството, че нервите му са се изпокъсали от изненадващото събуждане. Той въздъхна и реши да си легне отново. Но преди да тръгне към стълбището, Морти Майер допусна съдбоносна грешка.

Погледна през задното прозорче.

Мъжът бе стигнал до колата. Предпазливо, почти нежно остави жената на задната седалка. Морти наблюдаваше. И зърна още някакво движение.

Той присви очи. Изведнъж го побиха тръпки.

Още един човек.

Отзад в колата имаше още един човек. Човек, който в никакъв случай не би трябвало да е там. Морти инстинктивно посегна към телефона, но ръката му застина върху слушалката. На кого щеше да се обади? Какво можеше да каже?

Морти затвори очи и с усилие прогони замайването. Повлече крака нагоре по стълбището. Просна се в леглото и дръпна завивките. После заби поглед в тавана и се помъчи да забрави.

4

Бележката на Шийла беше кратка и нежна:

„Обичам те завинаги.

Ш.“

Тя така и не се върна в леглото. Сигурно цяла нощ бе гледала през прозореца. Не я чух чак до пет сутринта, когато тихичко се измъкна навън. Часът не ме изненада особено. Шийла беше от ранните птици и вечно ми напомняше онази стара реклама за армията, според която там до девет сутринта свършвали повече работа, отколкото мнозина вършат за цял ден. Позната история — тя те кара да се чувстваш като последен лентяй и тъкмо затова я обичаш.

Шийла ми бе споменала веднъж — и само веднъж — че е свикнала да става рано, защото дълги години работила във ферма. Когато се помъчих да изкопча подробности, тя моментално млъкна. Миналото беше забранена територия. Навлезеш ли в нея, поемаш си рисковете.

Бях не толкова разтревожен, колкото объркан от поведението й.

Минах под душа, после се облякох. Снимката на брат ми беше в чекмеджето на бюрото. Извадих я и дълго се вглеждах. Усещах в гърдите си някаква странна празнота. Мислите ми кръжаха, танцуваха, но всичко се свеждаше до един простичък извод: Кен бе успял да се измъкне.

Може би се питате защо смятах толкова твърдо, че е мъртъв от години. Признавам, донякъде се дължеше на старомодната интуиция, примесена със сляпа надежда. Обичах брат си. И го познавах. Кен не бе съвършен. Бързо избухваше и обичаше сблъсъците. Беше се замесил в нещо лошо. Но не беше убиец, поне това знаех със сигурност.

Семейната ни теория обаче се крепеше на нещо повече от тази нелепа вяра. Първо, как би могъл Кен да оцелее в нелегалност? Та той имаше само осемстотин долара в банката. Откъде би намерил средства да се измъква от преследването по цял свят? И какъв мотив би имал да убие Джули? Как така не ни се обади поне веднъж през тези единайсет години? Защо беше толкова напрегнат, когато си дойде у дома за последен път? Защо ми каза, че е в опасност? И защо тогава не настоях да узная повече?

Но най-лошото — или най-доброто, зависи от гледната точка — бе кръвта, открита на местопрестъплението. Част от нея принадлежеше на Кен. В мазето имаше голямо петно от кръвта му, а по-дребни капки водеха нагоре по стъпалата и навън. Полицията откри още едно петно сред храстите в задния двор на семейство Милър. Нашата семейна теория беше, че истинският престъпник е убил Джули и тежко ранил (а по-късно доубил) брат ми. Полицейската версия звучеше по-просто: Джули е оказала съпротива.

Имаше още нещо в подкрепа на нашата семейна теория — нещо, което идваше пряко от мен и навярно затова никой не го взе на сериозно.

Онази вечер бях видял някакъв мъж да се спотайва около къщата на семейство Милър.

Както казах, полицията и журналистите пренебрегнаха този факт — в края на краищата аз съм заинтересован да оправдая брат си — но той е важен, за да се разбере нашата вяра. В крайна сметка нашето семейство имаше избор. Можехме да приемем, че брат ми е убил безпричинно една красива млада жена, че след това единайсет години е живял в нелегалност без източник на приходи (и това — не забравяйте — въпреки всички усилия на полицията и непрестанния шум из медиите) — или пък можехме да вярваме, че двамата с Джули Милър са се любили съвсем доброволно (откъдето идват повечето косвени доказателства) и че някой неизвестен, свързан с опасността, от която се боеше Кен, може би същият, когото бях зърнал онази вечер край къщата на Кодингтън Терас, е нагласил уликите срещу него и се е погрижил трупът му да не бъде открит.

Не казвам, че теорията ни обясняваше всичко. Но ние познавахме Кен. Той не бе сторил онова, в което го обвиняваха. Какво друго оставаше?

Някои хора приемаха семейната ни теория, но повечето бяха откачили на тема „конспирация“. Такива хора охотно вярват, че Елвис и Джими Хендрикс си живеят живота нейде на островите Фиджи. По телевизията споменаваха за нашия вариант, но с такива физиономии, сякаш бяха готови да се разкикотят всеки момент. С времето почнах все по-рядко да защитавам Кен. Колкото и егоистично да звучи, исках да живея. Исках кариера. Не желаех да бъда брат на прочут издирван убиец.

Сигурен съм, че в „Ковенант Хаус“ ме наеха с известни съмнения. Кой би ги упрекнал? Макар че съм изпълнителен директор, и до днес не пишат името ми върху бланките за писма. Никога не ме пращат да събирам дарения. Цялата ми работа е зад кулисите. И обикновено нямам нищо против.

Отново погледнах снимката на този мъж — тъй познат и в същото време напълно непознат.

Дали майка ми не бе лъгала от самото начало?

Дали не бе помагала на Кен, твърдейки в същото време пред мен и баща ми, че го смята за мъртъв? Като си помисля сега, тъкмо тя подкрепяше най-упорито тази теория. Дали не му бе пращала тайно пари през цялото време? Дали Съни знаеше от самото начало къде е Кен?

Трудни въпроси.

С усилие откъснах очи от снимката и отворих кухненския шкаф. Вече бях решил да не ходя тази сутрин до Ливингстън — от самата мисъл да седя още един ден в онази мъртвешка къща ме побиваха тръпки — а и наистина исках да отида на работа. Сигурен бях, че майка ми не само би ме разбрала, но и горещо би подкрепила тази идея. Затова си приготвих закуска и набрах номера на гласовата поща на Шийла. Казах, че я обичам и помолих да ми позвъни.

Моят апартамент — всъщност вече е нашият апартамент — се намира на ъгъла на Девето Авеню и Двайсет и четвърта улица, недалече от хотел „Челси“. Обикновено минавам пеш седемнайсетте пресечки до „Ковенант Хаус“, който е на Четирийсет и първа улица, близо до магистралата Уест Сайд. Мястото беше чудесно за приют в дните преди разчистването на Четирийсет и втора улица, когато този вонящ квартал се славеше като бастион на безочливия упадък. По онова време Четирийсет и втора улица беше същинска порта към ада,

място за причудливо и нелепо размесване на половете. Туристи и местни минувачи крачат покрай проститутки, наркопласьори, сводници, сексмагазини, порно книжарници и киносалони, а когато стигнат до края, едни са изтръпнали от възбуда, а други мечтаят само за горещ душ и инжекция пеницилин. Според мен там перверзната е тъй мръсна, тъй потискаща, че направо те смазва. И аз съм мъж. Имам си страсти и тайни желания като повечето мъже, които познавам. Но никога не съм разбирал как може някой да открие еротика в онези беззъби и смахнати повлекани.

В известен смисъл прочистването на града усложни работата ни. По-рано знаехме къде да обикаля спасителната кола на „Ковенант Хаус“. Избягалите хлапета бяха на открито, виждаха се от пръв поглед. Сега задачите ни далеч не са толкова ясни. И което е най-лошо, всъщност градът не стана по-чист — само е малко по-приятен за окото. Тъй наречените почтени хора, онези туристи и минувачи, за които споменах преди малко, вече не бяха принудени да гледат затъмнени прозорци с надписи „САМО ЗА ВЪЗРАСТНИ“ или олющени дъски с обяви за порнофилми от рода на „ДВАНАЙСЕТ НА НОЩ“ или „ОПЪНАТИ ОТ ВИХЪРА“. Но подобна гадост никога не умира докрай. Тя е като хлебарките. Оцелява. Укрива се по-надълбоко. Едва ли някой може да я убие.

А укриването на мръсотията си има и лоши страни. Когато е явна, можеш да я гледаш с презрение и да се чувстваш над нея. Хората се нуждаят от това. За някои то е спасителен източник на самочувствие. Още едно предимство на откритата гадост: какво бихте предпочели — открит удар отпред или коварна змийска атака във високата трева? И накрая — макар че може би задълбавам прекалено — няма лице без гръб, няма горе без долу, и навярно няма светлина без мрак, чистота без мръсотия, добро без зло.

Отначало клаксонът не ме накара да се озърна. Аз живея в Ню Йорк. Да се стряскаш от клаксони по улиците е все едно да обръщаш внимание на водата, докато плуваш. Погледнах назад едва когато един познат глас се провикна: „Хей, тъпако“. Микробусът на „Ковенант Хаус“ закова спирачки до мен. Вътре беше само шофьорът Квадрата. Той свали стъклото и избърса тъмните си очила.

— Качвай се.

Отворих вратата и скочих до него. Вътре миришеше на цигари, пот и салам от сандвичите, които раздаваме всяка вечер. По килимчето тъмнееха петна с всевъзможни форми и размери. Жабката зееше като пуста пещера. Седалките бяха продънени.

Квадрата гледаше право напред.

— Какво дириш тук, по дяволите?

— Отивам на работа.

— Защо?

— С лечебна цел — обясних аз.

Квадрата кимна. Цяла нощ бе обикалял с микробуса — ангел пазител, търсещ хлапета за спасяване. Умората не му личеше, но пък и той по начало не изглеждаше особено свеж. Имаше мазна коса, сресана на път по средата и падаща до раменете в стил „Аеросмит“. Не помня някога да е бил гладко избръснат, но не го бях виждал и с истинска брада или поне стилно набола четина като престъпник от сериал. По откритите участъци от лицето му се тъмнееха кратери от стари младежки пъпки. Работните му ботуши бяха ожулени почти до бяло. Джинсите му изглеждаха като стъпкани от цяло стадо бизони. Бяха прекалено широки в кръста и това му придаваше тарикатския вид на филмов водопроводчик. От запретнатия ръкав на ризата стърчеше пакет „Кемъл“. Зъбите му се жълтееха от тютюна.

— Изглеждаш ужасно скапан — рече той.

— Щом ти го казваш, значи наистина съм зле — отвърнах аз.

Този отговор му допадна. Наричахме го Квадрата — съкратено от Четворния квадрат — заради татуировката на челото му. Тя си беше точно това — квадрат пет на пет сантиметра, разделен на четири части, точно като ония квадрати, които момиченцата и днес рисуват с тебешир по детските площадки. Сега, когато Квадрата беше знаменит инструктор по йога с видеозаписи и верига от школи, мнозина предполагаха, че татуировката е някакъв особен индийски символ. Само че грешаха.

Някога на челото му имало татуирана свастика. Той просто добавил четири линии. Затворил я.

Трудно ми беше да си го представя. Не съм срещал по-здравомислещ човек от Квадрата. Той е и най-близкият ми приятел. Когато за пръв път чух откъде идва квадратът на челото му, бях потресен и изумен. Той не се впусна в обяснения или оправдания.

Също като Шийла, Квадрата никога не говореше за миналото си. Научих някои подробности по заобиколни пътища. Сега го разбирам по-добре.

— Благодаря за цветята — казах аз.

Квадрата премълча.

— И че дойде — добавих аз.

Квадрата бе докарал с микробуса група приятели от „Ковенант Хаус“. Освен тях на погребението дойдоха почти само роднини.

— Съни беше голям човек — каза той.

— Да.

Кратко мълчание. После Квадрата каза:

— Ама колко скапано я изпратихме.

— Благодаря, че ми го изтъкна.

— Не бе, друго имам предвид. Бога ми, колко души дойдоха?

— Умееш да утешаваш, Квадрат. Благодаря, мой човек.

— Утеха ли искаш? Ето ти я — всички са задници.

— Чакай да си го запиша.

Мълчание. Квадрата спря на червен светофар и крадешком хвърли поглед към мен. Очите му бяха зачервени. Той измъкна цигарите от ръкава си.

— Ще ми кажеш ли какво ти е?

— Ами… дреболия, ще знаеш. Майка ми почина.

— Добре де, недей да казваш.

Светна зелено. Микробусът отново потегли. Пред очите ми се мярна снимката на Кен.

— Квадрат?

— Слушам те.

— Мисля, че брат ми още е жив — казах аз.

Квадрата не отговори веднага. Измъкна цигара от пакета и я лапна.

— Това си е жива мъка — каза той.

— Жива мъка — кимнах аз.

— Нощните дежурства имам предвид. Е, откъде ти хрумна тъй изведнъж да си промениш мнението?

Той отби към малкия паркинг зад „Ковенант Хаус“. По-рано паркирахме на улицата, но разни бездомници се вмъкваха да спят в микробуса. Естествено, не се оплаквахме на полицията, но ни идваше

нанагорно да плащаме строшени стъкла и ключалки. Накрая престанахме да заключваме, тъй че който иска, просто да влиза вътре. Сутрин първият пристигнал на работа удряше по микробуса. Нощните наематели схващаха намека и се измъкваха.

Но накрая и тази идея се провали. Микробусът стана — меко казано — твърде неприятен за ползване. Бездомниците не са много красиви. Повръщат. Подмокрят се. Често им е трудно да намерят тоалетна. Няма смисъл да обяснявам повече.

Не бързах да сляза от микробуса. Питах се как да подхвана разговора.

— Нека ти задам един въпрос.

Квадрата изчакваше мълчаливо.

— Никога не си споделял какво мислиш за онази история с брат ми — казах аз.

— Това въпрос ли е?

— По-скоро констатация. Ето го и въпроса: как тъй?

— Как тъй никога не съм споделял какво мисля за брат ти?

— Да.

Квадрата сви рамене.

— Не си ме питал.

— Често сме разговаряли за това.

Той пак сви рамене.

— Добре, сега те питам — казах аз. — Смяташ ли, че е жив?

— Винаги съм го смятал — отвърна невъзмутимо той.

— Значи всички онези разговори, в които ти излагах най-убедителни доказателства…

— Чудех се кого искаш да заблудиш, мен или себе си.

— Значи изобщо не си приемал моите доказателства.

— Изобщо — потвърди Квадрата.

— Но и нито веднъж не ми възрази.

Квадрата смукна дълбоко от цигарата.

— Струваше ми се безобидна заблуда.

— Свещена простота, а?

— Общо взето така е.

— Но доказателствата ми бяха логични — казах аз.

— Ти го казваш.

— Но ти не смяташ така?

— Не смятам — кимна Квадрата. — Ти си мислеше, че брат ти няма средства, за да се укрива, но за това не трябват никакви средства. Виж всички тия избягали хлапета, с които се срещаме всеки ден. Ако някое от тях наистина иска да изчезне — хоп, и вече го няма.

— Тях не ги издирва полиция по цял свят.

— По цял свят — повтори Квадрата почти с отвращение. — Да не мислиш, че всяко ченге по света нощем подскача насън и се пита къде е брат ти?

Прав беше — особено сега, когато знаех, че Кен може да е получавал финансова помощ от майка ми.

— Той не би убил човек.

— Глупости — отсече Квадрата.

— Ти не го познаваш.

— С теб сме приятели, нали?

— Така е.

— Вярваш ли, че някога съм палил кръстове и съм викал „Хайл Хитлер“?

— Това е друго.

— Не, не е. — Той слезе от микробуса и аз го последвах. — Помниш ли, веднъж ме попита защо не съм се отървал от татуировката.

Кимнах.

— А ти ми рече да си гледам работата.

— Точно така. Истината е, че можех да я премахна с лазер или да я прикрия по някакъв по-хитър начин. Но я държа, за да ми напомня.

— Какво? Миналото ли?

Квадрата ме изгледа накриво.

— Възможностите — каза той.

— Не те разбирам.

— Защото си безнадежден случай.

— Брат ми никога не би изнасилил и убил една беззащитна жена.

— В някои направления на йогата използват мантри — отсече Квадрата. — Но колкото и да повтаряш нещо, това не го прави истина.

— Днес си много мъдър — казах аз.

— А ти се държиш като пълно говедо. — Той загаси цигарата. — Ще ми кажеш ли какво те е прихванало?

Бяхме близо до входа.

— В кабинета ми — казах аз.

Влязохме мълчаливо в приюта. Като чуят „приют“, някои хора си представят мизерна дупка, но нашият изобщо не е такъв. Според нас това трябва да е място, където всеки би пожелал да попаднат децата му, ако са в беда. Тази идея отначало стряска дарителите — както повечето заможни хора, те просто не си представят подобна възможност — но и ги кара да се замислят къде живеят самите те.

Двамата с Квадрата мълчахме, защото когато сме в този дом, цялото ни внимание е насочено към хлапетата. Те го заслужават. За пръв път в своя печален живот се оказват над всичко. Винаги. Посрещаме всяко хлапе — извинявайте за баналния израз — като изгубено братче. Изслушваме го. Никога не бързаме. Стискаме му ръката и го прегръщаме. Гледаме го в очите, никога настрани. Щом сме с тях, не признаваме нищо друго. Опиташ ли се да ги будалкаш, тия хлапета усещат на секундата. Сякаш имат вградени детектори на лъжата. Тук ги обичаме от все сърце, изцяло и безусловно. Всеки ден. Или просто си отиваме у дома. Това не значи, че винаги постигаме успех. Дори не в повечето случаи. Всъщност губим повече, отколкото успяваме да спасим. Мнозинството отново потъва нейде по улиците. Но докато са тук, в нашия дом, те живеят в удобство. Докато са тук, те виждат какво е обич.

Когато влязохме в кабинета ми, вътре чакаха двама — мъж и жена. Квадрата застина на прага. Вирна нос и взе да души като хрътка.

— Ченгета — уведоми ме той.

Жената се усмихна и пристъпи напред. Мъжът остана да се подпира небрежно на стената.

— Уил Клайн?

— Да — казах аз.

Жената сръчно размаха под носа ми удостоверение и значка. Мъжът повтори жеста.

— Името ми е Клаудия Фишър. Това е Дарил Уилкокс. Двамата сме специални агенти от Федералното бюро за разследване.

— Федералните! — Квадрата ме погледна и вдигна палец, сякаш бе впечатлен, че ми оказват подобна чест. Огледа удостоверението с присвити очи, после вдигна глава към Клаудия Фишър. — Хей, защо си се подстригала?

Клаудия Фишър прибра удостоверението. Погледна Квадрата и вдигна вежда.

— А вие сте…

— Много възбудим — поясни той.

Тя се навъси и завъртя очи към мен.

— Бихме искали да си поговорим с вас… Насаме.

Клаудия Фишър беше дребна и енергична. Познат типаж от студентските години — ученолюбивата спортистка, която е малко по-амбициозна, отколкото се полага. Обича забавленията, но никога не е душа на компанията. Косата й наистина беше подстригана късо като през седемдесетте години, но й отиваше. Имаше мънички обици и остър, волеви нос.

В приюта изпитваме вродено недоверие към силите на реда. Нямам желание да укривам престъпници, но и не искам да участвам в залавянето им. Това място трябва да е тихо пристанище. Сътрудничеството с органите на реда би провалило уличната ни репутация — а откровено казано, без нея сме пълна нула. Предпочитам да смятам, че сме неутрални. Нещо като Швейцария за избягалите деца. И разбира се, моите лични преживявания — начинът, по който федералните агенти разследваха историята около брат ми — не допринасят да ги заобичам.

— Бих предпочел той да остане — казах аз.

— Разговорът няма нищо общо с него.

— Представете си, че е мой адвокат.

Клаудия Фишър огледа Квадрата от долу на горе — джинсите, косата, татуировката. Той изпъна въображаемите си ревери и зашава с вежди.

Седнах на мястото си. Квадрата се тръшна на стола отпред и вирна ботуши върху бюрото. Вдигна се облаче прах. Фишър и Уилкокс останаха прави.

Разперих ръце.

— С какво мога да ви бъда полезен, агент Фишър?

— Търсим жена на име Шийла Роджърс.

Не бях очаквал това.

— Знаете ли къде можем да я намерим?

— Защо я търсите? — попитах аз.

Клаудия Фишър се усмихна пренебрежително.

— Защо просто не ни кажете къде е?

— Неприятности ли има?

— Засега — тя помълча малко и усмивката й се промени — просто бихме желали да й зададем няколко въпроса.

— За какво?

— Отказвате ли да ни сътрудничите?

— Нищо не отказвам.

— Тогава, ако обичате, кажете къде можем да открием Шийла Роджърс.

— Бих искал да знам защо.

Клаудия Фишър погледна Уилкокс. Уилкокс кимна едва доловимо. Тя отново се обърна към мен.

— Рано тази сутрин двамата със специален агент Уилкокс посетихме работното място на Шийла Роджърс. Тя не се оказа там. След въпроса къде можем да я открием, нейният работодател ни уведоми, че си взела отпуск по болест. Проверихме последния й известен адрес. От собственика получихме информацията, че е напуснала преди няколко месеца. Според него настоящото й местонахождение е при вас — мистър Клайн, Западна Двайсет и четвърта улица 378. Посетихме посочения адрес. Шийла Роджърс не беше там.

Квадрата я посочи с пръст.

— Страхотно приказваш, маце.

Тя не му обърна внимание.

— Не искаме да ви създаваме неприятности, мистър Клайн.

— Неприятности? — повторих аз.

— Трябва да разпитаме Шийла Роджърс. Незабавно. Можем да го сторим по лесния начин. Или, ако решите да не ни сътрудничите, можем да изберем друг, макар и по-неприятен път.

Квадрата потри длани.

— Охо, заплахи.

— Какво избирате, мистър Клайн?

— Предлагам ви да си тръгнете — казах аз.

— Какво знаете за Шийла Роджърс?

Положението ставаше направо безумно. Главата започваше да ме боли. Уилкокс бръкна във вътрешния си джоб и извади лист хартия. Подаде го на Клаудия Фишър.

— Осведомен ли сте за престъпното минало на мис Роджърс? — попита Фишър.

Опитах се да остана безучастен, но дори и Квадрата трепна. Фишър зачете от листа:

— Кражби от магазини. Проституция. Притежаване на наркотици с цел продажба.

Квадрата изсумтя презрително.

— Кокошкарски истории.

— Въоръжен грабеж.

— Това вече е по-добре — кимна Квадрата и погледна Фишър. — За грабежа не е осъждана, нали?

— Правилно.

— Значи може да не е била тя.

Фишър пак се навъси. Аз неволно опипвах устната си.

— Е, мистър Клайн?

— Не мога да ви помогна — казах аз.

— Не можете, или не искате?

Продължавах да опипвам устната си.

— Въпрос на тълкуване.

— Сигурно ситуацията ви се струва някак позната, мистър Клайн.

— Какво би трябвало да означава това, по дяволите?

— Обичате да прикривате. Първо брат си. Сега любовницата си.

— Вървете по дяволите — казах аз.

Квадрата ме погледна и направи гримаса, явно разочарован от безсолния израз.

Фишър не отстъпваше.

— Не обмислихте нещата докрай — каза тя.

— В какъв смисъл?

— Не мислите за последиците. Ето пример: според вас как ще реагират дарителите на „Ковенант Хаус“, ако бъдете арестуван, да речем, за укриване и съучастие?

Вместо мен отговори Квадрата.

— Знаете ли кого би трябвало да питате?

Клаудия Фишър сбръчка нос, сякаш Квадрата бе нещо, което току-що е изстъргала от обувката си.

— Джоуи Пистильо — добави той. — Бас държа, че Джоуи ще знае.

Сега Фишър и Уилкокс се сепнаха на свой ред.

— Имате ли клетъчен телефон? — попита Квадрата. — Можем да го питаме още сега.

Фишър се озърна към Уилкокс, после погледна Квадрата.

— Да не би да твърдите, че познавате заместник изпълнителния директор Джоузеф Пистильо?

— Позвънете му — каза Квадрата. — О, чакайте, сигурно не му знаете прекия телефон. — Той протегна ръка и нетърпеливо размърда пръсти. — Ще разрешите ли?

Тя му подаде телефона. Квадрата набра някакъв номер и вдигна апарата до ухото си. Килна стола назад, без да сваля крака от бюрото; ако имаше каубойска шапка, сигурно щеше да я бутне напред чак до носа, готов да подремне.

— Джоуи? Здрасти бе, човек, как си?

Той послуша около минута, после избухна в смях. Побъбри още малко, гледайки как Фишър и Уилкокс пребледняват. При други обстоятелства бих изпитал огромно удоволствие от тази демонстрация на сила — със своето шарено минало и сегашното си положение на знаменитост, Квадрата познаваше кого ли не — но в момента ми се виеше свят.

След няколко минути Квадрата върна телефона на агент Фишър.

— Джоуи иска да разговаря с вас.

Фишър и Уилкокс излязоха и затвориха вратата зад себе си.

— Леле, мой човек, федералните! — възкликна Квадрата и пак вдигна палец. Още бе впечатлен от моето постижение.

— Да бе, голяма радост — рекох аз.

— Ама че работа. Значи Шийла си имала досие. Кой би се досетил?

Във всеки случай не и аз.

Когато се върнаха, агентите вече не бяха толкова бледи. Фишър подаде телефона на Квадрата с прекалено любезна усмивка. Той го вдигна до ухото си.

— Какво става, Джоуи? — Квадрата послуша малко, после каза „Добре“ и затвори.

— Какво? — попитах аз.

— Това беше Джоуи Пистильо. Шеф на ФБР за Източното крайбрежие.

— Е, и?

— Иска да те види лично — обясни Квадрата и се загледа настрани.

— Какво?

— Мисля, че няма да ни хареса онова, което има да каже.

5

Заместник изпълнителният директор Джоузеф Пистильо искаше да ме види не само лично, но и насаме.

— Разбрах, че майка ви е починала — каза той.

— Как разбрахте?

— Моля?

— Във вестника ли прочетохте скръбната вест? — попитах аз. — От приятел ли чухте? Как разбрахте, че е починала?

Спогледахме се. Пистильо беше едър мъж с рамене като топки за боулинг и почти напълно плешива глава, само над ушите му имаше венче от късо подстригана коса. Възловатите му ръце лежаха кръстосани върху бюрото.

— Или — продължих аз, усещайки как в гърдите ми се надига старият гняв, — може би сте пратили някой агент да ни дебне. Да дебне нея. В болницата. На смъртното легло. На погребението. Ваш човек ли беше новият лекар, за когото си шушукаха сестрите? Ваш агент ли беше шофьорът на лимузината, който забрави как се казва директорът на погребалното бюро?

И двамата продължавахме да се гледаме в очите.

— Искрено ви съчувствам — каза Пистильо.

— Благодаря.

Той се облегна назад.

— Защо не искате да ни кажете къде е Шийла Роджърс?

— А вие защо не искате да ми кажете за какво я търсите?

— Кога я видяхте за последен път?

— Женен ли сте, агент Пистильо?

— От двайсет и шест години — отвърна невъзмутимо той. — Имаме три деца.

— Обичате ли жена си?

— Да.

— Тогава какво ще сторите, ако дойда при вас и взема заплашително да разпитвам за нея?

Пистильо бавно кимна.

— Ако идвате от Федералното бюро за разследване, бих я посъветвал да ви отговори.

— Просто така?

Той вдигна пръст.

— Е, при едно условие.

— Какво?

— Да е невинна. Ако е невинна, не бих се страхувал от нищо.

— И няма да се питате какво става?

— Да се питам? Естествено. Дори ще настоявам да знам… — Гласът му заглъхна за миг. — Позволете да ви задам един хипотетичен въпрос.

Той помълча. Аз наострих уши.

— Знам, че смятате брат си за мъртъв.

Ново мълчание. Не казах нищо.

— Но представете си друго: внезапно откривате, че е жив и се укрива… и отгоре на всичко разбирате, че точно той е убил Джули Милър. — Пистильо се облегна назад. — Хипотетично, разбира се. Говорим съвсем условно.

— Продължавайте — казах аз.

— Е, как ще постъпите? Ще го предадете ли? Ще му кажете ли да не разчита на вас? Или ще му помогнете?

Мълчание.

— Не сте ме довели тук, за да си задаваме хипотетични въпроси — казах накрая аз.

— Да — съгласи се Пистильо. — Не е затова.

Отдясно на бюрото му имаше компютър. Той завъртя монитора така, че да виждам екрана. После натисна няколко клавиша. Появи се цветна снимка и усетих как вътре в мен всичко се свива на топка.

Обикновена стая. Преобърнат лампион в ъгъла. Бежов килим. Катурната масичка за кафе. Безпорядък. Като след торнадо или друго подобно бедствие. Но насред стаята един мъж лежеше в нещо, подобно на кръв. Кръвта беше тъмна, вече не пурпурна, нито ръждива, а почти черна. Мъжът лежеше по очи, с разперени ръце и крака, сякаш бе паднал от огромна височина.

Докато гледах снимката върху монитора, усещах как Пистильо ме наблюдава и дебне реакцията ми. Погледнах го право в очите и пак

извърнах глава към екрана.

Той посегна към клавиатурата. На мястото на кървавата снимка се появи нова. Същата стая. Лампионът бе останал извън кадъра. По килима пак имаше кървави петна, но сега се виждаше друг труп, лежащ на една страна със свити колене. Първият мъж беше с черна тениска и черни панталони. Този носеше фланелена риза и джинси.

Пистильо натисна нов бутон. Сега снимката обхващаше цялата стая. Виждаха се и двата трупа. Първият в средата. Вторият близо до вратата. Виждах едното лице — под такъв ъгъл ми се струваше непознато — но другото беше закрито.

В гърдите ми се надигна паника. Кен, помислих си аз. Може ли единият да е…

Но после си спомних въпросите. Не ставаше дума за Кен.

— Тези снимки бяха направени през уикенда в Албакърки, щат Ню Мексико — каза Пистильо.

Навъсих се.

— Не разбирам.

— На местопрестъплението беше ужасна каша, но все пак успяхме да открием косми и влакна от дрехи. — Той се усмихна. — Не съм спец по техническата страна на работата. Днес има направо невероятни тестове. Но понякога и добрите класически методи си казват думата.

— Би ли трябвало да разбирам за какво говорите?

— Някой беше изтрил старателно всички гладки повърхности, но експертите все пак откриха комплект отпечатъци — съвсем ясни отпечатъци, които не принадлежаха на жертвите. Пуснахме ги в компютъра и рано тази сутрин узнахме чии са. — Той се приведе напред и усмивката му изчезна. — Сещате ли се?

Видях как Шийла, моята хубава Шийла се взира от перваза надолу.

Извинявай, Уил.

— На вашата приятелка, мистър Клайн. Същата, която има полицейско досие. Същата, която изведнъж стана ужасно трудна за издирване.

6

Елизабет, Ню Джърси

Наближаваха гробището.

Филип Макгуейн седеше отзад в своята лимузина мерцедес, изработена по поръчка — луксозен модел за четиристотин хиляди долара със стоманен корпус и бронирани огледални стъкла — зареял поглед навън към прелитащите закусвални, магазинчета и овехтели бакалии. Стискаше чаша уиски със сода, налято току-що от вграденото барче. Той сведе очи към кехлибарената течност. Ръката му не трепваше. Това го изненада.

— Добре ли сте, мистър Макгуейн?

Макгуейн се обърна към спътника си. Фред Танър беше грамаден и внушителен като стара каменна къща. Имаше длани като тепсии с пръсти колкото наденици. В очите му блестеше върховна самоувереност. Танър беше от старата школа — с грижливо изгладен лъскав костюм и претрупан пръстен на малкия пръст. Винаги носеше този грамаден, претенциозен златен пръстен, и го опипваше, докато говореше.

— Добре съм — излъга Макгуейн.

От шосе 22 лимузината зави по Паркър Авеню. Танър продължаваше да опипва пръстена. Беше на петдесет, с петнайсет години по-стар от шефа си. Грубото му, ъгловато лице напомняше порутен старинен паметник. Късо подстриганата му коса беше грижливо сресана. Макгуейн знаеше, че Танър е незаменим — хладнокръвен, дисциплиниран и безсърдечен негодник, за когото думата „милост“ е неизвестно понятие. Танър умееше да използва грамадните си ръчища, както и цял арсенал от огнестрелни оръжия. Беше излизал срещу най-жестоки противници и винаги побеждаваше.

Но Макгуейн знаеше, че сега са на съвсем друго ниво.

— Кой е тоя тип всъщност? — попита Танър.

Макгуейн поклати глава. Собственият му костюм беше по поръчка от „Джоузеф Абъд“. Наемаше три етажа в Световния

финансов център близо до Уол стрийт. Преди години биха го наричали „консилиере“, „капо“ или с някое друго нелепо прозвище. Но сега времената бяха други. Отминали (и то отдавна, независимо от фантазиите на Холивуд) бяха дните на тайните свърталища и чантите с мръсни пари — дни, за които навярно Танър и днес си спомняше с носталгия. Сега се полагаше да имаш офис, секретарка и компютър със списък на личния състав. Да плащаш данъци. Да имаш законен бизнес.

Не че това променяше нещо.

— И защо да се влачим чак до тук? — продължаваше Танър. — Той би трябвало да дойде при вас, нали така?

Макгуейн не отговори. Все едно, Танър нямаше да го разбере.

Ако Призрака иска да се срещнете, нямаш избор.

Все едно кой си. Откажеш ли, Призрака ще дойде при теб. Макгуейн имаше превъзходна охрана. Разполагаше с опитни хора. Но Призрака беше още по-опитен. Не бързаше. Проучваше всичко. Чакаше сгоден случай. И после те откриваше, сам. Всички го знаеха.

Не, по-добре всичко да свърши час по-скоро. По-добре сам да отиде при него.

На една пресечка от гробището лимузината спря.

— Разбра ли какво искам? — попита Макгуейн.

— Вече имам човек на място. Уредено е.

— Никакво действие без мой сигнал.

— Да де. Вече говорихме за това.

— Не го подценявай.

Танър хвана дръжката на вратата. По пръстена блесна слънчев лъч.

— Да ме прощавате, мистър Макгуейн, ама и той е човек, нали така? Може да умре като всички нас.

Макгуейн не бе чак толкова сигурен.

Танър се измъкна навън удивително пъргаво за толкова едър човек. Макгуейн се облегна назад и отпи дълга глътка уиски. Той беше един от най-могъщите хора в Ню Йорк. А до този връх не можеш да стигнеш, без да бъдеш лукаво и безмилостно копеле. Проявиш ли слабост, мъртъв си. Омекнеш ли, умираш. Просто и ясно.

И най-важното — никога не отстъпваш.

Макгуейн знаеше това не по-зле от всеки друг, но в момента най-много му се искаше да избяга. Просто да събере каквото може и да

изчезне.

Като стария си приятел Кен.

Макгуейн срещна в огледалото погледа на шофьора. Въздъхна дълбоко и кимна. Колата отново потегли. Завиха наляво и бавно продължиха покрай портата на Уелингтънското гробище. Под гумите захрущя чакъл. Макгуейн нареди да спрат. Шофьорът се подчини. Макгуейн излезе и мина пред колата.

— Ако ми трябваш, ще те повикам.

Шофьорът кимна и подкара на заден ход.

Макгуейн остана сам.

Вдигна яката на палтото си. Плъзна поглед из гробището. Никакво движение. Зачуди се къде ли клечат Танър и неговият човек. Навярно близо до мястото за среща. Скрити зад дърво или храст. Ако си вършеха добре работата, Макгуейн просто нямаше как да ги види.

Небето бе ясно. Вятърът режеше като бръснач. Макгуейн се прегърби. Въпреки противошумните насипи откъм шосе 22 долиташе рев на двигатели като подиграватели серенада за мъртвите. Из въздуха се носеше мирис на нещо прясно изпечено и Макгуейн си помисли за крематориума.

Наоколо нямаше, жива душа.

Макгуейн откри алеята и тръгна на изток. Докато минаваше покрай паметници и надгробни плочи, очите му неволно налучкваха годините на раждане и смърт. Пресмяташе и се питаше какво ли е сполетяло по-младите. За миг спря, когато зърна познато име. Даниъл Скинър. Умрял на тринайсет години. Върху плочата беше изваян усмихнат ангел. Макгуейн се изкиска тихичко. Скинър беше тъп побойник и жестоко тормозеше един четвъртокласник. Но през онзи ден — 11 май според надгробната плоча — храбрият четвъртокласник си донесе кухненски нож. Първият и единствен удар улучи право сърцето на Скинър.

Сбогом, ангелче.

Макгуейн сви рамене и се помъчи да не мисли.

Нима всичко бе започнало тук?

Той продължи по алеята. Зави наляво и забави крачка. Още малко. Очите му шареха наоколо. Никакво движение. Тук беше по-тихо — зеленина и покой. Не че имаше някакво значение за местните

обитатели. Макгуейн се поколеба, отново зави наляво и продължи покрай редицата, докато стигна до търсения гроб.

Спря. Прочете името и датата. Мислите му полетяха назад. Запита се какво чувства и осъзна, че не чувства почти нищо. Не си направи труда да се озърта. Призрака беше нейде наблизо. Усещаше го.

— Трябваше да донесеш цветя, Филип.

Гласът му застина от този глас — мек и благозвучен, с едва доловимо фъфлене. Макгуейн бавно се завъртя и погледна назад. Джон Аселта се приближаваше с букет в ръката. Макгуейн отстъпи настрани. Погледите им се срещнаха и Макгуейн усети как в гърдите му се впиват стоманени нокти.

— Много време мина — каза Призрака.

Аселта, когото Макгуейн познаваше с прозвището Призрака, прекрачи към паметника. Макгуейн застина. Когато Призрака мина покрай него, температурата сякаш спадна с двайсетина градуса.

Макгуейн затаи дъх.

Призрака коленичи и лекичко положи цветята на земята. За момент остана така, със затворени очи. После се изправи, посегна с издължените си пръсти на пианист и погали надгробната плоча нежно, твърде нежно.

Макгуейн се мъчеше да не гледа.

Призрака имаше кожа като очно перде — млечнобяла и някак лепкаво влажна. По изящното му лице се спускаха синкави вени като следи от засъхнали сълзи. Очите му бяха бледосиви, почти безцветни. Главата, твърде едра за тесните рамене, напомняше по форма електрическа крушка. Отстрани черепът му беше гладко избръснат и косата падаше по гладката кожа като фонтан. В чертите му имаше нещо деликатно, дори женствено — кошмарно подобие на дрезденска порцеланова кукла.

Макгуейн отстъпи още крачка назад.

Понякога срещаш човек, чиято вродена добрина те озарява с едва ли не ослепителна светлина. А друг път срещаш точно обратното — човек, който със самото си присъствие те обгръща в плащ от кръв и тлен.

— Какво искаш? — попита Макгуейн.

Призрака наведе глава.

— Чувал ли си да казват, че в смъртното отделение няма атеисти?

— Да.

— Лъжа е, тъй да знаеш — каза Призрака. — Всъщност е точно обратното. Когато си в ямата, когато гледаш смъртта в очите — точно тогава разбираш със сигурност, че няма Бог. Затова се бориш да оцелееш, да си поемеш въздух поне още веднъж. Затова си готов да дириш и от дявола помощ — защото не искаш да умреш. Защото дълбоко в сърцето си знаеш, че смъртта е краят. Няма задгробен живот. Няма рай. Няма Бог. Нищо няма.

Призрака вдигна глава и го погледна. Макгуейн стоеше неподвижно.

— Липсваше ми, Филип.

— Какво искаш, Джон?

— Мисля, че знаеш.

Макгуейн знаеше, но премълча.

— Разбрах, че си позакъсал — продължи Призрака.

— Какво чу?

— Само слухове. — Призрака се усмихна. Устата му беше тясна цепка, като срязана с бръснач, и от самия й вид на Макгуейн му идваше да закрещи. — Затова се върнах.

— Това си е мой проблем.

— Де да беше така, Филип.

— Какво искаш, Джон?

— Двамата, които прати в Ню Мексико. Провалиха се, прав ли съм?

— Да.

— Аз няма да се проваля — прошепна Призрака.

— Все още не разбирам какво искаш.

— Нали ще се съгласиш, че в случая и аз съм заложил нещичко?

Призрака зачака. Най-сетне Макгуейн кимна.

— Така излиза.

— Ти имаш източници, Филип. Разполагаш с информация, недостъпна за мен. — Призрака се вгледа в надгробната плоча и за момент Макгуейн си помисли, че той сякаш вижда там едва ли не човешки образ. — Сигурен ли си, че се е върнал?

— Напълно — каза Макгуейн.

— Откъде знаеш?

— Имам човек във ФБР. Онези, които пратихме в Албакърки, трябваше да го потвърдят.

— Подценили са противника.

— Очевидно.

— Знаеш ли къде е избягал?

— Работим по въпроса.

— Но не си давате зор.

Макгуейн премълча.

— Би предпочел той да изчезне отново. Прав ли съм?

— Така ще е по-лесно.

Призрака поклати глава.

— Не и този път.

Настана тишина.

— Кой би могъл да знае къде е? — попита Призрака.

— Може би брат му. Преди час прибраха Уил във ФБР. За разпит.

Това привлече вниманието на Призрака. Той рязко вдигна глава.

— За какво го разпитват?

— Още не знаем.

— В такъв случай — тихо изрече Призрака, — може би ще е добре да почна от тук.

Макгуейн намери сили да кимне. И в този момент Призрака пристъпи към него. Протегна ръка. Макгуейн изтръпна като вцепенен.

— Страх ли те е да стиснеш ръката на един стар приятел, Филип?

Така беше. Призрака направи още една крачка. Макгуейн дишаше едва-едва. Помисли си да подаде сигнал на Танър.

— Стисни ми ръката, Филип.

Това бе заповед и Макгуейн се подчини. Почти против волята му дясната ръка се помръдна и бавно тръгна нагоре. Знаеше, че Призрака убива хора. Много хора. С лекота. Той беше Смъртта. Не просто убиец. Самата Смърт — сякаш с едно докосване можеше да пробие кожата ти, да навлезе в кръвоносните съдове и да изпрати отрова, която да се впие в сърцето ти като кухненския нож, който Призрака бе използвал преди много години.

Макгуейн извърна очи.

Призрака бързо преодоля последните крачки и сграбчи ръката му. Макгуейн прехапа устни, за да не изкрещи. Опита да се изтръгне от лепкавия капан. Призрака стискаше здраво.

После Макгуейн усети как нещо се вряза в дланта му — нещо студено и остро.

Хватката стана по-здрава. Макгуейн изпъшка от болка. Тайнственият предмет се впи като щик в някакъв нервен възел. Призрака стисна още по-силно. Макгуейн падна на коляно.

Призрака го изчака да вдигне глава. Погледите им се срещнаха и Макгуейн бе уверен, че дробовете му ще спрат, че органите му просто ще се изключат един по един. Призрака разхлаби хватката. Пъхна острото нещо в ръката на Макгуейн и затвори пръстите му отгоре. След това най-сетне го пусна и отстъпи назад.

— Може да ти е малко самотно на връщане, Филип.

Макгуейн си възвърна дар слово.

— Какво намекваш, по дяволите?

Но Призрака му обърна гръб и се отдалечи. Макгуейн сведе очи и разтвори юмрук.

Върху дланта му блестеше златният пръстен на Танър.

7

След срещата със заместник-директора Пистильо, аз и Квадрата се върнахме в микробуса.

— До вас ли да те откарам? — попита Квадрата.

Кимнах.

— Слушам те — каза той.

Преразказах разговора с Пистильо.

Квадрата тръсна глава.

— Албакърки. Гадно място, мой човек. Бил ли си там?

— Не.

— Уж е в самия Югозапад, а всичко изглежда фалшиво. Като декор от филм на Дисни за Югозапада.

— Ще го имам предвид, Квадрат, благодаря.

— Е, кога изчезна Шийла?

— Не знам — казах аз.

— Размърдай си мозъка. Ти къде беше през почивните дни?

— При баща ми.

— А Шийла?

— Тя трябваше да е тук.

— Търсил ли си я по телефона?

Замислих се.

— Не, тя ми позвъни.

— Имаш ли устройство за определяне откъде се обаждат?

— Да, но номерът беше блокиран.

— Може ли някой да потвърди, че е била в града?

— Не ми се вярва.

— Значи може да е била в Албакърки — каза Квадрата.

Отново се замислих.

— Има и други обяснения — казах накрая.

— Например?

— Отпечатъците да са стари.

Квадрата се навъси, без да откъсва очи от пътя.

— Може — продължих аз — да е била в Албакърки миналия месец, или миналата година, по дяволите. И изобщо колко време траят отпечатъците?

— Доста, струва ми се.

— Може да е станало точно така — казах аз. — Или пък може отпечатъците й да са били върху някой предмет — да речем стол, — и този стол да е бил в Ню Йорк, а после да са го пратили в Ню Мексико.

Квадрата намести тъмните си очила.

— Изсмукано от пръстите.

— Но възможно.

— Да, бе. Чакай, може пък някой да е взел пръстите й назаем. Нали разбираш. Отнесъл ги до Албакърки човекът, и пак ги върнал.

Едно такси ни засече. Свихме надясно и едва не прегазихме групичка пешеходци, слезли на цял метър от тротоара. Манхатънските пешеходци винаги го правят. Никой не чака да светне зелено. Слизат на платното и рискуват живота си, само и само да спечелят някаква въображаема преднина.

— Познаваш Шийла — казах аз.

— Познавам я.

Трудно ми бе да произнеса думите, но събрах сили.

— Наистина ли вярваш, че би могла да убие човек?

Квадрата помълча. Отпред светна червено. Той спря микробуса и ме погледна.

— Пак започваш старата песен, само че вече не е за брат ти.

— Само едно казвам, Квадрат. Че има и други възможности.

— А пък аз, Уил, казвам само едно. Че главата ти е в задника.

— Тоест?

— Какъв ти стол, за бога? Майтап ли си правиш? Снощи Шийла плаче и ти се извинява, а на сутринта — хоп, вече я няма. Сега федералните съобщават, че открили отпечатъците й на местопрестъплението. А ти какво предлагаш? Някакви си скапани столове и минали посещения.

— Това не означава, че е убила някого.

— Това означава — отсече Квадрата, — че е замесена.

— Имаш ли някаква идея, Квадрат?

— Абсолютно никаква.

Продължихме напред.

— Обичам я, знаеш.

— Знам — кимна Квадрата.

— В най-добрия случай излиза, че ме е лъгала.

Той сви рамене.

— Има и по-лоши неща.

Не бях сигурен. Спомних си първата ни цяла нощ заедно. Шийла лежеше до мен, с глава върху гърдите ми. Обгръщаше ни неописуемо задоволство, покой и усещане, че всичко в света е наред. Просто лежахме. Не знам колко дълго. „Няма минало“ — прошепна тя тихичко, сякаш на себе си. Попитах я какво иска да каже. Тя продължи да лежи с глава върху гърдите ми, тъй че не можех да я погледна в очите. И не каза нищо повече.

— Трябва да я открия — казах аз.

— Да, знам.

— Искаш ли да ми помогнеш?

Квадрата сви рамене.

— Без мен си загубен.

— Така си е — признах аз. — Добре, откъде да започнем?

— Какво твърди една стара поговорка — заяви Квадрата, — преди да тръгнем напред, трябва да погледнем назад.

— Сега ли си я измисли?

— Аха.

— И все пак май има нещо в нея.

— Уил.

— Да?

— Сигурно ще прозвучи банално, но ако надникнем назад, гледката може да не ти се понрави.

— Най-вероятно — съгласих се аз.

Квадрата ме откара и потегли обратно към „Ковенант Хаус“. Влязох в апартамента и хвърлих ключовете на масата. Искаше ми се да подвикна името на Шийла — просто за да проверя дали все пак не се е прибрала — но апартаментът изглеждаше тъй пуст, тъй лишен от енергия, че не си направих труда. Мястото, което наричах свой дом през последните четири години, сега ми изглеждаше някак различно, чуждо. Из въздуха се носеше дъх на застояло като в жилище, останало твърде дълго необитаемо. Сигурно просто си въобразявах.

А сега какво?

Май трябваше да претърся навсякъде. Да диря следи, макар че нямах представа какво точно означава това. Но веднага се сетих колко спартански живееше Шийла. Тя се наслаждаваше на простотата, без да изпада в отшелничество, и научи и мен на това. Имаше съвсем малко вещи. Когато се премести при мен, донесе само един куфар. Не беше бедна — бях виждал извлечения от банковата й сметка, а и тя редовно плащаше над половината общи разходи — но спадаше към ония хора, които живеят по принципа „бъди господар на вещите, а не техен роб“. Сега се замислих над факта, че вещите не толкова поробват човека, колкото го обвързват, дават му корени.

На един стол в спалнята лежеше моят пуловер размер XXL с емблемата на колежа „Амхърст“. Миналата есен бях отвел Шийла да й покажа своята Алма матер. В студентското градче на „Амхърст“ има хълм, типичен за пейзажите на Нова Англия — стръмен към върха и полегат в подножието, обкръжен от спортни игрища. В изблик на оригиналност повечето студенти го наричат Хълма.

Една късна вечер двамата с Шийла бродехме из градчето, хванати ръка за ръка. Легнахме в меката трева на Хълма, загледахме се в чистото есенно небе и разговаряхме часове наред. Помня как тогава си мислех, че никога не съм изпитвал подобно усещане за умиротвореност, покой, уют и радост. Както лежахме по гръб, Шийла положи длан върху корема ми и после, без да откъсва очи от звездите, пъхна пръсти под колана на панталона. Лекичко завъртях глава и погледнах лицето й. Когато пръстите налучкаха… хм… златната жила, забелязах лукавата й усмивка.

— Да си припомниш студентските години — подхвърли тя.

Е, може и да беше от невероятната възбуда, но именно в онзи миг върху хълма, с нейната ръка в панталона ми, аз осъзнах за пръв път, наистина осъзнах, че тя е единствената, че винаги ще бъдем заедно, и че сянката на моята първа и единствена любов преди Шийла, която ме преследваше и отпъждаше другите, най-сетне е изчезнала.

Гледах пуловера и за миг сякаш усетих отново мириса на трева и листа. Притиснах го към гърдите си и за стотен път след разговора с Пистильо си зададох въпроса: нима всичко е било лъжа?

Не.

Такова нещо не се имитира. Квадрата може и да е прав, че във всеки от нас се крие насилие. Но няма как да фалшифицираш връзка

като нашата.

Бележката все още лежеше на кухненския плот.

„Обичам те завинаги.

Ш.“

Трябваше да го вярвам. Дължах й поне това. Нейното минало си беше нейно. Каквото и да бе станало, Шийла навярно си имаше причини. Тя ме обичаше. Знаех го. Сега задачата ми бе да я открия, да й помогна, да открия обратен път към… знам ли?… към нас.

Нямаше да се усъмня в нея.

Проверих чекмеджетата. Шийла имаше една банкова сметка и една кредитна карта — поне доколкото знаех. Но никъде не видях документи — нито стари извлечения, нито разписки, нито квитанции. Сигурно ги беше изхвърлила.

Популярният скрийнсейвър с подскачащи линии изчезна от компютърния монитор, когато раздвижих мишката. Включих директорията на Шийла и щракнах „Стара поща“. Нищо. Нито едно съобщение. Странно, Шийла използваше електронната поща рядко — дори много рядко — но изобщо да няма стара поща?

Проверих за съхранени файлове. Празно. Проверих за използвани адреси в Интернет. Още по-празно. Потърсих изтрити файлове. Нищо.

Облегнах се назад и загледах екрана. В главата ми изплува идея. Обмислих я, като се питах дали може да бъде сметната за предателство. Все едно. Квадрата имаше право — трябваше да погледнем назад, за да разберем какво ще правим тепърва. Вероятно бе прав и за друго, че няма да харесам онова, което ще видя.

Включих се в телефонната директория. Натраках данните: име — Роджърс, щат — Айдахо, град — Мейсън. Знаех го от формуляра, който Шийла попълни, когато постъпи като доброволна сътрудничка в „Ковенант Хаус“.

Появи се само един номер. Надрасках го върху късче хартия. Да, щях да се свържа с родителите на Шийла. Щом бях тръгнал назад, нямаше да спирам на половин път.

Преди да докосна слушалката, телефонът иззвъня. Вдигнах и чух гласа на сестра си Мелиса:

— Какво правиш?

Обмислих няколко отговора и накрая избрах:

— Имам малки неприятности.

— Уил — натърти тя с типичния тон на по-голяма сестра, — ние тук оплакваме майка си.

Затворих очи.

— Татко пита за теб. Трябва да дойдеш.

Огледах задушния, отчужден апартамент. Нямаше за какво да вися тук. Замислих се и за снимката, която още лежеше в джоба ми — снимка на моя брат в планините.

— Тръгвам веднага — казах аз.

Мелиса ме посрещна на прага с въпрос:

— Къде е Шийла?

Измънках за някаква неотложна работа и бързо се вмъкнах вътре.

За чудо днес имахме истински външен посетител — стар татков приятел на име Лу Фарли. Не помнех да са се срещали от десет години насам. Лу Фарли и баща ми с пресилено увлечение си разправяха твърде стари истории. Ставаше дума за някакъв бейзболен клуб и аз смътно си припомних как татко облича кафяв екип с емблемата на някаква фирма за сладолед. Още чувах как скърцат стъпките му по алеята и усещах тежестта на ръката му върху рамото си. Толкова отдавна… Двамата с Лу Фарли се разсмяха. От години не бях чувал баща си да се смее така. Очите му бяха унесени и влажни. Понякога и мама отиваше на игрището с него. Помнех я как седи на скамейката с блуза без ръкави, от която се подаваха мускулести, загорели рамене.

Надникнах през прозореца с надеждата Шийла все пак да се появи и всичко да се окаже някакво огромно недоразумение. Една част от мен — по-голямата част — беше зациклила. За смъртта на майка ми поне знаехме предварително — както често се случва, ракът на Съни напредваше бавно, с отмерена смъртоносна крачка и внезапен финален спринт — но въпреки всичко раната все още бе твърде прясна, за да възприема този нов удар.

Шийла.

Веднъж вече бях обичал и губил. Признавам, че в сърдечните въпроси си падам старомоден. Вярвам в сродната душа. Всички сме

имали първа любов. Когато моята ме напусна, сякаш проби огромна дупка право в сърцето ми. Дълго време си мислех, че никога няма да се опомня. И имах причини. Първо, скъсването изглеждаше някак недовършено. Но няма значение. След като тя ме заряза — стори го в края на онзи ден, — дълго време бях убеден, че съм обречен да се примиря с нещо… по-невзрачно… или да остана завинаги сам.

После срещнах Шийла.

Мислех си как зелените очи на Шийла проникваха до дъното на душата ми. Мислех си за копринената й червена коса. Мислех си как първоначалното физическо привличане — а то бе огромно, неудържимо — не отслабна, а се разля по всяка клетка от тялото ми. Непрестанно мислех за нея. Тя ме вълнуваше до спазми в стомаха. Усещах как сърцето ми подскача, когато я виждах. Случваше се да пътувам в микробуса с Квадрата и внезапно той да ме тупне по рамото, защото умът ми отново е отлетял към онова място, което той шеговито наричаше Страната на Шийла. По онова време бях като опиянен. Често се сгушвахме един до друг да гледаме на видео някой стар филм и започвахме да се галим, да се закачаме, за да видим доколко ще издържим в битката между топлия уют и пламналата страст, а когато не издържахме… е, това му е хубаво на видеото, че можеш да го прекъснеш по всяко време.

Държахме се за ръце. Правехме безкрайни разходки. Седяхме в парка и си шушукахме коментари за минувачите. Когато отивахме на купон, обичах да стоя в другия край на стаята и да я гледам отдалече как се движи, как разговаря с другите, а сетне погледите ни се срещаха и тогава идваше тръпката, многозначителната усмивка.

Веднъж Шийла ме помоли да попълня някакъв глупав тест от списание. Един от въпросите гласеше: „Коя е най-голямата слабост на любимия ви човек?“ Дълго мислих и накрая написах: „Често си забравя чадъра в ресторантите“. Това страшно й хареса и тя настоя за още критики. Напомних й, че обича да слуша училищни оркестри и стари записи на „Абба“. Тя кимна и тържествено обеща да се поправи.

Разговаряхме за всичко, освен за миналото. В приюта често срещам подобни случаи. Това не ме тревожеше особено. Сега, след всичко станало — да, но тогава това добавяше… знам ли, може би привкус на загадка. И нещо повече — разберете ме правилно —

създаваше чувството, че преди не сме имали друг живот. Нито обич, нито приятели, нито минало. Че сме се родили в деня на нашата среща.

Да, знам, знам…

Мелиса седеше до баща ми. Виждах ги и двамата в профил. Много си приличаха. Аз приличах по-скоро на майка си. Ралф, съпругът на Мелиса, се въртеше около масата със закуски. Той беше типичен американски среден ръководител по бяла риза с къси ръкави и тиранти — страстоубийки, наше момче с яко ръкостискане, лъснати обувки, грижливо заресана коса и ограничена интелигентност. Никога не разхлабваше вратовръзката си — не че беше задръстен, но се чувстваше добре само когато всичко си е на мястото.

Аз нямам нищо общо с Ралф, но е честно да си призная, че не го познавам много добре. Те живеят в Сиатъл и много рядко идват насам. И все пак неволно си спомням как през щурите пубертетски години Мелиса тайничко ходеше с кварталния хулиган Джими Маккарти. Какъв блясък имаше в очите й тогава. Колко спонтанна, колко предизвикателно и дори безцеремонно весела беше. Не знам какво стана, какво я промени, какво я изплаши дотолкова. Хората твърдят, че било просто от зрелостта. Не вярвам това да е цялата истина. Мисля си, че е имало и още нещо.

Мелиса — винаги я наричахме Мел — ми направи знак с очи. Изнизахме се във всекидневната — класическата американска стая за телевизия. Бръкнах в джоба си и докоснах снимката на Кен.

— С Ралф си тръгваме утре сутрин — каза тя.

— Бързичко — казах аз.

— Това какво трябваше да означава?

Мълчаливо поклатих глава.

— Имаме деца. Ралф е на работа.

— Точно така — казах аз. — Много мило, че изобщо се появихте.

Очите й се разшириха.

— Говориш ужасно.

Така си беше. Озърнах се. Ралф седеше до татко и Лу Фарли, зает да дъвче нескопосно направен сандвич. На ъгълчето на устните му се беше лепнало парче от зелевата салата. Исках да й се извиня. Но не можех. Мел беше най-голямата — с три години по-голяма от Кен и с пет от мен. Когато откриха мъртвата Джули, тя избяга. Не мога да го

нарека другояче. Грабна бебето и младия си съпруг, и изчезна в другия край на страната. Обикновено се стараех да я разбера, но все още изпитвах гняв заради онова, което за мен си остава предателство.

Отново си помислих за снимката на Кен и изведнъж взех решение.

— Искам да ти покажа нещо.

Стори ми се, че я зърнах да примижава, сякаш очакваше удар, но може би само си въобразявах. Косата й беше като на снимка от списание за домакини — вълниста и пепеляворуса, точно до раменете. Сигурно Ралф я харесваше. А на мен ми се струваше, че не й отива.

Отдалечихме се към вратата за гаража. Погледнах назад. Все още виждах добре баща си, Ралф и Лу Фарли.

Отворих вратата. Мел ме изгледа странно, но тръгна след мен. Прекрачихме върху студения циментов под на гаража. Ако някой иска да снима филм как се нарушават правилата за противопожарна безопасност в Америка, едва ли би намерил по-подходящо място. Ръждиви кутии от боя, мухлясали кашони, бейзболни бухалки, стари ракитови мебели, протрити автомобилни гуми — всичко се валяше в безпорядък като след взрив. По пода тъмнееха стари петна, а от прахта гаражът изглеждаше овехтял, сив и непоносимо задушен. От тавана все още висеше въженце. Спомних си как баща ми разчисти мястото и закачи на това въженце топка за тенис, за да тренирам. Просто не можех да повярвам, че още е тук.

Мелиса ме гледаше втренчено.

Чудех се как да го направя.

— Вчера с Шийла прегледахме мамините неща — започнах аз.

Тя присви очи. Канех се да почна да обяснявам как ровехме из чекмеджетата и гледахме пожълтелите съобщения за раждане и онази стара театрална програма от времето, когато мама се опита да прави кариера в театъра, как се взирахме в старите снимки — помниш ли оная с крал Хюсеин, Мел? — но от устните ми не излизаше нито дума.

Мълчаливо бръкнах в джоба си, извадих снимката и я вдигнах пред лицето й.

Не се наложи да чакам дълго. Мел отдръпна глава, сякаш снимката можеше да я опари. Задавено глътна въздух и направи крачка назад. Пристъпих към нея, но тя вдигна ръка, за да ме спре. Когато

отново ме погледна, лицето й бе съвършено безизразно. Вече нямаше и следа от изненада. Нито от страх или радост. Нищо.

Пак вдигнах снимката. Този път тя дори не мигна.

— Кен е — обясних тъпо аз.

— Виждам, Уил.

— И това ли е цялата ти реакция?

— А ти как би искал да реагирам?

— Той е жив. Мама знаеше. Тя имаше тази снимка.

Тишина.

— Мел?

— Той е жив — каза тя. — Чух те.

Занемях от нейната реакция — или по-скоро от липсата на такава.

— Има ли нещо друго? — попита Мелиса.

— Какво… само това ли имаш да кажеш?

— Какво има за казване, Уил?

— А, да, забравих. Трябва да се връщаш в Сиатъл.

— Да.

Тя се отдръпна от мен.

Старият гняв изплува.

— Кажи ми нещо, Мел. Има ли някаква полза, ако избягаш?

— Не съм избягала.

— Дрън-дрън — казах аз.

— На Ралф му предложиха работа там.

— Да, бе.

— Как смееш да ме съдиш?

В главата ми прелетяха спомени от онова време, когато тримата часове наред играехме водно поло в мотелския басейн край Кейп Код. От времето, когато Тони Боноза разправяше гадости за Мел — как лицето на Кен пламна, когато чу, и как подреди Боноза, макар че онзи беше две години по-голям и с десет килограма по-тежък.

— Кен е жив — повторих аз.

Този път гласът й прозвуча умолително.

— И какво искаш от мен?

— Държиш се тъй, сякаш няма значение.

— Не знам дали има.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Кен вече не е част от живота ни.

— Недей да говориш от мое име.

— Много добре, Уил. Кен вече не е част от моя живот.

— Той ти е брат.

— Кен сам си избра пътя.

— И сега какво? За теб е мъртъв, така ли?

— Нима нямаше да е по-добре? — Тя поклати глава и затвори очи. Аз чаках. — Може и да съм избягала, Уил. Но ти също избяга. Имахме избор. Нашият брат беше или мъртвец, или брутален убиец. И в двата случая е мъртъв за мен.

Отново повдигнах снимката.

— Знаеш, че не е непременно виновен.

Мелиса ме погледна и изведнъж пак се превърна в по-голяма сестра.

— Я стига, Уил. Не си толкова глупав.

— Той ни защитаваше. Когато бяхме хлапета. Грижеше се за нас. Обичаше ни.

— И аз го обичах. Но това не ми пречеше да виждам какъв е. Насилието го влечеше, Уил. Знаеш това. Да, той ни защитаваше. Но не смяташ ли, че отчасти го правеше, защото му доставяше удоволствие? Знаеш, че когато умря, беше се замесил в нещо лошо.

— Това не го прави убиец.

Мелиса пак затвори очи. Усетих как търси вътре в себе си сила.

— Щом толкова знаеш, Уил, кажи ми какво правеше той онази нощ?

Погледнахме се в очите и аз устоях. Не казах нищо. Само сърцето ми внезапно изстина.

— Добре, да забравим убийството. Какво търсеше Уил при Джули Милър?

Думите ме прорязаха и избухнаха в гърдите ми, студени и тежки. Когато най-сетне си възвърнах дар слово, гласът ми бе изтънял и далечен.

— Бяхме скъсали преди повече от година.

— Искаш да кажеш, че я беше прежалил?

— Аз… тя беше свободна. Той също. Нямаше причина…

— Той те предаде, Уил. Погледни най-сетне истината в очите. Ако не друго, спал е с жената, която обичаш. Що за брат е това?

— Ние скъсахме — безсилно повторих аз. — Нямах права над нея.

— Ти я обичаше.

— Това няма нищо общо.

Тя не ме изпускаше от поглед.

— Кой бяга сега?

Тромаво отстъпих назад, налетях на стъпалата и тежко седнах. Отпуснах лице в дланите си и опитах да се окопитя. Доста време ми трябваше.

— Той си остава твой брат.

— И какво искаш да сторим? Да го открием? Да го предадем на полицията? Да му помогнем в укриването? Какво?

Нямах отговор.

Мелиса пристъпи край мен и отвори вратата към всекидневната.

— Уил.

Вдигнах очи към нея.

— Това тук вече не е моят живот. Съжалявам.

В този момент отново я видях като ученичка — как се е проснала на леглото, бъбри по телефона като картечница и из въздуха се носи мирис на дъвка. Ние с Кен сядахме на пода в нейната стая и зяпахме възмутено. Спомних си езика на тялото й. Ако Мел лежи по корем и подритва с крака из въздуха, значи говори за момчета, купони и други подобни глупости. Но ако лежи по гръб и гледа в тавана, значи споделя мечти. Замислих се за мечтите й. Нито една от тях не се бе сбъднала.

— Обичам те — казах аз.

И сякаш прочела мислите ми, Мелиса заплака.

Първата любов не се забравя. Моята бе убита.

Запознах се с Джули Милър, когато семейството й се засели на Кодингтън Терас. По онова време току-що бях постъпил в гимназията. Две години по-късно почнахме да излизаме заедно. На празненствата в края на всяка учебна година ни избираха за двойка на класа. Бяхме неразделни.

Скъсването бе изненадващо само по своята абсолютно предсказуема неизбежност. Постъпихме в различни колежи с твърдата увереност, че чувствата ни ще устоят на времето и разстоянието. Но не

стана така. Още през първата година Джули ми каза по телефона, че искала да общува с други момчета и вече се срещала с някой си Бък.

Ви трябвало да го преодолея. Бях млад, а на тази възраст мнозина се сблъскват с подобни разочарования. И сигурно щях да се справя. След време. Момичетата проявяваха интерес към мен. Макар и бавно, започвах да приемам реалността. Времето и разстоянието ми помагаха.

Но после Джули загина и имах чувството, че част от сърцето ми завинаги ще остане в нейната мъртва хватка.

Докато не се появи Шийла.

Не показах снимката на баща си.

В десет вечерта се прибрах в апартамента си. Все още пуст, задушен и чужд. В компютъра нямаше нови послания. Ако животът без Шийла щеше да бъде такъв, не го исках.

Листчето с телефонния номер на родителите й в Айдахо все още лежеше върху бюрото. Каква беше часовата разлика? Един час? Или може би два? Не си спомнях. Така или иначе, там щеше да е осем или девет часът вечерта.

Все още нормално време за обаждане.

Отпуснах се на стола и впих поглед в телефона, сякаш чаках да ме посъветва как да постъпя. Той мълчеше. Взех листчето. Когато бях казал на Шийла да позвъни на родителите си, лицето й пребледня като платно. Това бе вчера. Едва вчера. Питах се какво да сторя и най-напред ми хрумна да попитам майка си, тя сигурно щеше да знае.

Обгърна ме нов прилив на скръб.

В крайна сметка разбрах, че трябва да действам. Да направя нещо. А не ми хрумваше друго, освен да се свържа с родителите на Шийла.

След третия сигнал чух женски глас:

— Ало?

Изкашлях се.

— Мисис Роджърс?

Кратко мълчание.

— Да.

— Името ми е Уил Клайн.

Изчаках да видя дали е чувала името ми. Никаква реакция.

— Аз съм приятел на дъщеря ви.

— Коя дъщеря?

— Шийла.

— Разбирам — каза жената. — Чух, че била в Ню Йорк.

— Да — потвърдих аз.

— Оттам ли се обаждате?

— Да.

— Какво мога да сторя за вас, мистър Клайн?

Уместен въпрос. И аз не знаех какво да кажа, затова почнах с очевидното:

— Имате ли представа къде е тя?

— Не.

— Не сте ли се виждали или чували с нея?

Тя отговори с уморен глас:

— От години нито съм се виждала, нито съм се чувала с Шийла.

Отворих уста, пак я затворих, потърсих верния път, но навсякъде попадах в задънена улица.

— Знаете ли, че тя е изчезнала?

— Да, властите ни уведомиха.

Прехвърлих слушалката на другото си ухо.

— Успяхте ли да им съобщите нещо полезно?

— Полезно ли?

— Имате ли представа къде може да е отишла? Къде би избягала? Приятелка или позната, която да й помогне?

— Мистър Клайн.

— Да.

— Шийла отдавна напусна живота ни.

— Защо?

Изтърсих последния въпрос, без да размисля. Естествено, очаквах троснат отговор, че не ми влиза в работата. Но тя отново замълча. Опитах се да надделея с търпение, но тя явно владееше играта по-добре от мен.

— Просто… — заекнах накрая аз. — Просто тя е чудесно момиче.

— Вие сте нещо повече от приятел, нали, мистър Клайн?

— Да.

— Властите споменаха, че Шийла живеела с някакъв мъж. Предполагам, че е ставало дума за вас.

— От около година сме заедно — казах аз.

— Струвате ми се разтревожен за нея.

— Така е.

— Обичате ли я?

— Много.

— Но тя не ви е разказвала за миналото си.

Не знаех как да реагирам, макар че отговорът бе очевиден.

— Опитвам се да я разбера — казах аз.

— Не се и надявайте — отсече тя. — Дори аз не я разбирам.

Точно в този момент съседът реши да изпробва мощта на новите си тонколони. Басите разтърсиха стената. Бях с портативния телефон и побързах да се оттегля към другия край на апартамента.

— Искам да й помогна — казах аз.

— Позволете да ви задам един въпрос, мистър Клайн.

От тона й пръстите ми неволно се стегнаха около слушалката. Тя продължи:

— Федералният агент, който дойде при нас, каза, че не знаели нищо за онова.

— За кое? — попитах аз.

— За Карли — отвърна мисис Роджърс. — Не знаят къде е.

— Коя е Карли? — обърках се аз.

Ново мълчание.

— Мога ли да ви дам един съвет, мистър Клайн?

— Коя е Карли? — повторих аз.

— Не си съсипвайте живота. Забравете, че сте познавали дъщеря ми.

И тя затвори.

8

Грабнах шише бира от хладилника и отворих плъзгащата се стъклена врата.

Излязох на онова, което архитектът бе нарекъл с гръмкото име „веранда“. Имаше място колкото за един човек, може би и за двама, ако не мърдат много. Естествено, нямаше столове и тъй като е на третия етаж, нямаше и кой знае каква гледка. Но все пак ми харесваше заради свежия нощен въздух.

Нощем Ню Йорк е ярко осветен и нереален, изпълнен със синкаво–черно сияние. Наричат го град, който никога не заспива, но ако се съди по моята улица, понякога го наляга сериозна дрямка. Паркираните коли бяха натъпкани край тротоара броня до броня, сякаш продължаваха битката за пространство и след като собствениците им са се разотишли по домовете. Из въздуха пулсираха и тръпнеха нощни звуци. Чувах музика. Чувах тракане откъм отсрещната пицария. Чувах равномерното свистене откъм магистралата Уест Сайд — вече малко постихнало като манхатънска приспивна песен.

Мозъкът ми работеше на празни обороти. Не знаех какво става. Нито пък какво да предприема. Разговорът с майката на Шийла ми бе донесъл повече въпроси, отколкото отговори. Още ме болеше от думите на Мелиса, но тя бе засегнала една интересна тема: какво бях готов да сторя сега, след като знаех, че Кен е жив?

Исках да го намеря, разбира се.

Отчаяно исках да го намеря. И какво от това. Да оставим настрани факта, че не съм детектив и нямам опит в подобни задачи. Ако Кен искаше да го намеря, щеше да ми се обади. Търсенията ми можеха само да доведат до катастрофа.

А може би имах и друга, по-важна задача.

Най-напред бе избягал брат ми. Сега се изпаряваше и любовницата ми. Навъсих се. Добре поне, че нямах куче.

Тъкмо вдигах бутилката към устата си, когато го забелязах.

Той стоеше на ъгъла, на петдесетина метра от сградата. Беше облечен с палто и на главата му имаше нещо тъмно, може би мека шапка. Стоеше с ръце в джобовете. Отдалече лицето му изглеждаше като яркобял кръг на тъмния фон — твърде кръгло и без ясно различими черти. Не виждах очите му, но знаех, че ме гледа. Усещах осезаемата тежест на неговия поглед.

Човекът не помръдваше.

Улицата беше почти безлюдна, но малцината пешеходци… е, те се движеха. Това правят нюйоркчани. Движат се. Крачат. Целенасочено. Дори когато чакат на червен светофар, те подскачат от крак на крак, готови да хукнат напред. Нюйоркчани се движат. Те не знаят що е покой.

Но този човек стоеше неподвижно като камък. Гледаше ме. Замижах и погледнах отново. Пак беше там. Извих глава за момент, после пак се обърнах. Там беше. И още нещо.

Стори ми се познат.

Не исках да прибързвам с изводите. Бяхме доста далече един от друг, а нощем зрението ми не е много добро, особено на улично осветление. Но косъмчетата по тила ми настръхнаха. Чувствах се като животно, усетило страшна заплаха.

Реших да се втренча и аз, за да видя как ще реагира. Той не помръдна. Не знам колко дълго стояхме така. Усетих как кръвта се оттегля от пръстите ми. Ръцете и краката ми изстинаха, но в сърцето ми се събра сила. Не извърнах очи. Кръглото бяло лице също не се извърна.

Раздаде се телефонен звън.

С усилие изтръгнах поглед от неговия. Часовникът ми показваше почти единайсет. Доста късно за разговори. Без да поглеждам назад, аз прекрачих в апартамента и вдигнах слушалката.

— Спиш ли? — попита Квадрата.

— Не.

— Искаш ли да се поразходиш?

И тази вечер беше дежурен с микробуса.

— Узна ли нещо?

— Ще те чакам в студиото. След половин час.

Той затвори. Върнах се на терасата и погледнах надолу. Човекът беше изчезнал.

Школата по йога носеше простичкото име „Квадрата“. Естествено, често се шегувах на тази тема. Името Квадрата бе станало нарицателно като Шер или Версаче. Школата, или студиото, наречете го както искате, се намираше в шестетажна сграда на Юнивърсити Плейс, близо до Юниън Скуеър. Началото й бе скромно. Изпървом школата се трудеше в блажена неизвестност. После една музикална знаменитост „откри“ Квадрата. Уведоми и приятелите си. Няколко месеца по-късно отпечатаха голяма статия в „Космо“. После в „Ел“. По някое време една голяма компания поръча на Квадрата да заснеме видео филм. И понеже твърдо вярва в принципите на търговията, той побърза да осигури стоката. „Йогата на Квадрата“ — името е запазена марка — бързо пое нагоре. И представете си само, Квадрата дори се обръсна за снимките.

Останалото е история.

Изведнъж се оказа, че нито едно обществено събитие в Манхатън или Хамптън не е достойно за внимание, ако не присъства всеобщо обожаваният мъдрец на фитнеса. Квадрата отказваше повечето покани, но бързо свикна да дава изявления в медиите. Вече почти нямаше време за преподаване. Ако искаш да постъпиш дори в курсовете, водени от най-младшите му последователи, трябва да чакаш поне два месеца. Той прибира по двайсет и пет долара на човек. Има четири зали. Най-малката побира петдесет души. Най-голямата — почти двеста. Двайсет и четирима инструктори се редуват на три смени. Когато стигнах до школата, наближаваше единайсет и половина вечерта, но и трите курса работеха.

Пресметнете сами.

Още от асансьора чух мъчителната смесица от звуци на цитра и плацикане на водопад, която лично за мен е точно толкова успокояваща, колкото врясък на попарена котка. Най-напред посетителят бива посрещнат от магазин за сувенири, претъпкан с благовония, книги, лосиони, аудио и видеокасети, компактдискове, кристали, мънистени гердани, наметки и прочее. Зад тезгяха стояха две кльощави двайсетинагодишни същества, облечени в черно и лъхащи на вегетарианска диета. Личеше си, че са решили да останат завинаги млади. Едното беше мъжко, другото женско, макар че трудно се

различаваха. Гласовете им бяха спокойни и леко покровителствени — като на салонен управител в моден ресторант. Обиците по телесата им — а такива имаше много — бяха от сребро и тюркоаз.

— Здрасти — казах аз.

— Моля, свалете си обувките — нареди потенциално мъжкото същество.

— Веднага.

Събух се.

— Името ви? — попита потенциално женското.

— Идвам при Квадрата. Аз съм Уил Клайн.

Името не им подсказваше нищо. Сигурно бяха нови.

— Имате ли уговорена среща с Квадратния Йога?

— Квадратния Йога? — повторих аз.

Те се вторачиха насреща ми.

— Кажете, Квадратния Йога по-тарикатски ли ви звучи от Квадрата? — попитах аз.

Не успях да изтръгна смях от хлапетата. Само ги смаях. Тя натрака нещо на компютъра. Двамата се втренчиха навъсено в монитора. Той вдигна слушалката на телефона и набра номер. Цитрата гърмеше с пълна сила. Усетих първите пристъпи на главоболие.

— Уил?

В приемната се появи по трико великолепната Уонда с вирната глава, изпъчени ключици и всевиждащ поглед. Тя беше старши инструктор и любовница на Квадрата. Двамата ходеха заедно вече трета година. Въпросното трико беше в лавандулов цвят и прилепваше фантастично. Уонда приличаше на вълшебно видение — висока, дългокрака, стройна, красива до болка… и черна. Да, черна. Истинска ирония на съдбата за онези, които познаваха — прощавайте за неволната игра на думи — черно-бялото минало на Квадрата.

Тя метна ръце през врата ми и прегръдката беше топла като дим от лагерен огън. Искаше ми се да продължи завинаги.

— Как си, Уил? — тихо попита Уонда.

— По-добре.

Тя се отдръпна и впи очи в моите, търсейки признаци за лъжа. Беше дошла на погребението. Между Квадрата и нея нямаше тайни. Между мен и Квадрата — също. От простите алгебрични правила следваше, че нямам тайни от Уонда.

— Той след малко ще привърши занятието — каза тя. — Дишане по системата „Пранаяма“.

Кимнах.

Уонда леко склони глава настрани, сякаш току-що й бе хрумнало нещо.

— Ще ми отделиш ли секунда? — попита тя. Опитваше да говори небрежно, но не й се удаваше.

— Разбира се — казах аз.

Тя заплува — беше твърде изящна, за да върви като простосмъртните — напред по коридора. Аз я последвах. Очите ми бяха точно на нивото на лебедовата й шия. Минахме край фонтан — тъй разкрасен и грамаден, че ми се прииска да метна вътре монета. Надникнах в една от залите. Пълна тишина, нарушавана само от тежко дишане. Гледката приличаше на филмов кадър. Красиви мъже и жени — не знам как успяваше Квадрата да открие толкова много красиви хора — седяха плътно един до друг в позата на воина: протегнати напред ръце, разтворени крака, едното коляно свито под ъгъл деветдесет градуса.

Общият кабинет на Уонда и Квадрата беше отдясно. Тя се намести на едно кресло в поза „Лотос“. Аз седнах отсреща в по-нормален стил. Уонда помълча. Беше затворила очи и виждах, че опитва да се отпусне. Изчаках.

— Между нас да си остане — каза тя.

— Добре.

— Бременна съм.

Надигнах се и понечих да я прегърна.

— Хей, това е страхотно.

— Квадрата не го приема много добре.

Застинах на място.

— Какво искаш да кажеш?

— Страх го е.

— Как така?

— Ти не знаеше, нали?

— Не знаех.

— Квадрата споделя с теб всичко, Уил. А той знае от една седмица.

Разбрах накъде бие.

— Сигурно не е искал да ме натоварва допълнително. Заради майка ми и тъй нататък.

Тя ме погледна строго.

— Недей, Уил.

— Добре, извинявай.

Уонда се загледа настрани. Безметежната ѝ фасада започваше да се пропуква.

— Очаквах да се зарадва.

— Не се ли зарадва?

— Мисля, че иска… — тя сякаш не намираше подходящата дума — … да сложа край.

Неволно залитнах назад.

— Така ли каза?

— Нищо не каза. Взима извънредни дежурства с микробуса. И допълнителни занятия.

— Избягва те.

— Да.

Вратата на кабинета се отвори без почукване. На прага цъфна небръснатата физиономия на Квадрата. Той хвърли на Уонда дежурна усмивка. Тя извърна глава. Квадрата ме погледна и вдигна палец.

— Време е за рокендрол.

Мълчахме чак докато стигнахме на сигурно място в микробуса.

— Казала ти е — констатира Квадрата.

Не беше въпрос, тъй че не си направих труда да отговоря.

Той пъхна ключа в таблото.

— Няма да разговаряме за това.

И този път отговорът беше излишен.

Микробусът на „Ковенант Хаус“ потегли право към утробата на ада. Много от хлапетата идват при нас. Много други спасяваме с микробуса. Задачата на нашите обиколки е да се свържем със сенчестата страна на обществото — да срещнем избягалите деца, малолетните улични скитници, често наричани „безнадеждни“. Уличното хлапе е донякъде — моля да ми простите сравнението — като плевел. Колкото по-дълго остава на улицата, толкова по-трудно се изкоренява.

Губим много от тези деца. Повече, отколкото спасяваме. Всъщност забравете сравнението с плевелите. То е глупаво, защото намеква, че премахваме нещо лошо и запазваме нещо добро. В действителност е точно обратното. Погледнете го така: улицата прилича на раково заболяване. Профилактичните прегледи и ранното лечение водят до оцеляване.

И това сравнение куца, но схващате идеята.

— Федералните прекалиха — каза Квадрата.

— За кое?

— За досието на Шийла.

— Слушам те.

— Арестите. Всички са били много отдавна. Искаш ли подробности?

— Да.

Потеглихме напред в полумрака. Сборищата на градските проститутки непрестанно се местят. Често можеш да ги откриеш близо до тунела „Линкълн“ или около Джавис Сентър, но напоследък ченгетата се размърдаха. Поредната кампания за прочистване. Затова проститутките се изместиха на юг към месарските квартали около Осемнайсета улица и западно от нея. Тази нощ бяха излезли масово.

Квадрата кимна към тротоара.

— Шийла би могла да е на мястото на всяка от тях.

— По улиците ли е работила?

— Избягало момиче от Средния запад. Скочила на автобуса и потеглила право към живота.

Бях срещал прекалено много подобни истории, за да се стресна. Но този път не ставаше дума за непозната или за улично хлапе, а за най-удивителната жена, която познавах.

— Много отдавна — уточни Квадрата, сякаш четеше мислите ми. — Първият й арест е на шестнайсетгодишна възраст.

— Проституция?

Той кимна.

— Още три през следващите осемнайсет месеца. Според досието работела за сводник на име Луис Кастман. Последния път открили у нея шейсет грама марихуана и нож. Опитали се да й лепнат въоръжен грабеж и търговия с наркотици, но обвинението пропаднало.

Погледнах навън. Нощта изглеждаше някак сивкава, избеляла. Толкова много зло има по тези улици. Ние полагаме огромни усилия да премахнем поне част от него. Знам, че успяваме. Знам, че преобръщаме човешки съдби. Но знам също, че станалото там, в тръпнещия водовъртеж на нощта, никога не напуска душите им. Злото е сторено. Можеш да го заобиколиш. Да продължиш напред. Но не и да го поправиш.

— От какво се страхуваш? — попитах аз.

— Сега не говорим за това.

— Ти я обичаш. И тя те обича.

— И е черна.

Обърнах се към него и зачаках. Знам, че нямаше предвид очевидното. Не беше расист. Но както вече казах, злото е непоправимо. Бях виждал напрежението между двамата. Не беше по-силно от обичта, но го имаше.

— Ти я обичаш — повторих аз.

Мълчание. Микробусът продължаваше да се носи напред.

— Може да е било част от първоначалното привличане — казах аз. — Но тя вече не е твоето изкупление. Ти си влюбен в нея.

— Уил.

— Да?

— Стига толкова.

Изведнъж Квадрата рязко отби надясно. Фаровете плиснаха ярки лъчи върху децата на нощта. Те не се разбягаха като плъхове. Стояха безмълвно, почти без да примигват. Квадрата присви очи, избра плячката и спря.

Слязохме мълчаливо. Децата ни зяпаха с мъртви очи. Спомних си един израз от „Клетниците“ — по-точно от мюзикъла, не знам дали го има и в книгата: „Не знаят ли, че се любят с онези, които са вече мъртви?“

Пред нас стояха момчета, момичета, бисексуални и травестити. Тук съм срещал всички възможни перверзни, но трябва да кажа — та ако ще да ме обвините в полова дискриминация, — че не помня да съм виждал жени — клиенти. Не твърдя, че жените не купуват секс. Сигурен съм, че го правят. Но явно не обикалят да го търсят по улиците. Уличните клиенти винаги са мъже. Едни търсят дебели жени, други мършави, млади, стари, нормални, извратени до невъобразими

нива, едри мъже, дребни момченца, животни и какво ли не още. Някои дори водят съпругите или приятелките си. Но клиентите, посещаващи тия сумрачни улици, винаги са мъже.

Въпреки всички приказки за невъобразими перверзни, най-често тези мъже идват тук, за да купят определено… действие, ако щете. Нещо, което да им бъде извършено и лесно се осъществява в кола. Ако се замислите, така е изгодно и за двете страни. Печели се удобство. Не губиш пари и време за наемане на стая. Намалява рискът от болести, предавани по полов път. За бременност и дума не може да става. Не трябва да се събличаш напълно…

Ще ви спестя по-нататъшните подробности.

Уличните ветерани — под „ветерани“ разбирам всички над осемнайсет години — посрещнаха Квадрата сърдечно. Те го познаваха. Харесваха го. Моето присъствие донякъде ги смути. Отдавна не бях излизал на предните линии. Все пак най-старите ме познаха и колкото и да е странно, аз също бях доволен да ги видя.

Квадрата се приближи до една проститутка на име Кенди, макар че това едва ли бе истинското й име. Тя посочи с брадичка към един вход, където се гушеха две зъзнещи момичета. Вгледах се. Бяха на не повече от шестнайсет, нашарени като малки момиченца, докопали маминиите гримове. Сърцето ми се сви. Бяха облечени с изрязани панталонки, високи ботуши с остри токчета и къси наметки от фалшива кожа. Често се питам откъде вадят тези униформи и дали сводниците имат специални складове за облекло.

— Свежа плът — каза Кенди.

Квадрата се навъси и кимна. Най-добрите ни сведения често идват от ветераните. По две причини. Първата — циничната причина — е, че с премахването на новодошлите отстраняват конкуренцията. От уличния живот бързо се погрознява. Откровено казано, Кенди беше грозна като смъртта. Подобен живот състарява по-бързо от всяка болест. Макар и принудени да се гушат по входовете, докато спечелят територия, новите момичета привличат погледа.

Но според мен не е честно да спираме дотук. Втората, по-важната причина — и моля ви, не ме смятайте за наивен — е там, че те искат да помогнат. Виждат собствените си отражения. Виждат кръстопътя и макар да не признават охотно, че са избрали грешния път, знаят много добре, че за тях вече е късно. Няма връщане. Много пъти

съм спорил с такива като Кенди. Много пъти съм настоявал, че никога не е късно, че винаги има време. Но не е така. И затова трябва да ги откриваме бързо. Има определена точка. Отминат ли я, няма спасение. Разрухата е непоправима. Улицата ги поглъща. Те избледняват и стават част от нощта — една цялостна мрачна общност. Загубени са за нас. Вероятно ще свършат на улицата, в затвора или в психиатрията.

— Къде е Ракел? — попита Квадрата.

— Работи с кола — каза Кенди.

— А насам идва ли?

— Да.

Квадрата кимна и се обърна към двете нови момичета. Едното вече се беше привело до някакъв буик. Не можете да си представите каква мъка е. Искаш да се втурнеш напред и да попречиш. Искаш да дръпнеш момичето, да бръкнеш в гърлото на мръсника и да му изтръгнеш дробовете. Искаш ако не друго, то поне да го пропъдиш, да направиш снимка или… да сториш каквото и да било. Но не го правиш. Иначе губиш доверието. А загубиш ли доверието, ставаш безполезен.

Трудно беше да стоя и да гледам. За щастие аз не съм нито особено храбър, нито склонен към сблъсъци. Може би това донякъде ми помагаше.

Видях как вратата на буика се отвори. Колата сякаш погълна детето. То бавно изчезна, потъна в мрака. Гледах и се чувствах безпомощен както никога през живота си. Погледнах Квадрата. Той се беше втренчил в колата. Буикът потегли. Момичето изчезна, сякаш никога не бе съществувало. Ако не се завърнеше, щяхме да го загубим завинаги.

Квадрата пристъпи към другото ново момиче. След малко го последвах и аз. Долната устна на момичето затрепери, сякаш се мъчеше да удържи сълзите, но очите му блестяха предизвикателно. Искаше ми се да я дръпна в микробуса, ако трябва насила. Но в нашата работа най-важното е да си сдържан. Затова Квадрата е най-добрият. Той спря на около метър, като внимаваше да не се приближава прекалено.

— Здравей.

Тя го огледа и промърмори:

— Здрасти.

— Надявах се, че можеш да ми помогнеш. — Квадрата пристъпи още малко напред и извади снимка от джоба си. — Чудех се дали не си я виждала.

Момичето не погледна снимката.

— Никого не съм виждала.

— Моля те — настоя Квадрата с едва ли не ангелска усмивка. — Не съм ченге.

Тя опита да се престори на печена.

— Усетих. Като те видях как разговаряш с Кенди и прочее.

Квадрата се приближи още малко.

— Ние, тоест моят приятел и аз… — при тези думи аз размахах ръка и се усмихнах — се опитваме да спасим това момиче.

Вече обзета от любопитство, тя присви очи.

— От какво да я спасите?

— Гонят я лоши хора.

— Какви?

— Нейният сводник. Разбираш ли, ние сме от „Ковенант Хаус“. Чувала ли си?

Тя сви рамене.

— Място, където можеш да се закрепиш за малко — каза Квадрата, като внимаваше да не проявява излишен ентусиазъм. — Нищо особено. Можеш да хапнеш топла храна, да се наспиш като хората, да използваш телефон, да намериш някоя дрешка. Както и да е, това момиче — той отново повдигна снимката на бяло момиче по спортен костюм — се казва Анджи.

Историята беше измислена, но винаги е важно да казваш някакво име. Така нещата стават по-лични.

— Анджи беше при нас — продължи Квадрата. — Посещаваше курсове. Тя е много забавно момиче. Намери си и работа, опитва се да тръгне по нов път, нали ме разбираш?

Момичето мълчеше.

Квадрата протегна ръка.

— Всички ми викат Квадрата — каза той.

Момичето въздъхна и стисна ръката му.

— Аз съм Джери.

— Много ми е приятно.

— И на мен. Но не съм я срещала тая Анджи. И както виждаш, имам работа.

До тук беше. Ако притиснеш по-силно, губиш ги завинаги. Заравят се по-надълбоко и повече не подават глава. Можеш само едно — да посееш надежда. Даваш им да разберат, че за тях има спокойно пристанище, където могат да намерят храна и уют. Показваш им как да избягат от улицата поне за една нощ. Дойдат ли, разкриваш им цялата си безусловна обич. Но не сега. В момента това ги плаши. Прогонва ги.

Дори всичко да ти се къса отвътре, нищо повече не можеш да сториш.

Малцина можеха да вършат задълго тази работа. А онези, които издържаха, които умееха да се справят особено добре, те бяха просто… леко мръднали. Няма друг начин.

Квадрата се поколеба. Използваше този трик с „изчезналото момиче“ откакто го помня. Истинската Анджи от снимката беше умряла на улицата преди петнайсет години. От студ. Квадрата я намерил зад една кофа за смет. На погребението майката на Анджи му дала тази снимка. Мисля, че никога не се разделя с нея.

— Добре, благодаря. — Квадрата извади визитна картичка. — Ако я видиш, ще ми позвъниш ли? Можеш да се обаждаш по всяко време. За каквото и да било.

Тя взе картичката и я повъртя между пръстите си.

— Е, може би.

Ново колебание. После Квадрата каза:

— Пак ще се видим.

— Аха.

И после сторихме най-неестественото нещо на този свят. Тръгнахме си.

Истинското име на Ракел беше Роско. Поне така казва той… или тя. И до днес не знам дали да наричам Ракел „той“ или „тя“. Вероятно би трябвало да използвам той/ тя.

Открихме колата до един заключен вход за доставки.

Обичайно място за улична работа. Стъклата бяха запотени отвътре, но аз и Квадрата не се приближихме. Каквото и да ставаше

вътре — а ние имахме доста ясна представа какво е то, — не ни привличаше особено.

След минута вратата се отвори. Ракел излезе навън. Както навярно сте се досетили, Ракел е травестит. С мъжките проститутки всичко е ясно — наричаш ги в женски род. С травеститите е малко по-сложно. Понякога можеш да използваш „тя“. Друг път изглежда прекалено формално.

Вероятно така беше и с Ракел.

Ракел се отдалечи от колата, бръкна в чантата си и извади дезодорант. Пръсна се три пъти, помисли малко и повтори. Колата потегли. Ракел се обърна към нас.

Травеститите често са красиви. Не и Ракел. Той беше черен, висок метър и деветдесет и пет, тежък около сто и трийсет килограма. Имаше бицепси като самуни и набола брада като на затворник от рисувано филмче. Гласът му обаче беше толкова тънък, че в сравнение с него Майкъл Джексън би звучал като оперен бас.

Ракел — твърдеше, че е на двайсет и девет, но той разправя така вече шеста година, откакто го познавам. Работеше по пет вечери седмично в студ и жега и имаше доста почитатели. Ако искаше, можеше да напусне улицата. Да си намери място за работа, да насрочва срещи и тъй нататък. Но тук му харесваше. Това е едно от нещата, които не схващат хората. Улицата може да е опасна и мрачна, но в нея има и някакво опиянение. Нощта има своя особена, напрегната енергия. На улицата се чувстваш зареден с електричество. За много от нашите хлапета изборът е прост: работа в някоя закусвалня или тръпката на нощта — а когато нямаш бъдеще, това изобщо не е избор.

Ракел ни забеляза и ситно затропа към нас на високите си токчета. Носеше обувки четирийсет и шести номер. Трудна задача, уверявам ви. Спря под една улична лампа. Лицето му напомняше скала, обрулена от многовековни бури. Не знаех нищо за миналото му. Той непрекъснато лъже. Според една от легендите бил футболист, но си контузил коляното. Друг път съм го чувал да казва, че веднъж спечелил стипендия за колеж. В трета версия е ветеран от войната в Залива. Изберете каквото ви допада, или измислете друга история.

Ракел прегърна Квадрата и го млясна по бузата. После насочи вниманието си към мен.

— Уили, сладурче, прекрасно изглеждаш.

— Много ти благодаря, Ракел — казах аз.

— Иде ми да те изпапкам.

— Сигурно защото съм си отпочинал — казах аз. — Бях взел няколко дни отпуск.

Ракел метна ръка на рамото ми.

— Мога да се влюбя в мъж като теб.

— Поласкан съм, Ракел.

— Мъж като теб може да ме измъкне от калта.

— Да, но помисли си колко разбити сърца ще оставиш в тия бордеи.

Ракел се изкиска.

— Добре го рече.

Показах му снимка на Шийла — единствената, която имах. Луда работа, като си помисли човек. И двамата не си падахме по снимките, но да имаш само една…

— Познаваш ли я? — попитах аз.

Ракел огледа снимката.

— Това е твоята мацка — каза той. — Веднъж я видях в приюта.

— Тя е. Виждал ли си я другаде?

— Не. Защо?

Нямаше защо да ме лъже.

— Избяга. Сега я търся.

Ракел отново огледа снимката.

— Може ли да я задържа?

В кабинета бях направил няколко цветни копия. Подадох му едното.

— Ще поразпитам — обеща Ракел.

— Благодаря.

Той кимна.

— Ракел — намеси се Квадрата. Ракел завъртя глава към него. — Помниш ли един сводник на име Луис Кастман?

Лицето на Ракел стана безизразно. Той неволно се озърна наоколо.

— Ракел?

— Нямам време за приказки, Квадрат. Работа, нали ме разбираш.

Препречих му пътя. Той ме изгледа така, сякаш от едно духване щях да отхвръкна като глухарче.

— Тя е работила по улиците — казах аз.

— Твоята мацка?

— Да.

— За Кастман?

— Да.

Ракел се прекръсти.

— Много лош човек, сладурче. Най-лошият.

— Как така?

Той облиза устни.

— Тукашните момичета… Те са само бройки, нали ме разбираш. Стока. Всичко е бизнес. Печелят ли пари, остават. Ако не печелят… е, сам знаеш.

Знаех.

— Но Кастман… — Ракел прошепна името така, както някои хора шепнат думата „рак“ — … той беше различен.

— Как?

— Повреждаше собствената си стока. Понякога просто за удоволствие.

— Непрекъснато говориш за него в минало време — намеси се Квадрата.

— Щото не се е мяркал от… някъде откъм три години.

— Жив ли е?

Ракел млъкна. Загледа се настрани. Ние с Квадрата се спогледахме и зачакахме.

— Още е жив — каза Ракел. — Предполагам.

— Какво означава това?

Ракел мълчаливо поклати глава.

— Трябва да говорим с него — казах аз. — Знаеш ли къде можем да го открием?

— Само съм чувал слухове.

— Какви слухове?

Ракел пак поклати глава.

— Вижте в заведението на ъгъла на Райт Стрийт и Авеню Де в Южен Бронкс. Чух, че може да е там.

После той си тръгна, стъпвайки малко по-стабилно на високите токчета. Някаква кола мина наблизо, спря и аз отново видях как едно човешко същество изчезва в нощта.

9

В повечето квартали не е прието да будиш хората в един през нощта. Но този квартал не беше такъв. Всички прозорци бяха заковани с дъски. Вместо врата имаше парче шперплат. Бих казал, че боята се лющеше, ако изобщо можех да видя боя.

Квадрата почука на шперплата и отвътре тутакси долетя женски вик:

— Какво искаш?

— Търсим Луис Кастман — отговори Квадрата.

— Махайте се.

— Трябва да поговорим с него.

— Имате ли заповед?

— Не сме от полицията.

— А откъде сте? — попита жената.

— От „Ковенант Хаус“.

— Тук няма дечурлига — изкрещя тя почти истерично.

— Махайте се.

— Имаш избор — каза Квадрата. — Или още сега да разговаряме с Кастман, или да се върнем по-късно с тайфа любопитни ченгета.

— Нищо не съм направила.

— Винаги може да ти се лепне нещо — отговори Квадрата. — Отваряй.

Жената взе решение. Чухме как щракна резе, после още едно, после верига. Вратата се открехна. Прекрачих напред, но Квадрата ме задържа с лакът. Изчакахме вратата да се отвори по-широко.

— Бързо — каза жената с дрезгав кикот на вещица. — Влизайте. Не искам никой да види.

Квадрата бутна вратата с рамо. Тя се отвори до край. Прекрачихме вътре и жената затвори. Две неща ми направиха впечатление едновременно. Първо, тъмнината. Единствената светлина идваше от слаба електрическа крушка в десния ъгъл. Мебелировката се изчерпваше с протрито кресло и вехта масичка за кафе. Второ,

миризмата. Повикайте най-яркия си спомен за чист въздух и открити простори, после си представете точно обратното. От задуха не смеех да си поема дъх. Миришеше отчасти на болница, отчасти на нещо друго, почти познато, но не съвсем. Зачудих се кога за последен път е отварян прозорец и стаята сякаш прошепна: *Никога*.

Квадрата се обърна към жената. Тя бе отстъпила в ъгъла. Виждахме я само като силует сред сумрака.

— Наричат ме Квадрата — каза той.

— Знам кой си.

— Срещали ли сме се?

— Няма значение.

— Къде е той? — попита Квадрата.

— Тук има само още една стая — отвърна тя и бавно вдигна ръка да посочи. — Може да е заспал.

Очите ни почваха да привикват с тъмното. Пристъпих към нея. Тя не се отдръпна. Когато вдигна глава, аз едва не извиках. Измънках някакво извинение и понечих да отстъпя назад.

— Не — каза тя. — Искам да видиш.

Прекоси стаята, спря до лампата и ни погледна. Прави ни чест, че и двамата с Квадрата не трепнахме. Но не беше лесно. Някой си бе направил труда да я обезобрази много старателно. Все още личеше, че навярно някога е била хубава, но е преживяла точно обратното на пластична операция. Носът беше смачкан като настъпен бръмбар. Ъгълчетата на устата бяха разкъсани дотолкова, че не личеше къде свършват. Десетки яркочервени изпъкнали белези пресичаха лицето й като драсканици на тригодишно дете с боичка в ръка. Лявото й око безжизнено кривеше на една страна. Другото ни гледаше, без да мига.

— Някога си работила на улицата — каза Квадрата.

Тя кимна.

— Как се казваш?

Имах чувството, че всяко раздвижване на устните й струва огромни усилия.

— Таня.

— Кой ти причини това?

— А ти как мислиш?

Не си направихме труда да отговорим.

— Той е зад онази врата — каза тя. — Аз се грижа за него. Никога не го удрям. Разбирате ли? Никога не вдигам ръка срещу него.

Двамата кимнахме. Не знаех какво да мисля. Според мен и Квадрата не знаеше. Пристъпихме до вратата. Никакъв звук. Може би спеше. Всъщност пет пари не давах дали спи. Щяхме да го събудим. Квадрата хвана дръжката на вратата и ме погледна през рамо. Направих му знак, че нищо ми няма. Той отвори.

Вътре светеха лампи. Ослепително ярки. Неволно закрих очи. Чух тихо писукане и зърнах до леглото някаква медицинска машина. Но не тя привлече погледа ми.

Стените.

Те биеха на око най-напред. Бяха облицовани с корк — тук-там се виждаше грапавата кафява повърхност — но имаше и още нещо. Снимки. Стотици снимки. Някои с размер на плакат, други в класическия формат дванайсет на осемнайсет, трети някъде по средата. Всички бяха грижливо закрепени с кабарчета за корка.

И всички бяха на Таня.

Не че я познах — досетих се. Бяха отпреди обезобразяването. И догадката ми излезе правилна. На снимките Таня беше много красива. Изглеждаха взети от представителен албум на манекенка и срещаха погледа от всички страни. Вдигнах глава. И там имаше снимки като на някаква таванска фреска, дошла направо от ада.

— Помогнете ми. Моля ви.

Немощният глас идваше от леглото. Аз и Квадрата пристъпихме натам. Таня влезе зад нас и се изкашля. Обърнахме се. В ослепителната светлина белезите изглеждаха като живи, сякаш по лицето й се гърчеха десетки червеи. Носът беше не просто сплескан, а напълно безформен като парче глина. Старите снимки пламтяха и я обгръщаха в гнусна смес от минало и настояще.

Мъжът на леглото изстена.

Чакахме. Таня завъртя здравото си око към мен, после към Квадрата. Окото сякаш ни подканваше да забравим, да се съсредоточим върху онова, което е била някога, а после да видим какво й е сторил.

— Отварачка за консерви — каза тя. — Ръждива. Цял час му трябваше. И не се задоволи само с лицето.

Без да каже нищо повече, Таня излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

Няколко секунди стояхме мълчаливо. После Квадрата попита:

— Ти ли си Луис Кастман?

— Ченгета ли сте?

— Ти ли си Кастман?

— Да. Аз го направих. Божичко, за каквото и да сте дошли, признавам. Аз бях. Само ме отведете от тук. За бога.

— Не сме ченгета — каза Квадрата.

Кастман лежеше по гръб. Някаква тръба беше свързана с гърдите му. Машината писукаше и нещо вътре се свиваше и разтягаше като акордеон. Кастман беше бял, гладко избръснат и чист. Косата му изглеждаше измита наскоро. Отстрани на леглото имаше метални тръби и циферблати. В ъгъла видях подлога и мивка. Иначе стаята беше празна. Нито шкафче, нито масичка, телевизор, радио или часовник. Нямаше книги, вестници или списания. Щорите на прозореца бяха спуснати.

Усетих, че стомахът ми се свива.

— Какво ти е? — попитах аз.

Очите на Кастман — само очите — се завъртяха към мен.

— Парализиран съм. Шибан паралитик, това съм аз. От шията надолу… — той помълча и затвори очи. — Нищо.

Не знаех как да започна. Квадрата също.

— Моля ви — каза Кастман. — Трябва да ме измъкнете от тук. Преди…

— Преди какво?

Той затвори очи и пак ги отвори.

— Простреляха ме… кога беше? Преди три, може би четири години. Вече не знам. Нямам представа кой ден сме, кой месец, дори коя година. Лампите винаги светят, тъй че не знам дали е ден или нощ. Не знам кой е президент. — Той преглътна с усилие. — Тя е луда, мой човек. Викам за помощ, ама полза никаква. Навсякъде е тапицирала с корк. Просто си лежа по цял ден и зяпам тия стени.

Нямах сили да проговоря. Квадрата обаче си остана невъзмутим.

— Не сме дошли да ти слушаме биографията — каза той. — Искаме да питаме за едно от момичетата.

— Сбъркали сте адреса — отвърна Кастман. — Отдавна не работя на улицата.

— Нищо, и тя отдавна не е работила.

— Коя?

— Шийла Роджърс.

— А! — Кастман се усмихна. — Какво ви интересува?

— Всичко.

— А ако не искам да ви кажа?

Квадрата ме хвана за рамото.

— Хайде да си вървим.

В гласа на Кастман прозвуча нескрита паника.

— Какво?

Квадрата го изгледа отвисоко.

— Щом не искате да ни помогнете, мистър Кастман, ваша воля. Повече няма да ви безпокоим.

— Чакайте! — викна онзи. — Добре де, знаете ли колко посещения съм имал откакто лежа тук?

— Не ми пука — отсече Квадрата.

— Шест. Цифром и словом шест. И последното… знам ли… трябва да е било преди повече от година. Идваха да ми се присмиват. Да гледат как се подмокрям. И искате ли да чуете най-гнусното? Очаквах ги с нетърпение. Готов съм на всичко, само и само да не е тая скука, разбирате ли?

— Шийла Роджърс — прекъсна го нетърпеливо Квадрата.

От тръбата долетя влажно мляскане. Кастман отвори уста. На устните му се образува мехур. Той затвори уста и опита отново.

— Срещнах я… Господи, мъча се да си спомня… преди десет-петнайсет години. Засякох я на граничния контрол. Идваше с автобус от Айова, Айдахо или някакво друго скапано място.

На граничния контрол. Много добре знаех какво означава това. Сводниците чакат по автогарите. Дебнат току-що пристигнали млади момичета — отчаяни, избягали, беззащитни, дошли в Ню Йорк да станат манекенки или актриси, да започнат отново, да избягат от скуката или домашното насилие. Сводниците дебнат като хищници, каквито са всъщност. И после връхлитат да ги оглозгат до кости.

— На мен ми вървеше — продължи Кастман. — Първо, защото съм бял. Ония от Средния запад са все бели дупета. Страх ги е от

чернилките. Но аз бях различен. С хубав, строг костюм. Носех куфарче. Не бързах. Както и да е, през онзи ден чаках на платформа 127. Харесвах си я. От нея има добър изглед към шест други платформи. Шийла слезе от автобуса и беше страхотно парче, мой човек, направо да си оближеш пръстите. Някъде към шестнайсетгодишна, току-що разцъфнала. И девствена отгоре на туй, макар че не личеше от пръв поглед. По-късно щях да го разбера.

Усетих как мускулите ми се напрягат. Квадрата бавно застана между мен и леглото.

— И аз се захванах да я омайвам. Извъртях й най-добрите си номера, нали знаете.

Знаехме.

— Тръгвам, значи, по линията, че ще я правя фотомодел. Но гладко. Не като ония тъпаци. Аз съм като коприна. Но Шийла беше по-умна от повечето хлапачки. Предпазлива. Усетих, че не ми вярва докрай. Нищо де. Разбирате ли, аз не бързам. Карам малко по малко. В края на краищата те искат да вярват, нали така? Всички са чували истории как някоя манекенка я открили в затънтена мандра или други подобни глупости. Точно затуй идват насам.

Машината спря да писука. Отвътре долетя бълбукане. После писукането започна отново.

— И тъй, Шийла скръства ръце. Заявява ми право в очите, че не е дошла да се весели. Няма проблеми, викам. И аз не си падам по тия работи. Бизнесмен съм. Професионален фотограф и търсач на таланти. Обещавам да направим няколко снимки. И толкоз. Да й подготвим албум. Чиста работа — без купони, без наркотици, без голотии. Нищо, дето да я смущава. А пък аз съм доста добър фотограф, ще знаете. Имам набито око. Виждате ли стените? Тия снимки на Таня — аз съм ги правил.

Погледнах снимките на красивата Таня и нещо студено се вряза в сърцето ми. Когато отново се обърнах към леглото, Кастман ме зяпаше втренчено.

— Ти — каза той.

— Какво аз?

— Шийла. — Той се усмихна. — Тя значи нещо за теб, прав ли съм?

Не отговорих.

— Ти я обичаш.

Той разтегна последната дума. Подиграваше ми се. Аз стоях неподвижно.

— Хей, не те упреквам, мой човек. Първо качество беше. А пък като налапаше…

Пристъпих към него. Кастман се разсмя. Квадрата ми прегради пътя. Погледна ме право в очите и поклати глава. Отдръпнах се. Той беше прав.

Кастман спря да се смее, но не ме изпусна от поглед.

— Искаш ли да знаеш как я хванах на въдицата, любовнико?

Мълчах.

— Както спипах и Таня. Разбираш ли, аз гонех само първото качество. Онези, дето чернилките не можеха да ги докопат. Работа на високо ниво. Изпях си песента и по някое време вкарах Шийла в студиото за снимки. Дотам беше. Друго не ми и трябваше. Забодеш ли ги веднъж на вилицата, край с тях.

— Как? — попитах аз.

— Наистина ли искаш да чуеш?

— Как?

Кастман затвори очи и продължи да се усмихва, сякаш се наслаждаваше на спомена.

— Направих й цял куп снимки. Честно и почтено. А като свършихме, опрях й ножа на гърлото. После я приковах с белезници на леглото в другата стая. — Той се изкиска, отвори очи и блажено ги завъртя. — Стените бяха облицовани с корк. Упоих я. Заснех я, докато беше замаяна — всичко изглеждаше съвсем доброволно. Между другото, така се прости с девствеността твоята Шийла. На видео. С твоя покорен слуга. Чудничко, прав ли съм?

Яростта избухна отново, напираше да избие навън, изгаряше ме. Не знаех още колко ще издържа, преди да му извия врата. Но той иска точно това, напомних си аз.

— Докъде бях стигнал? А, да. Приковах я и около седмица й слагах инжекции. Първокачествена стока. От скъпата. Ама аз не се стискам. Това са производствени разходи. Всеки занаят си има период на обучение, нали така? Накрая я зарибих, а от мен да го знаеш, хванеш ли се веднъж, пускане няма. Когато я пуснах, беше готова да ми лиже подметките за една доза, нали ме разбираш?

Той помълча, сякаш чакаше овации. Имах чувството, че нещо ме разкъсва отвътре.

— И след това я пусна на улицата, така ли? — попита Квадрата с безизразен глас.

— Аха. Ама първо я научих на туй-онуй. Как да изцеди клиента по-бързо. Как да обслужва по двама наведнъж. За всичко това аз й бях учителят.

Повдигаше ми се.

— Продължавай — каза Квадрата.

— Не — възрази Кастман. — Не и преди…

— Тогава много ти здраве.

— Таня.

— Какво Таня?

Кастман облиза устни.

— Може ли да ми дадеш малко вода?

— Не. Какво Таня?

— Тая кучка ме държи тук, мой човек. Не е редно. Да, накълцах я. Ама си имах причина. Искаше да напусне, да се омъжи за онзи провинциален мухльо. Въобразяваше си, че е влюбена. Я стига, туй да не ти е някакъв сериал, бе! И искаше да отмъкне с нея няколко от най-добрите момичета. Можели да живеят с нея и мухльото, да откажат дрогата и прочее тъпотии. Такова нещо не се търпи.

— И ти й даде урок — каза Квадрата.

— Че как иначе. Това е положението.

— Наряза й лицето с отварачка за консерви.

— Не само лицето, щото инак онзи можеше да й мята чувал на главата, нали ме разбираш? Но в общи линии схващаш. Урокът беше и за другите мацки. Ама виждаш ли — и тук е най-смешното — онзи мухльо не знаеше какво съм направил. Идва от голямата си провинциална къща да спасява Таня, представяш ли си? И носи пищов двайсет и втори калибър, тъпакът. Изсмях му се в лицето. А той взе, че ме гръмна. Тоя скапан счетоводител. Гръмна ме под мишницата с пищов двайсет и втори калибър — и бам, куршумът остана в гръбнака. Виждаш на какво ме направи. Представяш ли си? И после — ама че майтап — след като ме гръмна, мистър Провинция видя какво съм направил на Таня. И знаеш ли какво стори влюбеното говедо?

Той зачака. Предположихме, че въпросът е реторичен и не казахме нищо.

— Уплаши се и я заряза. Схващаш ли? Видя как съм я издокарал и си плю на петите. Големият любовник. Не искаше да има нищо общо с нея. И повече не се видяха.

Кастман пак се разсмя. Аз се мъчех да стоя неподвижно и да дишам.

— И тъй, ето ме в болницата напълно вдървен — продължи той. — На Таня нищо й няма. Изписва ме. Докарва ме тук. И сега се грижи за мен. Разбираш ли какво ти говоря? Не ми дава да умра. Ако откажа да ям, натъпква ми маркуч в гърлото. Слушай, казах ти каквото искаше да знаеш. Но и ти трябва да направиш нещо за мен.

— Какво? — попита Квадрата.

— Убий ме.

— Няма да стане.

— Тогава кажи на полицията. Нека ме арестуват. Всичко ще си призная.

— Какво стана с Шийла Роджърс? — попита Квадрата.

— Първо обещай.

Квадрата ме погледна.

— Писна ми. Да си тръгваме.

— Добре, добре, ще ти кажа. Само… само не забравяй какво те помолих, бива ли?

Той прехвърли поглед от Квадрата към мен и пак към Квадрата. Лицето на Квадрата беше съвършено безизразно. За своето нямах представа.

— Не знам къде е Шийла сега. По дяволите, така и не разбрах какво точно стана.

— Колко време е работила за теб?

— Две години. Може би три.

— И как се измъкна?

— Ъ?

— Не ми приличаш на човек, дето пуска служителите сами да си ходят — обясни Квадрата. — Затова питам какво стана с нея.

— Тя работеше по улиците, нали така? Взе да си намира редовни клиенти. И нейде по пътя се свърза с по-големи играчи. Стават такива работи. Рядко, но стават.

— Какво разбираш под „по-големи играчи“?

— Търговци. На едро, предполагам. Мисля, че й възложиха да пренася. И което е по-лошо, усетих, че се опитва да зареже дрогата. Ясна работа, наканих се да я притисна, ама тя имаше приятели от тежката категория.

— Например?

— Чувал ли си за Лени Мислър?

Квадрата трепна.

— Адвокатът?

— Адвокатът на мафията — поправи го Кастман. — По едно време я пипнаха с пратка. Той я измъкна.

Квадрата се навъси.

— Лени Мислър да си цапа ръцете с обикновен уличен куриер?

— Й аз си рекох същото. Като излезе, почнах да душа около нея, нали ме разбираш? Да видя какви ги върши. Ама тогава ме посетиха двама биячи от висшата класа. Рекоха да си трая. Аз не съм глупак. Стока колкото щеш.

— Какво стана после?

— Повече не я видях. Само чух подир време, че влязла в колеж. Представяш ли си?

— Знаеш ли в кой колеж?

— Не. Дори не знам дали е вярно. Може да е било слух.

— Нещо друго?

— Нищо.

— Някакви други слухове?

Кастман завъртя очи и аз усетих, че е отчаян. Искаше да ни задържи. Но нямаше какво повече да ни каже. Погледнах Квадрата. Той кимна и се завъртя. Последвах го.

— Чакай!

Ние тръгнахме към вратата.

— Моля те, мой човек. Умолявам те! Всичко си казах, нали така? Помогнах ти. Не можеш просто да ме зарежеш така.

Представих си безкрайните му дни и нощи в тази стая. Не усетих и капчица жал.

— Шибани копелета! — изрева той. — Хей, ти. Любовнико! Ти ядеш от огризките ми, чуваш ли? Едно да запомниш от мен: каквото и

да ти прави, както и да те кефи, аз съм я учил. Чу ли ме? Чу ли какво ти казах?

Лицето ми пламна, но не се обърнах. Квадрата отвори вратата.

— Мамка му! — Гласът на Кастман стана по-тих. — От това няма отърване, ще знаеш.

Забавих крачка.

— Може сега да изглежда чистичка. Но от там, дето е била, връщане няма. Разбираш ли какво ти говоря?

Опитах се да отблъсна думите му. Но те се врязаха в черепа ми като снаряд и заподскачаха вътре. Излязох и затворих вратата. Отново в сумрака. Таня ни пресрещна на път към изхода.

— Ще кажете ли? — изфъфли тя.

Аз се грижа за него, бе казала тя. Никога не го удрям.

Така си беше.

Без да кажем нито дума, ние изскочихме почти тичешком в прохладната нощ. Дишахме дълбоко като удавници, успели най-сетне да изплуват на повърхността. После се качихме в микробуса и потеглихме.

10

Гранд Айлан, Небраска

Шийла искаше да умре сама.

Странно, болката отслабваше. Тя се зачуди защо. Но нямаше светлина, нямаше миг на прояснение. Смъртта не носеше утеха. Не я обкръжаваха ангели. И не идваха покойни роднини — тя помисли за баба си, която я наричаше „съкровище“ и я караше да се чувства единствена на света — да я държат за ръката.

Сама. В тъмното.

Тя отвори очи. Сънуваше ли? Трудно бе да се каже. Преди време халюцинираше. Ту губеше съзнание, ту пак се свестяваше. Спомни си, че виждаше лицето на Карли и я умоляваше да се махне. Дали беше истина? Едва ли. По-скоро илюзия.

Когато болката става жестока, наистина жестока, границата между бодърстване и сън, между видения и реалност започва да се размива. Тя вече не се бореше срещу това. То бе единственият начин да издържиш мъчението. Първо се опитваш да прогониш болката. Не става. После се мъчиш да я разделиш на поносими отрязъци. И това не става. Накрая откриваш единствения възможен изход — разума.

Опитваш се да обезумееш.

Но дали наистина обезумяваш, ако разбираш какво става?

Дълбоки философски въпроси. Те бяха за живите. В крайна сметка, след всичките си мечти и надежди, след всички страдания и борби за възраждане, Шийла Роджърс щеше да умре млада, страдаща и в чужди ръце.

Поетична справедливост, помисли си тя.

Защото сега, докато усещаше как вътре в нея нещо се къса и раздира, прояснението дойде наистина. Ужасяващо, неизбежно. Наочниците паднаха и тя за пръв път видя истината.

Шийла Роджърс искаше да умре сама.

Но той бе в стаята заедно с нея. Сигурна беше. Сега усещаше нежния допир на ръката му върху челото си. Докосването я вледени. И

докато усещаше как жизнените й сили изтичат, Шийла изрече една последна молба.

— Моля те — каза тя. — Върви си.

11

Не разговаряхме за онова, което бяхме видели. Не се обадихме и на полицията.

Представях си Луис Кастман, прикован неподвижно в онази стая без четиво, без телевизор или радио, без нищо за гледане, освен ония стари снимки. Ако бях по-добър човек, сигурно дори щях да се натъжа.

Мислех си и за онзи провинциален тип, който застрелял Луис Кастман, а после си плюл на петите, нанасяйки с това на Таня далеч по-страшни рани, отколкото Кастман би могъл да й причини. Питах се дали още си спомня за Таня, или продължава да си живее, сякаш никога не е съществувала. Питах се дали вижда лицето й в кошмарни сънища.

Едва ли.

Мислех за всичко това, защото изпитвах едновременно ужас и любопитство. А и защото така избягвах мислите за Шийла — каква е била и какво й е сторил Кастман. Напомнях си, че тя е жертва на отвличане, изнасилване и по-страшни неща, че не е било по нейна вина. Не би трябвало да променям чувствата си към нея. Но тези очевидни и простички разсъждения не вършеха работа.

И аз се ненавиждах за това.

Наближаваше четири сутринта, когато микробусът спря пред дома ми.

— Как виждаш нещата до тук? — попитах аз.

Квадрата се почеса по наболата четина.

— Онова, дето Кастман го каза накрая. Че няма отърване. Прав е.

— По себе си ли съдиш?

— Откровено казано, да.

— И какво?

— Според мен от миналото е изплувало нещо и се е вкопчило в нея.

— Значи сме на вярна следа.

— Вероятно — каза Квадрата.

Посегнах да отворя вратата и казах:

— Онова, което е вършила… онова, което си вършил ти… то може да не ви напусне додето сте живи. Но и не ви осъжда.

Квадрата гледаше втренчено през стъклото. Изчаках. Той продължи да гледа. Слязох от микробуса и той потегли.

На телефонния секретар мигаше лампичката за съобщение. Погледнах кога е получено. Тринайсет минути преди полунощ. Ужасно късно. Реших, че ще е нещо семейно. Но грешах.

Натиснах бутона и чух гласа на млада жена:

— Здрасти, Уил.

Не си спомнях да съм го чувал друг път.

— Обажда се Кати. Кати Милър.

Изтръпнах.

— Отдавна не се бяхме чували, нали? Виж какво… извинявай, че звъня толкова късно. Сигурно си заспал. Не знам. Слушай, Уил, може ли да ми се обадиш веднага щом чуеш това? Няма значение кое време е. Просто… ами, просто трябва да поговорим за нещо.

И тя продиктува номера си.

Стоях като замаян. Кати Милър. Сестричката на Джули. Когато я видях за последен път беше… на около шест години. Усмихнах се, като си спомних — ха, по онова време трябва да е била най-много на четири — как веднъж се бе скрила зад шкафчето с инструменти и изскочи в най-неудобния момент. Ние с Джули нямахме време да се обуем и само дръпнахме одеялото, а ни напушваше ужасен смях.

Малката Кати Милър.

Сега трябваше да е на седемнайсет или осемнайсет. Чудна работа. Знаех какъв удар нанесе смъртта на Джули върху семейството ми. Можех да се досетя какво им е било на мистър и мисис Милър. Но никога не бях се замислял за малката Кати. Отново си спомних как двамата дръпнахме със смях одеялото и изведнъж осъзнах, че тогава бяхме в мазето. Върху същия диван, на който щяха да открият убитата Джули.

Защо ме търсеше Кати след толкова много години?

Може би просто иска да изрази съболезнования, казах си аз, макар че това изглеждаше странно в много отношения, включително и

заради часа на обаждането. Отново прослушах съобщението, търсейки някакъв скрит смисъл. Не открих нищо. Тя искаше да й позвъня по всяко време. Но беше четири след полунощ и аз се чувствах изтощен. За каквото и да ме търсеше, все можеше да изчака до сутринта.

Пъхнах се под завивките и си спомних кога видях за последен път Кати Милър. Бяха ни помолили да не се мяркаме на погребението. Така и сторихме. Но два дни по-късно аз отидох самичък на гробището край шосе 22. Седнах до гроба на Джули. Не казах нищо. Не заплаках. Не усетих нито утеха, нито безнадеждност, нито каквото и да било. След малко се зададе белият „Олдсмобил“ на семейство Милър и аз побързах да изчезна. Но преди това срещнах погледа на малката Кати. По лицето й бе изписано някакво странно примирение и знание не за нейната възраст. Видях печал, ужас, а може би и мъничко жал.

Сетне изчезнах от гробището. Повече не се видяхме.

12

Белмънт, Небраска

Шериф Бърта Фароу бе виждала и по-страшни гледки.

Убийствата бяха грозно нещо, но по жестокост, грубост, натрошени кости, разкъсана плът и окървавен метал нищо не можеше да се сравнява с автомобилните катастрофи. Челен сблъсък. Камион, навлязъл в насрещното платно. Дърво, врязано в колата чак до задната седалка. Премятане с пълна скорост през парапета.

Такива злополуки си бяха жива касапница.

И все пак сегашната гледка, тази мъртва жена със съвсем малко кръв около нея, беше някак много по-ужасна. Бърта Фароу виждаше лицето й — изкривено от страх, обърквване и може би отчаяние — и разбираше, че жената е умряла в жестоки мъки. Виждаше смазаните пръсти, хлътналия гръден кош, синините, и знаеше, че всичко това е причинено от друго човешко същество — с голи ръце. Не беше резултат нито от заледен пътен участък, нито от въртене на радиото при сто и трийсет километра в час, нито от отказали спирачки на камион или от алкохол и превишена скорост.

Беше преднамерено.

— Кой я е открил? — обърна се тя към помощника си Джордж Вол кър.

— Момчетата на Рандолф.

— Кои по-точно?

— Джери и Рон.

Бърта пресметна. Джери трябваше да е на шестнайсет години, Рон на четиринайсет.

— Разхождали Джипси — добави помощникът. Джипси беше кучето на Рандолф, немска овчарка. — Той я надушил.

— Къде са сега момчетата?

— Дейв ги откара у тях. Бяха доста стреснати. Взех показания. Нищо не знаят.

Бърта кимна. По магистралата с бясна скорост се зададе камионетка. Областният съдебен лекар Клайд Смарт закова спирачки, блъсна вратата, изскочи от камионетката и хукна към тях. Бърта засенчи очите си с длан.

— Не бързай толкова, Клайд. Тя няма къде да избяга.

Джордж се изкиска тихо.

Клайд Смарт бе свикнал със закачките й. С Бърта бяха връстници — малко под петдесетте. Работеха заедно почти от две десетилетия. Без да обръща внимание на шегата, Клайд продължи напред. Сведе очи към трупа и лицето му посърна.

— Мили боже! — възкликна съдебният лекар. Клекна до мъртвата и лекичко отметна косата от лицето й. — О, боже… Искам да кажа…

Той млъкна и поклати глава.

Бърта също бе свикнала с него. Реакцията на Клайд не я изненада. Знаеше, че повечето съдебни лекари са цинични и безчувствени. Не и Клайд. За него хората не бяха само тъкани и лепкави вещества. Неведнъж бе виждала Клайд да плаче над трупове. Той пристъпваше към всяка жертва с невероятно, почти смешно уважение. Извършваше аутопсиите тъй внимателно, като че очакваше човекът да оживее. Носеше скръбни вести на семействата и искрено споделяше тяхната мъка.

— Можеш ли да ми дадеш приблизителен час на смъртта? — попита Бърта.

— Скоро е било — тихо отвърна Клайд. — Кожата още е в етапа на ранното вкочаняване. Бих казал не повече от шест часа. Ще измеря температурата на черния дроб и… — Изведнъж той зърна ръката с неестествено изкривени пръсти и отново повтори: — О, боже.

Бърта се обърна към помощника си.

— Документи?

— Няма.

— Евентуален грабеж?

— Прекалено брутално — каза Клайд. Той надигна глава. — Някой е искал да страда.

Настана кратко мълчание. Бърта видя как в очите на Клайд бликват сълзи.

— Нещо друго?

Клайд бързо наведе глава.

— Не е скитница — каза той. — Добре облечена, добре хранена. — Надникна в устата. — Прилична зъболекарска работа.

— Признаци за изнасилване?

— Облечена е — каза Клайд. — Но боже мой, какво ли не са я правили! Наоколо има твърде малко кръв, за да е убита тук. Предполагам, че някой е минал с кола и я е изхвърлил тук. Когато я сложа на масата, ще знам повече.

— Добре тогава — каза Бърта. — Да проверим списъка на изчезналите и да пуснем отпечатъците й в компютъра.

Клайд кимна. Шериф Бърта Фароу бавно се отдалечи.

13

Не се наложи да звъня на Кати.

Звукът ме смушка като остен. Сънят ми бе тъй дълбок, че не можеше да има бавно изплуване към повърхността. За миг имах чувството, че се давя сред мрака. Сетне подскочих с разтуптяно сърце. Погледнах електронния будилник.

6:58.

Изпъшках и посегнах към телефона. Устройството за определяне на отсрещния номер беше блокирано. Безполезна машинария. Всеки, който иска да се укрие, просто купува другата машинка.

Но в момента това нямаше значение. Знаех кой ме търси.

Дори за мен гласът ми прозвуча удивително бодро, когато изчуруликах весело:

— Ало.

— Ъъъ… Уил Клайн?

— Да.

— Обажда се Кати Милър. — След кратко колебание тя добави: — Сестрата на Джули.

— Здравей, Кати — казах аз.

— Снощи ти остави съобщение.

— Получих го чак в четири сутринта.

— О. Значи сигурно те събуждам.

— Не се безпокой — казах аз.

Младият и глас звучеше тъжно и някак измъчено. Спомних си кога е родена. Пресметнах набързо.

— Тази година ли завършваш гимназия?

— Да, наесен отивам в колеж.

— Къде?

— В един малък колеж. „Боудойв“.

— В Мейн — казах аз. — Чудесен колеж. Моите поздравления.

— Благодаря.

Седнах по-удобно, опитвайки да открия път през стената на мълчанието. Избрах добрия стар вариант:

— Отдавна не сме се виждали.

— Уил.

— Да?

— Бих искала да се видим.

— Да, чудесно.

— Какво ще речеш за днес?

— Къде си? — попитах аз.

— В Ливингстън — каза тя. После добави: — Видях те да минаваш край нас.

— Съжалявам.

— Ако искаш, мога да дойда в Ню Йорк.

— Няма смисъл — казах аз. — Днес ще идвам да посетя баща си. Искаш ли да се срещнем преди това?

— Да, добре. Но не тук. Помниш ли баскетболното игрище до гимназията?

— Разбира се. Ще те чакам там в десет.

— Добре.

Прехвърлих слушалката на другото ухо.

— Кати, не се сърди, но това обаждане е малко странно.

— Знам.

— За какво искаш да се срещнем?

— А ти как мислиш? — отвърна тя.

Не отговорих веднага, а и нямаше смисъл. Тя вече беше затворила.

14

Уил напусна апартамента. Призрака наблюдаваше.

Не го последва. Знаеше къде отива. Но докато гледаше, пръстите му се свиваха и отпускаха, свиваха и отпускаха. Бицепсите му се издуваха. Тялото му потрепваше.

Призрака си спомни Джули Милър. Спомни си голото й тяло в онова мазе. Спомни си кожата й — изпървом тя беше топла за малко, сетне бавно почна да се стяга в нещо напомнящо влажен мрамор. Спомни си жълтеникаво-пурпурното лице, червените точици в изхвръкналите очи, гримасата на ужас и изненада, пукнатите капиляри, струята слюнка, застинала отстрани на лицето й като белег от нож. Спомни си шията, неестествено изкривена в смъртта, спомни си как телта бе потънала дълбоко в кожата, прерязвайки хранопровода.

Толкова много кръв.

Удушаването бе любимият му метод за екзекуция. Беше посещавал Индия, за да изучи култа на тюгите, така наречените безмълвни убийци, усъвършенствали тайното изкуство на удушвача. С годините Призрака овладя до съвършенство хладните и огнестрелни оръжия, но и до днес предпочиташе студената ефикасност, окончателното мълчание, дръзката сила, личния допир на удушаването.

Тиха въздишка.

Уил изчезна от поглед.

Братът.

Призрака си помисли за всички онези филми с бойни изкуства, в които единият брат е убит, а другият живее само за да отмъсти. Помисли си какво ще стане, ако просто убие Уил Клайн.

Не, нещата не опираха дотам. Вече изобщо не ставаше дума за отмъщение.

И все пак Уил го караше да се замисли. В края на краищата той беше ключовата фигура. Дали годините бяха го променили? Призрака се надяваше да е така. Скоро щеше да разбере.

Да, наближаваше времето да се срещне с Уил и да навакса миналото.

Призрака прекоси улицата.

Пет минути по-късно беше в апартамента на Уил.

Хванах общинския автобус до кръстовището на Нортфийлд и Ливингстън Авеню. Кипящото сърце на славното предградие Ливингстън. Едно старо начално училище беше преобразувано в търговски център за бедните със специализирани магазини, в които сякаш никой не влизаше. Скочих от автобуса заедно с неколцина домашни работници, пристигащи от града. Удивителна огледална симетрия. Рано сутрин жителите на градчета като Ливингстън потеглят към големия град, онези, които се грижат за къщите и децата им, пристигат от там. Равновесие.

Тръгнах по Ливингстън Авеню към гимназията, скупчена заедно с Общинската библиотека, Общинския съд и Общинския полицейски участък. Забелязвате ли някаква закономерност? И четирите здания бяха тухлени и изглеждаха построени по едно и също време, от един и същ архитект с едни и същи тухли — сякаш всяка поредна сграда бе заченала следващата.

Аз бях израснал тук. Като дете взимах от тази библиотека произведенията на К. С. Луис и Мадлин Л’Енгъл. На осемнайсет години оспорих (безрезултатно) в Общинския съд глоба за превишена скорост. Заедно с още шестстотин момчета и момичета завърших средното си образование в Общинската гимназия — най-голямото здание в групичката.

На половината път свърнах надясно. Открих баскетболното игрище и застанах под едно олющено табло. Зърнах отляво градските тенис кортове. В гимназията играех тенис. И дори бях доста добър, макар че не си падам по спортовете. Липсваше ми борчески дух. Не обичах да губя, но не хвърлях достатъчно сили, за да победя.

— Уил.

Обърнах се и когато я видях, усетих как кръвта ми се вледени. Дрехите бяха различни — тесни джинси, сабо, къса блузка, разкриваща плоско коремче с обица на пъпа — но лицето и косата…

Стори ми се, че пропадам. Извърнах очи към футболното игрище. Бях готов да се закълна, че съм видял Джули.

— Знам — каза Кати Милър. — Като да видиш призрак, нали?

Отново се обърнах към нея.

— Татко ми — каза тя и пъхна мъничките си длани в тесните джобове на джинсите. — Още не може да ме погледне, без да се разплаче.

Не знаех какво да отговоря. Тя пристъпи към мен. И двамата се загледахме в гимназията.

— Тук учиш, нали? — попитах аз.

— Миналия месец завърших.

— Хареса ли ти?

Тя сви рамене.

— Доволна съм, че се измъкнах.

Слънцето грееше, очертавайки сградата като мрачен силует и за момент тя заприлича на затвор. Такива са гимназиите. Аз бях много популярен между съучениците си. Председател на ученическия съвет. Капитан на отбора по тенис. Имах приятели. Но когато се помъчих да изровя някой приятен спомен, не открих нищо. Всичко бе пропито с, мъчителната несигурност на онези години. Когато погледнеш назад, гимназията — или юношеството, ако предпочитате — малко прилича на едно безкрайно сражение. Просто трябва да оцелееш, да се добереш здрав и читав до края. Не бях щастлив в гимназията. Сигурно не се полага.

— Съжалявам за майка ти — каза Кати.

— Благодаря.

Тя извади от задния си джоб пакет цигари и го протегна към мен. Поклатих глава. Докато Кати палеше цигара, аз потисках желанието да се впусна в лекция за вредата от тютюна. Тя гледаше на всички страни, освен към мен.

— Знаеш ли, родила съм се случайно. Джули вече била в гимназията. Лекарите казали на нашите, че вече не могат да имат деца. После… — Тя отново сви рамене. — Не ме очаквали.

— Да не мислиш, че всички други са се родили по план? — отвърнах аз.

Тя се разсмя и звукът отекна дълбоко в душата ми. Беше смехът на Джули.

— Извинявай за татко — каза Кати. — Панира се, като те видя.

— Не биваше да идвам.

Тя засмука цигарата и леко сведе глава настрани.

— А защо дойде?

Замислих се над отговора.

— Не знам.

— Видях те. Още когато се появи иззад ъгъла. Знаеш ли, странно беше. Спомних си как като малка те виждах да се задаваш откъм вас. Гледах от спалнята. Нали разбираш, още съм в същата стая, та имах чувството, че виждам миналото или нещо такова. Странно усещане.

Погледнах надясно. Алеята беше пуста, но през учебната година родителите седяха в колите си там и чакаха децата им да излязат. Може спомените ми от гимназията да не са чак толкова добри, но помня как мама идваше да ме вземе със стария си червен фолксваген. Обикновено четеше списание, после часовете свършваха и аз се задавах към нея, и когато ме видеше, когато за пръв път вдигнеше глава и усетеше, че наближавам, усмивката й, усмивката на Съни, избликваше от дълбините на сърцето й — онази нейна усмивка на безусловна обич — и сега аз изведнъж осъзнах с почти физическа болка, че вече никой няма да ми се усмихне така.

Прекалено е, помислих си аз. Да бъда тук. Да виждам ехото на Джули върху лицето на Кати. Да срещам старите спомени. Прекалено е.

— Гладна ли си? — попитах аз.

— Да, струва ми се.

Тя имаше кола, стара хонда. На огледалото висеше цял куп дрънкулки. В колата миришеше на дъвка и плодов шампоан. Не познавах музиката, която гърмеше от уредбата, но не беше особено неприятна.

Без да разговаряме, потеглихме към една закусвалня край шосе 10. Зад тезгяха висяха снимки с автографи на местни знаменитости. Във всяко сепаре имаше миниатюрен автоматичен грамофон. Менюто беше малко по-дълго от роман на Том Кланси.

Някакъв мъж с нахално рошава брада и още по-нахален дезодорант ни попита колко сме. Двама, казах аз. Кати уточни, че искаме маса за пушачи. Не знаех, че още има зали за пушачи, но явно

тази закусвалня беше атавизъм. Щом седнахме, Кати придърпа пепелника пред себе си като щит.

— След като ти намина към нас — каза тя, — аз отидох на гробището.

Сервитьорът дойде да ни налее по чаша вода. Кати запали цигара, облегна се назад и демонстративно духна струйка дим към тавана.

— Не бях ходила от години. Но след като те видях… не знам, стори ми се, че трябва да ида.

Все още не ме поглеждаше. Често срещам това при хлапетата от приюта. Избягват погледа. Това обаче не ме смущава. Всъщност не означава нищо. Хората придават прекомерно внимание на гледането в очите.

— Вече почти не си спомням Джули. Гледам снимките и не знам дали спомените ми са истински или измислени. Казвам си, че помня как ме водеше на сладкарница, а после виждам това на снимка и се питам дали наистина помня, или само се сещам за снимката. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да.

— А след като ти мина край нас, просто трябваше да изляза от къщи. Татко беснееше. Мама плачеше. Трябваше да се махна.

— Не съм искал да ви тревожа — казах аз.

Тя махна с ръка.

— Няма нищо. Колкото и да е странно, добре им се отрази. Разбираш ли, обикновено пристъпваме из къщи на пръсти. Направо да настръхнеш. Понякога ми се иска… иска ми се просто да изкрещя: мъртва е. — Кати се приведе напред. — Искаш ли да чуеш нещо съвсем смахнато?

Кимнах.

— Не сме променили мазето. Онзи стар диван и телевизора. Онзи протрит килим. Онова старо шкафче, зад което се криех. Още са там. Никой не ги използва. Но са там. И пералнята ни е там. Трябва да минем покрай всичко друго, за да стигнем до нея. Разбираш ли какво ти говоря? Така живеем. Горе стъпваме на пръсти, сякаш сме върху тънък лед и се боим, че подът ще се продъни и ще пропаднем в мазето.

Тя млъкна и засмука цигарата като кислороден маркуч. Аз се облегнах назад. Вече казах: никога не бях мислил за Кати Милър, не

бях се питал какво е преживяла след убийството на сестра си. Разбира се, мислех за родителите й. Мислех за ужасното опустошение. Често се чудех защо останаха в онази къща, но пък, от друга страна, така и не успях да разбера защо нашите не се преселиха. Споменах вече за връзката между утеха и доброволно приета болка, за желанието да устоиш, защото страданието е за предпочитане пред забравата. Типичен пример е оставането им в онази къща.

Но никога не се бях замислял сериозно какво й е на Кати Милър да расте сред онези руини редом с призрака на сестра си. Отново я погледнах, сякаш за пръв път. Очите й продължаваха да бягат настрани като подплашени птички. Сега забелязах сълзите. Посегнах и докоснах ръката, която толкова много напомняше ръката на Джули. Миналото ме връхлетя с такава сила, че едва не паднах.

— Безумно е — каза тя.

По-вярно, отколкото подозираш, помислих си аз.

— И за мен.

— Това трябва да свърши, Уил. Целият ми живот… каквото и да е станало онази нощ, то трябва да свърши. Понякога гледам по телевизията как хващат злодея и някой казва: „Това няма да я върне.“ Глупости. Но не е там работата. Важното е, че всичко свършва. Щом хванеш виновника, слагаш точка. Това е нужно на хората.

Нямах представа накъде бие. Опитах да си представя, че тя е едно от хлапетата в центъра, че идва да търси от мен помощ и обич. Седях, гледах я и се мъчех да й покажа, че съм дошъл да я изслушам.

— Нямаш представа колко мразех брат ти — не само заради стореното на Джули, но и заради онова, което причини на всички ни, като избяга. Молех се да го открият. Често сънувах, че е обкръжен, опитва се да избяга и ченгетата го пречукват. Знам, че не искаш да слушаш това. Но трябва да ме разбереш.

— Искала си да затвориш страницата — казах аз.

— Да — кимна тя. — Само че…

— Какво?

Тя вдигна глава и за пръв път погледите ни се срещнаха. Отново изстинах. Исках да отдръпна ръка, но нямах сили да мръдна.

— Видях го — каза тя.

Стори ми се, че не съм чул добре.

— Брат ти. Видях го. Или поне мисля, че беше той.

Възвърнах си дар слово колкото да попитам:

— Кога?

— Вчера. На гробището.

В този момент се приближи сервитьорката. Свали молива от ухото си и попита какво искаме. За момент мълчахме и двамата. Сервитьорката се изкашля. Кати си поръча някаква салата. Сервитьорката ме погледна. Поръчах омлет със сирене. Тя попита какво сирене — американско, швейцарско, чедар. Избрах си чедар. Искам ли към омлета пържени или задушени картофи? Задушени. Каква препечена филийка — бяла, ръжена, ръжено-пшенична? Ръжена. И нищо за пиене, благодаря.

Сервитьорката най-после си тръгна.

— Разправяй — казах аз.

Кати изгаси цигарата.

— Вече ти казах как отидох на гробището. Просто за да се махна от къщи. Знаеш къде е погребана Джули, нали?

Кимнах.

— Да, вярно. Веднъж те видях там. Два-три дни след погребението.

— Да — казах аз.

Тя се приведе напред.

— Обичаше ли я?

— Не знам.

— Но тя ти разби сърцето.

— Може би — казах аз. — Беше много отдавна.

Кати се загледа в ръцете си.

— Разкажи какво стана — подканих я аз.

— Той изглеждаше много променен. Брат ти, искам да кажа. Не го помня много добре. Само мъничко. И съм гледала снимки.

Тя млъкна.

— Искаш да кажеш, че е бил при гроба на Джули?

— До една върба.

— Какво?

— Там расте върба. На около трийсет метра от гроба. Аз не влязох през портата. Прескочих оградата. Затова той не ме очакваше. Разбираш ли, дойдох откъм дъното и видях някакъв тип да стои под дървото и да гледа към паметника на Джули. Не ме чу. Беше се унесъл,

нали разбираш. Потупах го по рамото. Той подскочи цял километър, а когато се обърна и ме видя… нали виждаш как изглеждам. Едва не изпищя. Помисли, че съм призрак или нещо такова.

— Сигурна ли си, че е бил Кен?

— Не, не съм сигурна. Така де, как бих могла? — Тя посегна за нова цигара и изведнъж добави: — Да. Да, знам, че беше той.

— Откъде си сигурна?

— Той ми каза, че не го е направил.

Зави ми се свят. Ръцете ми увиснаха настрани и сграбчиха възглавничката на стола. Когато най-сетне заговорих, думите се точеха бавно.

— Какво точно каза?

— Отначало само това: „Не съм убил сестра ти.“

— А ти?

— Казах му, че е лъжец. Че ще викам.

— Извика ли?

— Не.

— Защо?

Кати още не беше запалила цигарата. Свали я от устните си и я остави на покривката.

— Защото му повярвах — каза тя. — Нещо в гласа му… и аз не знам. Тъй дълго го ненавиждах. Нямаш представа колко. Но сега…

— И какво направи?

— Отдръпнах се. Все още исках да викам. Но той пристъпи към мен. Хвана лицето ми с две ръце, погледна ме в очите и каза: „Ще открия убиеца, обещавам.“ Това беше. Погледа ме още малко. После се дръпна и избяга.

— Казвала ли си…

Тя поклати глава.

— На никого. Понякога дори не съм сигурна дали се е случило. Имам чувството, че съм си го въобразила. Че е сън или измислица. Като спомените за Джули. — Тя вдигна очи към мен. — Мислиш ли, че той е убил Джули?

— Не — казах аз.

— Гледала съм те по телевизията — каза тя. — Винаги твърдиш, че той е мъртъв. Защото открили негова кръв в мазето.

Кимнах.

— Още ли го вярваш?

— Не — казах аз. — Вече не вярвам.

— Кое те разубеди?

Не знаех как да отговоря.

— Може би просто и аз го търся.

— Искам да ти помогна.

Тя каза „искам“. Но знаех, че това всъщност означава „нуждая се“.

— Моля те, Уил. Нека да ти помогна.

И аз се съгласих.

15

Шериф Бърта Фароу се навъси над рамото на помощника си Джордж Волкър.

— Мразя ги тия неща — каза тя.

— А не бива — отвърна Волкър, докато пръстите му танцуваха по клавишите. — Компютрите са наши приятели.

Тя се навъси още повече.

— И какво прави сега нашият приятел?

— Сканира отпечатъците на неизвестната.

— Сканира?

— Как да го обясня, като си тотална техномразка? — Волкър я погледна и се почеса по брадата. — Това е като комбинация от ксерокс и факс. Прави копие от отпечатъка и го изпраща до КИС в Западна Вирджиния.

КИС беше съкращение от Криминална информационна служба. Сега, когато всеки участък имаше връзка с Интернет — дори и в най-затънтените градчета като тяхното, — отпечатъците без затруднение се пращаха за идентифициране. Ако се окажеха включени в огромната база данни на Националния криминално-информационен център, самоличността на заподозрения изскачаше за нула време.

— Мислех, че КИС е във Вашингтон — каза Бърта.

— Вече не. Сенатор Бърд го премести.

— Свестен човек е тоя сенатор.

— О, да.

Бърта намести кобура и се отдалечи по коридора. Полицейският участък делеше пространство с моргата на Клайд, което беше удобно, макар и не твърде приятно за обоянието. Моргата имаше отвратителна вентилация и от време на време откъм нея долиташе тежък облак от мирис на формалдехид и разложена плът.

След кратко колебание Бърта отвори вратата на моргата. Вътре нямаше нито лъскави метални шкафове, нито блестящи инструменти като във филмите. Моргата на Клайд беше едва ли не самоделна. Той

работеше на половин щат, защото, откровено казано, нямаше чак толкова много работа за съдебен лекар. Катастрофите осигуряваха почти всичките му клиенти. Миналата година Дон Тейлър се напи и случайно се простреля в главата. Многострадалната му съпруга разправяше на майтап, че Дон гръмнал, защото се зърнал в огледалото и помислил, че вижда лос. Но това беше комай единственият по-сериозен случай. Моргата — твърде гръмко название за една преоборудвана портиерска стая — можеше да побира не повече от две тела наведнъж. Ако случайно на Клайд му трябваше повече място, налагаше се да използва погребалното бюро на Уоли.

Трупът на неизвестната лежеше върху масата. Клайд стоеше до нея. Беше със синя престилка и бели гумени ръкавици. Плачеше. От високоговорителя гърмеше някаква оперна ария в съвсем подходящ трагичен тон.

— Отвори ли я вече? — попита Бърта, макар че отговорът бе очевиден.

Клайд избърса очите си с два пръста.

— Не.

— Да не чакаш разрешение от нея?

Той я изгледа сърдито със зачервени очи.

— Още не съм приключил с външния оглед.

— Ще ми кажеш ли причината за смъртта, Клайд?

— Няма да знам със сигурност преди края на аутопсията.

Бърта пристъпи до него. Сложи ръка на рамото му, опитвайки да изрази съчувствие и близост.

— Дай поне предварително предположение.

— Пребита е жестоко. Виждаш ли тук?

Той посочи мястото, където би трябвало да е гръдният кош. Костите бяха хлътнали навътре, натрошени като стиропор.

— Много синини — каза Бърта.

— Синините едно на ръка, но виждаш ли тук?

Клайд докосна с пръст нещо стърчащо под кожата в областта на стомаха.

— Счупени ребра?

— Смазани ребра — поправи я той.

— Как?

Клайд сви рамене.

— Сигурно са използвали тежък чук или нещо подобно. Предполагам — засега е само предположение — че едно от сцепените ребра е пронизало вътрешните органи. Може да е разкъсало бял дроб или стомаха. Ако е имала късмет, може да е отишло право в сърцето.

Бърта поклати глава.

— Не ми се вижда да е имала късмет.

Клайд й обърна гръб. Наведе глава и отново заплака. Тялото му се тресеше от задавени ридания.

— Тия петна по гърдите… — каза Бърта.

Без да се обръща, той отговори:

— Изгаряния от цигари.

Така и бе предположила. Смазани пръсти, изгаряния от цигари. Не трябваше да си Шерлок Холмс, за да се досетиш, че е била измъчвана.

— Карай по пълната процедура, Клайд. Кръвна картина, проби за наркотици, всичко.

Той подсмръкна и най-после пак се обърна към нея.

— Да, Бърта, дадено, разбира се.

Вратата зад тях се отвори. Двамата завъртяха глави. Беше Волкър.

— Имаме попадение — каза той.

— Вече?

Джордж кимна.

— Беше сред първите в списъка на НКИЦ.

— Как тъй сред първите?

Волкър кимна към трупа върху масата.

— Представи си, нашата непозната е издирвана от ФБР.

16

Кати ме откара до Хикъри Плейс, на три пресечки от къщата на родителите ми. Не искахме да ни видят заедно. Сигурно беше чиста параноя от наша страна, но си рекох: защо пък не?

— А сега какво? — попита Кати.

И аз си задавах същия въпрос.

— Не знам. Но ако Кен не е убил Джули…

— Значи е бил някой друг.

— Леле, колко сме умни — казах аз.

Тя се усмихна.

— Значи май ще трябва да търсим заподозрени.

Звучеше нелепо — ама че детективи се извадихме, — но аз кимнах.

— Ще започна да проверявам — каза тя.

— Какво ще проверяваш?

Тя сви рамене по хлапашки — с цялото тяло.

— Не знам. Миналото на Джули, предполагам. Ще се опитам да разбера кой би искал да я убие.

— Полицаите вече го сториха.

— Те търсеха само улики срещу брат ти, Уил.

Права беше.

— Добре — казах аз и пак се почувствах смешен.

— Да се чуем довечера.

Кимнах и се измъкнах от колата. Кати потегли, без да се сбогува. Останах на тротоара, обгърнат в самота. Не бързах да тръгвам.

Добре поддържаните улици на предградията бяха безлюдни, но претъпкани с паркирани автомобили, сред които преобладаваха джипове и семейни микробуси. Повечето от къщите бяха двуетажни, в характерния стил на строителния бум от началото на шейсетте години. Много от тях имаха по цял куп пристройки. Други пък бяха претърпели към средата на седемдесетте значително обновление, включително облицовка с прекалено бял и прекалено гладък камък.

Сега изглеждаха точно толкова старомодни, колкото абитуриентския ми тъмносин смокинг.

Когато стигнах до нашата къща, не заварих нито паркирани коли, нито опечалени гости. Това не ме изненада. Повиках баща си. Никакъв отговор. Открих го сам в мазето с бръснач в ръка сред купища вехти кашони. Запечатващите лепенки бяха срязани. Стоеше като вкаменен. Не се обърна, когато чу стъпките ми.

— Толкова нещо вече е опаковано — тихо изрече той.

Кашоните бяха на майка ми. Татко бръкна в единия и извади тънка сребриста лента за коса. Повдигна я и се обърна към мен.

— Помниш ли това?

Усмихнахме се и двамата. Навярно всеки минава през различни модни периоди, но не като майка ми. Тя определяше тия периоди, насрочваше ги и изцяло потъваше в тях. Имаше например Епоха на лентите за коса. Тогава тя си пусна дълга коса и взе да се кичи като индийска принцеса с ленти във всички цветове на дъгата. Няколко месеца — според мен епохата продължи около половин година — не я видяхме нито веднъж без задължителния аксесоар. Когато приключи с лентите, настана Периодът на ресните. След него дойде Виолетовият Ренесанс — много неприятен период, уверявам ви, беше като да живееш с огромен патладжан или с цялата група на Джими Хендрикс — а после Жокейската ера. И то от жена, чиято единствена връзка с ездата беше, че е гледала Елизабет Тейлър в „Черно кадифе“.

Както много други неща, модните периоди свършиха с убийството на Джули Милър. Майка ми — Съни — опакова дрехите и ги прибра в най-мрачния ъгъл на мазето.

Татко метна лентата обратно в кашона.

— Нали знаеш, че щяхме да се изнасяме.

Не знаех.

— Преди три години. Мислехме да си вземем апартамент в Уест Ориндж, а може би и вила за през зимата в Скотсдейл, близо до братовчедката Естър и Харолд. Но когато разбрахме, че майка ти е болна, решихме да изчакаме. — Той ме погледна. — Жаден ли си?

— Не особено.

— Какво ще речеш за една диетична кока-кола? Аз ожаднях.

Татко бързо мина край мен и се отправи към стълбището. Погледнах старите кашони, надписани от майка ми с дебел маркер. На

лавицата в дъното видях две от старите тенисни ракети на Кен. Едната беше първата, с която почна да играе едва тригодишен. Мама му я пазеше. Обърнах се и тръгнах след татко. Когато стигнахме в кухнята, той отвори хладилника.

— Ще ми кажеш ли какво стана вчера? — попита той.

— Нямам представа за какво говориш.

— Ти и сестра ти. — Татко извади двулитрова бутилка диетична кока-кола. — Каква беше онази разправия?

— Нищо сериозно — казах аз.

Той кимна и посегна към шкафа. Взе две чаши, отвори фризера и ги напълни с лед.

— Майка ти често подслушваше какво си говорите с Мелиса — каза той.

— Знам.

Той се усмихна.

— Не беше много дискретна. Казвах й да престане, но тя отговаряше да си трая. Това било майчина работа.

— Казваш, че подслушвала мен и Мелиса.

— Да.

— А защо не Кен?

— Може би не искаше да знае. — Той наля от бутилката. — Напоследък много взе да се интересуваш от брат си.

— Нормално е.

— Да, нормално. А след погребението ме попита дали смятам, че още е жив. Затова те питам повторно: какво става?

Снимката още беше в джоба ми. Не ме питайте защо. Сутринта бях направил няколко цветни копия със скенера. Но не можех да се откъсна от нея.

Когато на вратата се позвъни, и двамата трепнахме. Спогледахме се. Татко сви рамене. Казах му, че ще отворя. Отпих набързо глътка кока-кола и оставих чашата. После изтичах към вратата. Когато отворих и видях кой е, едва не се проснах по гръб.

Мисис Милър. Майката на Джули.

Държеше чиния, увита с фолио. Бе навела очи, сякаш правеше жертвоприношение пред олтар. За момент замръзнах и не знаех какво да кажа. Тя вдигна очи. Погледите ни се срещнаха както преди два дни, когато стоях на тротоара пред нейната къща. Болката, която видях в

очите й, беше жива, напрегната. Запитах се дали и тя вижда същото в моите.

— Просто си рекох… — започна тя. — Исках да…

— Моля те — казах аз. — Заповядай.

Тя опита да се усмихне.

— Благодаря.

Баща ми се зададе откъм кухнята и попита:

— Кой е?

Отдръпнах се. Мисис Милър прекрачи навътре, вдигнала чинията пред себе си като щит. Очите на баща ми се разшириха и видях как зад тях нещо приплама.

— За какъв дявол си дошла? — попита той с яростен шепот.

— Татко — обадих се аз.

Той не ми обърна внимание.

— Зададох ти въпрос, Люсил. Какво дириш тук, по дяволите?

Мисис Милър наведе глава.

— Татко — повторих аз по-високо.

Нямаше смисъл. Очите му бяха станали малки и черни.

— Не те искам тук — каза той.

— Татко, тя е дошла да изкаже…

— Вън.

— Татко!

Мисис Милър се сви. Бутна чинията в ръцете ми.

— По-добре да си вървя, Уил.

— Не — казах аз. — Недей.

— Не биваше да идвам.

— Адски си права, че не биваше да идваш — викна татко.

Хвърлих му свиреп поглед, но той се беше вторачил в нея.

— Съжалявам за загубата ви — каза мисис Милър с наведени очи.

Но баща ми не беше приключил.

— Тя умря, Люсил. Късно е вече за съжаления.

Мисис Милър побягна навън. Аз останах с чинията в ръце. Погледнах смаяно баща си. Той ме изгледа гневно и нареди:

— Изхвърли този боклук.

Не знаех какво да правя. Исках да я догоня, да се извиня, но тя вече бе минала половината път до ъгъла и се отдалечаваше бързо.

Баща ми се върна в кухнята. Последвах го и гневно треснах чинията върху масата.

— Какво беше това, по дяволите?

Той взе чашата си.

— Не я искам тук.

— Тя дойде да изкаже съболезнования.

— Дойде, защото се чувства виновна.

— Какви ги говориш?

— Майка ти е мъртва. Вече нищо не може да стори за нея.

— Нищо не разбирам.

— Майка ти се обади на Люсил. Знаеш ли това? Малко след убийството. Искаше да изкаже съболезнованията си. Люсил й каза да върви по дяволите. Обвини ни, че сме отгледали убиец. Точно така каза. Вината била наша. Че сме отгледали убиец.

— Това е било преди единайсет години, татко.

— Имаш ли представа как го понесе майка ти?

— Дъщеря й беше убита. Страдала е ужасно.

— И затова изчака до днес, за да поправи грешката? Когато вече няма никаква полза? — Той мрачно поклати глава. — Не искам да я чуя. А майка ти… тя вече нищо не чува.

В този момент външната врата се отвори. Влязоха леля Селма и чичо Мъри с подобаващо скръбни усмивки. Селма окупира кухнята. Мъри се зае с една разхлабена дъска, която бе забелязал вчера.

А Ние с татко престанахме да говорим.

17

Специален агент Клаудия Фишър се стегна и почука на вратата.

— Влез.

Тя завъртя дръжката и влезе в кабинета на заместник изпълнителния директор Джоузеф Пистильо. ЗИД — естествено, съкращението тутакси даде повод на неговите подчинени да му лепнат глупавото прозвище „Зидаря“ — ръководеше нюйоркския отдел. Ако не се брои директорът във Вашингтон, той беше най-високопоставеният и най-влиятелен агент на ФБР.

Пистильо вдигна очи. Видяното явно не му хареса.

— Какво?

— Шийла Роджърс е намерена мъртва — докладва Фишър.

Пистильо изруга.

— Как е умряла?

— Открили са я край едно шосе в Небраска. Без документи. Пуснали отпечатъците й в НКИЦ и получили името.

— По дяволите.

Пистильо захапа нокътя си. Клаудия Фишър чакаше.

— Искам визуално потвърждение — каза Пистильо.

— Имаме го.

— Какво?

— Позволих си да им пратя по електронната поща полицейските снимки на Шийла Роджърс. Шериф Фароу и съдебният лекар потвърдиха, че става дума за същата жена. Ръстът и теглото съвпадат.

Пистильо се облегна назад. Сграбчи една писалка, вдигна я пред очите си и се зае да я изучава съсредоточено. Фишър стоеше изпъната като новобранец. Той й направи знак да седне.

— Родителите на Шийла Роджърс живеят в Юта, нали?

— В Айдахо.

— Все тая. Трябва да се свържем с тях.

— Поставила съм местната полиция в готовност. Началникът лично познава семейството.

Пистильо кимна.

— Добре. — Той извади писалката от устата си. — Как е умряла?

— Вероятно от вътрешен кръвоизлив след побой. Аутопсията още не е приключила.

— Господи.

— Била е измъчвана. Пръстите й са пречупени назад и усукани, вероятно с клещи. По гърдите има белези от цигари.

— От колко време е мъртва?

— По всяка вероятност е умряла през нощта или рано сутринта.

Пистильо погледна Фишър. Спомни си как вчера любовникът Уил Клайн седеше на същия стол.

— Бързо — каза той.

— Моля?

— Ако е избягала, както сме склонни да предположим, бързо са я открили.

— Освен ако е избягала при тях — уточни Фишър.

Пистильо се облегна назад.

— Или ако изобщо не е бягала.

— Не ви разбирам.

Той пак се загледа в писалката.

— Предполагахме твърдо, че Шийла Роджърс е избягала заради връзката си с убийствата в Албакърки, нали така?

Фишър енергично тръсна глава.

— И да, и не. Нали разбирате, защо й е да се връща в Ню Йорк само за да избяга веднага след това?

— Знам ли, може би е искала да отиде на погребението на майката. Така или иначе, причината вече едва ли е актуална. Може изобщо да не е знаела, че сме по дирите й. А може би — следи мисълта ми внимателно, Клаудия, — може би някой я е отвлякъл.

— Как е възможно? — попита Фишър.

Пистильо остави писалката.

— Според Уил Клайн тя е напуснала апартамента… в шест сутринта ли беше?

— В пет.

— Добре, в пет. Хайде тогава да разсъждаваме по утвърдената версия. Шийла Роджърс излиза в пет сутринта. Укрива се. Някой я

намира и след тежки инквизиции я изхвърля из пущинаците на Небраска. Логично ли ти звучи?

Фишър неохотно кимна.

— Бързо, както казахте.

— Прекалено ли?

— Може би.

— От гледна точка на времето — каза Пистильо — изглежда далеч по-вероятно да са я сграбчили още на прага. Веднага след излизането.

— И са я пратили със самолет до Небраска?

— Или са карали като луди.

— Или… — започна Фишър.

— Или?

Тя погледна шефа си.

— Мисля, че и двамата стигаме до един и същ извод. Времето не стига. Вероятно е изчезнала още предната вечер.

— Което означава?

— Което означава, че Уил Клайн ни излъга.

Пистильо се усмихна широко.

— Именно.

Сега думите на Фишър се лееха бързо.

— Добре, ето един по-приемлив вариант: Уил Клайн и Шийла Роджърс отиват на погребението. После се връщат в къщата на родителите му. Според Клайн вечерта се прибират в неговия апартамент. Но за това няма свидетелско потвърждение. Значи може би… — тя се помъчи да говори по-бавно, но не успя — … може би не са се прибрали. Може би той предава Шийла на съучастник, който я инквизира, убива и изхвърля трупа. Междувременно Уил се връща в апартамента си. Сутринта отива на работа. Когато ние с Уилкокс пристигаме в кабинета му, той ни подхвърля лъжата, че тя си тръгнала рано сутринта.

Пистильо кимна.

— Интересна теория.

Фишър чакаше напрегнато.

— Имаш ли и мотив? — попита Пистильо.

— Искал е да й запуши устата.

— За какво?

— За станалото в Албакърки.

Двамата се замислиха мълчаливо.

— Не съм убеден — каза Пистильо.

— Аз също.

— Но сме единодушни, че Уил Клайн знае повече, отколкото казва.

— Без съмнение.

Пистильо въздъхна.

— Така или иначе, трябва да му съобщим тъжната вест за мис Роджърс.

— Да.

— Обади се на онзи полицейски началник в Юта.

— Айдахо.

— Все тая. Кажи му да уведоми близките. После хващай първия самолет и отивай да я разпознаеш официално.

— А Уил Клайн?

Пистильо се замисли.

— Ще позвъня на Квадрата. Може би той ще ни помогне да поднесем новината.

18

Вратата на апартамента беше отворена. След пристигането на леля Селма и чичо Мъри ние с татко старателно се избягвахме. Обичам баща си. Мисля, че вече го подчертах съвсем ясно. Но колкото и да е глупаво, нейде дълбоко в сърцето си го обвинявам за смъртта на майка ми. Не знам защо изпитвам това и ми е много трудно да го призная дори пред себе си, но от мига, когато тя се разболя, вече го гледам с други очи. Сякаш не е сторил достатъчно. Или може би го упреквах, че не я спаси след убийството на Джули Милър. Че не е бил достатъчно силен. Или достатъчно добър. Нима истинската обич не би спасила мама, не би съхранила нейния дух?

Глупаво, както казах.

Вратата бе само леко открехната, но това ме накара да спра. Винаги я заключвам — че как иначе, щом живея в Манхатън, в сграда без портиер — но напоследък главата ми не работеше много добре. Може да бях забравил, бързайки за срещата с Кати Милър. Случва се. А резетата понякога заяждат. Може изобщо да не бях заключил.

Навъсих се. Едва ли.

Докоснах вратата с длан и побутнах съвсем лекичко. Чаках я да изскърца. Не скръцна. Чух нещо. Отначало съвсем слабо. Наведох глава през процепа и веднага усетих как вътре в мен всичко се вледенява.

Не виждах нищо необичайно. Лампите не светеха. Щорите бяха спуснати, тъй че нямаше почти никаква светлина. Да, нищо необичайно — поне на пръв поглед. Протегнах глава още малко.

Но чувах музика.

Само по себе си това също не би ме разтревожило. Не съм като онези свръхпредпазливи нюйоркчани, които оставят музиката да свири, когато ги няма, но признавам, че си падам малко разсеян. Можеше да съм оставил компактдиска включен. Това не бе достатъчно, за да ме смрази така.

Смразяваше ме обаче изборът на песента.

Точно това ме плашеше. Песента — опитах да си припомня откога не съм я чувал — беше „Не бой се от жетваря“. Изтръпнах.

Любимата песен на Кен.

В изпълнение на хевиметъл групата „Блу Ойстър Култ“, макар че това тяхно най-известно парче беше по-меко, почти ефирно. Кен често грабваше ракетата за тенис и имитираше соло китариста. А аз знаех, че нямам диск с тази песен. В никакъв случай. Прекалено много спомени будеше.

Какво ставаше тук, по дяволите?

Прекрачих в стаята. Както казах, лампите не светеха. Беше тъмно. Спрях и се почувствах ужасно глупав. Хммм. Защо не светнеш, тъпако? Не ти ли харесва идеята?

Докато посягах към ключа на лампата, друг вътрешен глас се намеси: защо просто не вземеш да побегнеш?

Все това повтаряме, като гледаме филми, нали? Убиецът се крие в къщата. Тъпата хлапачка е намерила обезглавеното тяло на приятеля си и решава, че това е най-подходящият момент да се разходи из тъмните коридори, вместо да удари на бяг и да реве като смахната.

Това е то, оставаше само да се съблека по сутиен и ставах идеално за ролята.

Песента заглъхна с тихо соло на китара. Чаках тишината. Но тя бе кратка. Песента започна отново. Същата песен.

Какво ставаше тук, по дяволите?

Бягство с писъци. Само това ми оставаше. И точно така бих постъпил. Само че имаше едно изключение. Не се бях натъкнал на обезглавен труп. И как щяха да се разиграят нещата? Какво точно щях да направя? Да повикам полиция? Представих си сценката. Какъв е проблемът, сър? Ами… уредбата свири любимата песен на брат ми, та реших да хукна с писъци по коридора. Може ли да довтасате с пълно въоръжение? Да, веднага, вече потегляме.

Много тъпо, нали?

А дори и да предположех, че някой е влязъл с взлом, че още дебне в апартамента ми и си е донесъл собствен диск…

… кой би могъл да се окаже най-вероятно?

Сърцето ми отново захвана да бие, докато очите ми привикваха с тъмнината. Реших да не включвам лампите. Ако имаше нашественик,

не биваше да му давам да разбере, че стоя до вратата като лесна мишена. Или може би светлината щеше да го подплаши?

Господи, хич не ме бива.

Реших да не паля лампите.

Добре, да приемем този вариант. Лампите си остават изключени. А сега какво?

Музиката. Да следвам музиката. Тя идваше от моята спалня. Завих в тази посока. Вратата беше затворена. Пристъпих към нея. Предпазливо. Нямаше да се правя на пълен идиот. Отворих широко външната врата и я оставих така — за в случай, че се наложи да изкрещя или да се спасявам с бягство.

Движех се напред на бавни, откъслечни приплъзвания, с левия крак напред, докато пръстите на десния оставаха насочени право към изхода. Стойката ми напомняше една от йогистките пози на Квадрата. Разперваш крака и се накланяш на една страна, но насочваш тежестта и „мисловността“ си в обратна посока. Тялото на една страна, умът на друга. Някои йоги — за щастие не и Квадрата — го наричат „разтягане на съзнанието“.

Плъзнах се метър напред. После още един. Бък Дхарма от „Блу Ойстър Култ“ — ще разберете що за детство съм имал от факта, че си спомних не само псевдонима, но и истинското му име Доналд Роузър — пееше как можем да бъдем като тях, като Ромео и Жулиета.

Тоест мъртви.

Стигнах до вратата на спалнята. Преглътнах и я натиснах. Не, първо трябваше да завърти дръжката. Ръката ми стисна метала. Озърнах се през рамо. Външната врата все още беше широко разтворена. Десният ми крак продължаваше да сочи натам, а колкото до „мисловността“ — вече и сам не бях наясно. Завъртях дръжката колкото се може по-тихо, но все пак имах чувството, че звукът прогърмя като изстрел.

Бутнах съвсем лекичко, колкото да открехна едва-едва. Пуснах дръжката. Музиката стана по-силна. Звънка и ясна. Сигурно свиреше уредбата, която получих от Квадрата за рождения си ден преди две години.

Подадох глава да огледам набързо. И в този момент някой ме сграбчи за косата.

Нямах време дори да ахна. Дърпането бе толкова силно, че нозете ми се откъснаха от земята. Полетях през спалнята с разперени ръце като Супермен и шумно се проснах по корем.

Въздухът изхвръкна от дробовете ми с глухо свистене. Опитах да се превъртя, но той — предполагах, че е мъж — вече се стоварваше върху мен. Усетих как ме яхна и преметна лакът през гърлото ми. Опитах да се боря, но хватката беше невероятно мощна. Той опъна назад и аз се задавих.

Не можех да мръдна. Бях изцяло в негова власт. Онзи наведе глава към мен и усетих дъха му в ухото си. Той направи нещо с другата си ръка, вероятно за по-добро разпределение на тежестта, и стисна. Гръклянът ми изхрущя.

Очите ми изхвръкваха от орбитите. Впих пръсти в гърлото си. Безполезно. Помъчих се да забия нокти в ръката му, но все едно се опитвах да драскам парче махагон. Налягането в главата ми растеше, ставаше непоносимо. Започнах да се мятам безредно. Нападателят не помръдваше. Черепът ми сякаш се готвеше да експлодира. И тогава чух гласа:

— Хей, Уили.

Онзи глас.

Разпознах го веднага. Не бях го чувал — Господи, мъчех се да си спомня — от десет, може би от петнайсет години. Във всеки случай още преди смъртта на Джули. Но има някои звуци, най-вече гласове, които остават прибрани в специален сектор от мозъчната кора, на лавицата за самосъхранение, ако щете, и щом ги чуеш, всяка твоя клетка настръхва в очакване на заплахата.

Той пусна шията ми — изведнъж и напълно. Аз се свлякох безсилно на пода. Мятах се, кашлях, опитвайки да прочистя гърлото си от нещо въображаемо. Нападателят се надигна и избухна в смях.

— Омекнал си, Уили.

Превъртях се по гръб и трескаво пропълзях назад. Очите ми потвърдиха онова, което вече бе подсказал слухът. Не можех да повярвам. Той се бе променил, но нямаше как да го сбъркам.

— Джон? — избъбрих аз. — Джон Аселта?

Той се усмихна с онази негова безжизнена усмивка. Имах чувството, че пропадам назад във времето. Изплува страхът — страхът, който не бях изпитвал още от юношеските си години. Призрака —

всички използваха този прякор, но никой нямаше смелост да му го каже в лицето — винаги ме плашеше до смърт. И едва ли единствено мен. Ужасяваше почти всички, макар че аз винаги имах закрила. Бях братчето на Кен Клайн. За Призрака това бе достатъчно.

Винаги съм бил слабак. Цял живот бягам от физически сблъсъци. Някои твърдят, че това било признак за зрялост и предпазливост. Но не е вярно. Истината е, че съм страхливец. До смърт се боя от насилието. Може да е нормално — инстинкт за оцеляване и тъй нататък, — но все пак ме кара да се срамувам. Колкото и да е странно, брат ми беше най-добрият приятел на Призрака и притежаваше онази завидна агресивност, която отличава, великите от посредствените. В тениса например някои твърдяха, че Кен им напомнял за младия Джон Макенроу с онзи негов свиреп, безогледен, питбулски състезателен дух. Още като дете беше готов да се бие до смърт — а когато врагът падне, да стъпче останките му. Аз не бях такъв.

С усилие се надигнах на крака. Аселта стоеше пред мен като дух, излязъл от гроба. Той разпери ръце.

— Няма ли да прегърнеш стария си приятел, Уили?

Преди да реагирам, той пристъпи напред и ме прегърна. Беше доста нисък, със странно дълго тяло и къси крайници. Бузата му докосна гърдите ми.

— Отдавна не сме се виждали — каза той.

Чудех се откъде да започна.

— Как влезе?

Той ме пусна.

— Какво? А, вратата беше отворена. Извинявай, че се промъкнах така, но… — Той се усмихна и сви рамене. — Никак не си се променил, Уили. Добре изглеждаш.

— Не бива така да…

Той леко сведе глава настрани и аз си спомних как удряше. Без предупреждение. В гимназията Аселта беше съученик на Кен, с две години по-голям от мен. Участваше в отбора по борба и две години наред печели областната титла в леката категория. Сигурно щеше да стане и щатски шампион, но го дисквалифицираха, защото нарочно изкълчи рамото на противника си. Беше му трето нарушение. Още си спомням как неговият противник изкрещя от болка. Спомням си как на мнозина от зрителите им призля, като видяха провисналата ръка.

Спомням си и лукавата усмивка на Аселта, докато отнасяха противника му на носилка.

Баща ми твърдеше, че Призрака страда от Наполеонов комплекс. За мен обяснението изглеждаше твърде опростено. Не знам каква беше истинската причина — дали Призрака държеше да се самоизтъкне, дали имаше някоя излишна хромозома, или просто беше най-злобното копеле на този свят.

Както и да е, определено не беше нормален.

Да си го кажем направо. Той обичаше да причинява болка. На всяка крачка го придружаваше унищожителен ореол. Дори и големите го заобикаляха отдалече. Не биваше да го гледаш в очите, не биваше да му се изпречваш на пътя, защото никога не се знаеше какво ще го предизвика. Той удряше без колебание. С юмрук в носа. С коляно в слабините. С два пръста в очите. Или в гръб.

През първата ми година в гимназията той преби Мил Сапърстайн. Флегматичният очилат Сапърстайн бе допуснал грешката да се облегне на шкафчето на Призрака. Призрака само се усмихна и го потупа по гърба. По-късно същия ден Сапърстайн си вървеше по коридора, когато Призрака ненадейно дотича зад него и стовари лакът върху тила му. Сапърстайн изобщо не разбра какво става. Сгромоляса се долу, а Призрака избухна в смях и го зарита по черепа. Откараха Мил в болница със сътресение на мозъка.

Никой нищо не беше видял.

Ако се вярва на легендите, когато бил на четиринайсет години, Призрака убил кучето на съседа, като натъпкал фойерверки в ануса му. Но много по-страшни, по-страшни от каквото и да било бяха слуховете, че едва десетгодишен Призрака намушкал с кухненски нож едно момче на име Даниъл Скинър. Според мълвата Скинър бил с две-три години по-голям и тормозел Призрака, а онзи отвърнал с удар право в сърцето. Слуховете твърдяха още, че после пратили Призрака на терапия и в изправителен дом, но нямало никаква полза. Кен се преструваше, че не е чувал нищо. Веднъж попитах баща си, но той нито потвърди, нито отрече.

Помъчих се да прогоня миналото.

— Какво искаш, Джон?

Така и не успях да разбера защо брат ми дружеше с него. Родителите ни също не бяха много доволни, макар че Призрака умееше

да бъде чаровен с възрастните. Беше почти албинос — откъдето идваше и прякорът му — с бледо лице и нежни, едва ли не красиви черти. Имаше дълги мигли и чаровна трапчинка на брадата. Бях чувал, че след гимназията постъпил при военните. Участвал в някаква нелегална дейност, свързана със специалните операции, зелените барети или нещо подобно, но никой не можеше да потвърди това със сигурност.

Призрака отново приведе глава настрани.

— Къде е Кен? — попита той с най-медения си глас, предвещаващ внезапен удар.

Не отговорих.

— Дълго ме нямаше, Уили. Бях в чужбина.

— Какво правеше там? — попитах аз.

Той пак се ухили за миг.

— След като вече съм тук, реших да потърся старото си приятелче.

Не знаех какво да му отговоря. Но внезапно си спомних как снощи стоях на балкона. Човекът, който ме зяпаше откъм края на улицата. Това беше Призрака.

— Е, Уили, къде мога да го намеря?

— Не знам.

Той вдигна длан край ухото си.

— Моля?

— Не знам къде е.

— Как е възможно това? Ти си му брат. Толкова те обичаше.

— Какво търсиш тук, Джон?

— Слушай — каза той и пак се усмихна, — какво стана с твоята възлюбена от гимназията Джули Милър? Задомихте ли се?

Гледах го втренчено. Той продължаваше да се усмихва. Знаех, че ме будалка. Колкото и да е странно, двамата с Джули бяха близки. Лично аз недоумявах защо. Джули твърдеше, че вижда нещо в него, нещо под агресивната психоза. Веднъж се пошегувах, че сигурно му е измъкнала трънче от лапата. Сега се чудех как да постъпя. Съвсем сериозно си помислих за бягство, но знаех, че няма да успея. Знаех също, че не мога да му изляза насреща.

Усещах, че става напечено.

— Значи задълго те нямаше? — попитах аз.

— От години, Уили.

— В такъв случай кога за последно си виждал Кен?

Той се престори на дълбоко замислен.

— О, трябва да е било… сигурно има дванайсет години. После заминах за чужбина. Загубих всякаква връзка.

— Аха…

Призрака присви очи.

— Ти май не ми вярваш, Уили. — Той пристъпи по-близо. Опитах се да не трепна. — Страх ли те е от мен?

— Не.

— Няма го вече големият батко да те пази, Уили.

— Но и вече не сме ученици, Джон.

Той вдигна поглед към очите ми.

— Смяташ ли, че нещо се е променило?

Помъчих се да устоя.

— Изглеждаш уплашен, Уили.

— Махай се — казах аз.

Реакцията му бе мигновена. Той се просна на пода и ме подкоси с крак. Тежко паднах по гръб. Преди да помръдна, той ме сграбчи и изви лакътя ми назад. Натискът върху ставата беше ужасен, но стана още по-страшно, когато той опъна нагоре. Лакътят започна да се усуква. Жестока болка проряза цялата ми ръка.

Опитах се да последвам движението. Да подам. Бях готов на всичко, за да облекча натиска.

Призрака заговори с невероятно спокоен глас.

— Кажи му да спре да се крие, Уили. Кажи му, че може да пострадат и други хора. Например ти. Или татко ти. Или сестра ти. А може би дори оная млада лисичка Милър, с която се срещна днес. Кажи му.

Бързината му бе фантастична. С едно движение той ме пусна и заби юмрук в лицето ми. Носът ми експлодира. Паднах на пода почти в безсъзнание. Всичко наоколо се въртеше. А може и да бях припаднал наистина. Нямах представа.

Когато отново погледнах нагоре, Призрака бе изчезнал.

19

Квадрата ми подаде торбичка с лед.

— Сигурно ще речеш, че би трябвало да видя как изглежда другият тип.

— Точно така — промърморих аз, слагайки торбичката върху подпухналия си нос. — Изглежда като кинозвезда.

Квадрата седна на дивана и вирна крака върху масичката.

— Обяснявай.

Обясних.

— Тоя образ май е голяма работа — каза Квадрата.

— Споменах ли, че измъчваше животни?

— Аха.

— А че имаше в спалнята си колекция от черепи?

— Сигурно много е впечатлявал госпожиците.

— Нищо не разбирам. — Свалих торбичката. Имах чувството, че носът ми е натъпкан с накълцани на дребно монети. — Защо му е на Призрака да търси брат ми?

— Резонен въпрос.

— Мислиш ли, че трябва да повикам ченгетата?

Квадрата сви рамене.

— Я повтори как му е името.

— Джон Аселта.

— Предполагам, че не знаеш сегашния му адрес.

— Не го знам.

— Но е израснал в Ливингстън?

— Да — потвърдих аз. — На Удланд Терас. Номер четирийсет и седем.

— Значи помниш адреса му?

Свих рамене на свой ред. Така беше в Ливингстън. Човек запомня подобни неща.

— Не знам какво е станало с майка му. Избягала още когато бил съвсем малък. Баща му не се отлепяше от шишето. Двама братя, и

двамата по-големи. Единият — мисля, че се казваше Шон — беше ветеран от Виетнам. С дълга коса и чорлава брада. По цял ден обикаляше из градчето и си говореше сам. Всички го мислеха за луд. Дворът им вечно беше буренясал и затрупан с боклуци. На хората в Ливингстън това никак не им харесваше. Ченгетата редовно ги глобяваха.

Квадрата си надраска нещо на листче.

— Ще се поразровя — каза той.

Главата ме болеше. Всичко ми се мержелееше пред очите.

— В твоето училище имаше ли такъв тип? — попитах аз. — Психар, дето пребива хората просто за удоволствие.

— Да — каза Квадрата. — Аз.

Не можех да повярвам. Формално погледнато, знаех, че Квадрата е бил мръсник от библейски мащаб, но мисълта, че е бил като Призрака, че бих треперил, когато се разминаваме по коридора, че е способен да строши нечий череп и да се смее на звука… просто не го възприемах.

Отново сложих леда върху носа си и примижах от болка.

Квадрата поклати глава.

— Глезльо.

— Жалко, че не си избрал кариера в медицината.

— Носът ти вероятно е счупен — каза той.

— Вече се сетих.

— Искаш ли да те откарам до болницата?

— Не, аз съм юнак.

Това го накара да се изкиска.

— И бездруго с нищо не могат да ти помогнат. — Той помълча и захапа устната си. — Станало е нещо.

Тонът му никак не ми се понрави.

— Обади ми се нашият федерален приятел Джо Пистильо.

Пак махнах леда.

— Да не са открили Шийла?

— Не знам.

— Какво искаше?

— Не каза. Само помоли да те отведа при него.

— Кога?

— Преди малко. Каза, че се обаждал като приятел.

— Като чий приятел?

— Да пукна, ако знам.

— Името ми е Клайд Смарт — каза мъжът с най-благия глас, който Една Роджърс бе чувала през живота си. — Аз съм областният съдебен лекар.

Нийл, съпругът на Една, подаде ръка на лекаря. Тя само кимна. Жената шериф също бе тук заедно с един от помощниците си. Всички изглеждат подобаващо опечалени, помисли си Една Роджърс. Клайд Смарт опита да се впусне в някаква утешителна реч, но Една Роджърс побърза да го прекъсне.

Най-сетне Клайд Смарт пристъпи към масата. Нийл и Една Роджърс, съпрузи от четирийсет и две години, стояха един до друг и чакаха. Не се докосваха. Не търсеха сила един от друг. От много години вече не си предлагаха взаимна опора.

Съдебният лекар спря да говори и дръпна чаршафа.

Когато видя лицето на Шийла, Нийл Роджърс отскочи като ранено животно. Вдигна очи и нададе вик, който напомни на Една за койот пред буря. Още преди да погледне сама, тя разбра от ужаса на съпруга си, че няма да стане чудо, няма да има избавление в последния миг. Събра смелост и се взря в дъщеря си. Протегна ръка — вечно е майчиното желание да утешаваш дори в смъртта, — но се удържа с усилие на волята.

Тя продължи да гледа надолу, докато зрението й се замъгли, докато сякаш започна да вижда как лицето на Шийла се преобразява, как годините отлитат назад, отронват се една подир друга и първата й рожба отново се превръща в нейно дете, пред което широко се е разтворил целият живот, предлагащ на майката втори шанс да постъпи както трябва.

И тогава Една Роджърс заплака.

20

— Какво е станало с носа ви? — допита Пистильо.

Отново бяхме в кабинета му. Квадрата бе останал в чакалнята. Аз седях в креслото пред бюрото на Пистильо. Този път забелязах, че столът му е малко по-висок от моя, навярно за да вдъхва респект. Агент Клаудия Фишър стоеше зад мен със скръстени ръце.

— Ако можехте да видите как изглежда другият — рекох аз.

— Бихте ли се с някого?

— Паднах.

Пистильо не ми повярва, но аз и не разчитах на това. Той опря длани в бюрото си.

— Бихме искали да ни повторите всичко.

— Кое? — попитах аз.

— Как изчезна Шийла Роджърс.

— Открихте ли я?

— Засега отговаряйте, моля. — Той вдигна юмрук пред устата си и се изкашля. — По кое време излезе Шийла Роджърс от вашия апартамент?

— Защо?

— Моля ви, мистър Клайн, просто ни помогнете.

— Мисля, че излезе около пет сутринта.

— Сигурен ли сте?

— Мисля — повторих аз. — Използвах думата „мисля“.

— Защо не сте сигурен?

— Спях. Стори ми се, че я чувам да излиза.

— В пет?

— Да.

— Погледнахте ли часовника?

— Майтап ли си правите? Не знам.

— Тогава как разбрахте, че е било в пет?

— Знам ли, може да имам страхотен биологичен часовник. Хайде да продължим нататък.

Пистильо кимна и се намести по-удобно на стола.

— Мис Роджърс ви остави бележка, така ли?

— Да.

— Къде беше бележката?

— На кое място в апартамента, искате да кажете?

— Да.

— Какво значение има?

Пистильо се усмихна бащински.

— Моля ви.

— На кухненския плот — казах аз. — Покрит е с гетинакс, ако това може да ви бъде от полза.

— Какво точно пишеше в бележката?

— Лично е.

— Мистър Клайн…

Въздъхнах. Нямаше смисъл да се карам с него.

— Пишеше, че ме обича завинаги.

— И какво още?

— Нищо друго.

— Само че ви обича завинаги?

— Аха.

— Пазите ли още бележката?

— Да.

— Може ли да я видим?

— А може ли първо да ми кажете защо съм тук?

Пистильо се облегна назад.

— След като напуснахте къщата на баща си заедно с мис Роджърс, направо към апартамента ли потеглихте?

Смяната на темата ме обърка.

— За какво говорите?

— Бяхте на погребението на майка си, нали така?

— Да.

— После заедно с Шийла Роджърс се върнахте в апартамента. Нали така ни казахте?

— Така казах.

— И това е истината?

— Да.

— На връщане спряхте ли някъде?

— Не.

— Може ли някой да потвърди?

— Че не съм спирал ли?

— Да потвърди, че сте се върнали в апартамента и сте останали там през цялата вечер.

— Че защо трябва някой да потвърждава?

— Моля ви, мистър Клайн.

— Не знам дали някой може да потвърди.

— Разговаряхте ли с някого?

— Не.

— Видя ли ви някой съсед?

— Не знам. — Озърнах се през рамо към Клаудия Фишър. — Защо не проверите из квартала? Нали разправят, че много ви бивало по тази линия?

— Защо е ходила Шийла Роджърс в Ню Мексико?

Пак се обърнах към него.

— Не знам да е ходила там.

— Не ви ли е казвала?

— Не съм чувал нищо подобно.

— Ами вие, мистър Клайн?

— Какво аз?

— Имате ли познати в Ню Мексико?

— Дори не знам пътя за Санта Фе.

— За Сан Хосе — поправи ме Пистильо и се усмихна на слабичката шега. — Имаме списък на телефоните, от които са ви търсили в последно време.

— Колко мило от ваша страна.

Той сви рамене.

— Модерни технологии.

— Законно ли е? Да се ровите из телефонните ми разговори.

— Имаме съдебна заповед.

— Не се и съмнявам. Е, какво искате да знаете?

Клаудия Фишър се раздвижи за пръв път от началото на разговора. Подаде ми лист хартия. Погледнах го и се оказа, че това е фотокопие от телефонна сметка. Един номер — съвсем непознат за мен — бе отбелязан с жълт маркер.

— Вечерта преди погребението на майка ви някой е позвънил до вашето жилище от телефонна кабина в Парадайс Хилс, Ню Мексико. — Пистильо се приведе напред. — С кого разговаряхте?

Напълно объркан, аз гледах номера. Разговорът бе почнал в шест и двайсет вечерта. Продължителност осем минути. Не знаех какво означава това, но целият тон на разговора не ми харесваше. Вдигнах очи.

— Трябва ли да имам адвокат?

Това леко сепна Пистильо. Двамата с Фишър пак се спогледаха.

— Винаги можете да имате адвокат — каза той предпазливо.

— Искам да присъства Квадрата.

— Той не е адвокат.

— Няма значение. Не знам какво става, по дяволите, но тия въпроси не ми харесват. Дойдох, защото смятах, че имате някакви сведения. А вместо това попаднах на разпит.

— Разпит ли? — Пистильо разпери ръце. — Просто си бъбрим.

Зад мен се раздаде звън. Клаудия Фишър грабна клетъчния телефон си телефон, както каубой измъква пищов. Вдигна го до ухото си и отсече: „Фишър“. След като изслуша мълчаливо каквото й казваха, тя затвори, без да се сбогува. После кимна на Пистильо.

Аз станах.

— Омръзна ми.

— Седнете, мистър Клайн.

— До гуша ми дойде от вашите глупости, Пистильо. До гуша ми дойде от…

— Това обаждане — прекъсна ме той.

— Какво?

— Седни, Уил.

Говореше ми на „ти“. За пръв път. И това прозвуча много зловещо. Стоях и чаках.

— Изчаквахме само да получим визуално потвърждение — каза Пистильо.

— За какво?

Вместо отговор той продължи:

— Затова взехме със самолет родителите на Шийла Роджърс от Айдахо. Те потвърдиха официално, макар че отпечатъците вече ни бяха казали каквото трябва да знаем.

Лицето му омекна.

Коленете ми се подкосиха, но успях да се задържа на крака. Пистильо ме гледаше с уморени очи. Понечих да поклатя глава, но знаех, че няма начин да отбягна удара.

— Съжалявам, Уил — каза Пистильо. — Шийла Роджърс е мъртва.

21

Странно нещо е отричането на реалността. Макар че стомахът ми се свиваше на топка, макар да усещах как ледът от сърцето се разлива по цялото ми тяло, макар в очите ми да напираха сълзи, аз успях някак да се откъсна от истината. Кимах и слушах оскъдните подробности, които Пистильо благоволи да ми разкаже. Била изхвърлена край едно провинциално шосе в Небраска, каза той. Кимнах. Била убита — както се изрази Пистильо — „по доста брутален начин“. Пак кимнах. Намерили я без документи, но по отпечатъците установили името, а после родителите на Шийла дошли да потвърдят официално. Кимнах още веднъж.

Не седнах. Не заплаках. Стоях съвсем неподвижно. Усещах как нещо в мен расте и се втвърдява. То притискаше отвътре ребрата ми, ставаше почти невъзможно да дишам. Думите му сякаш долитаха от много далече, като през филтър или изпод вода. В паметта ми изплува един простичък миг: Шийла седи на дивана с подвити крака и чете, а раздърпаните ръкави на пуловера почти закриват дланите й. Видях как се взира съсредоточено в страницата, как посяга с пръст да прелисти, как присвива очи на някакъв по-сложен текст, после вдига очи и се усмихва, когато забелязва, че я гледам.

Шийла беше мъртва.

Отново бях с Шийла в апартамента, вкопчвах се в призрака, мъчех се да удържа изчезналото, но гласът на Пистильо проряза мъглата.

— Трябваше да ни помогнеш, Уил.

Изплувах като от кошмарен сън.

— Какво?

— Ако ни беше казал истината, може би щяхме да я спасим.

Опомних се в микробуса.

Квадрата блъскаше с юмрук по волана и свирепо ругаеше. За пръв път го виждах толкова развълнуван. Моята реакция беше точно обратната. Сякаш някой ми бе изключил бушоните. Гледах навън през прозореца. Все още отказвах да приема истината, но вече усещах как тя напира да събори преградите. Чудех се още колко ще устоят, преди да рухнат.

— Ще го спипаме — повтори Квадрата.

Пет пари не давах.

Спряхме пред моята сграда. Квадрата изскочи от микробуса.

— Ще се справя — казах аз.

— Все пак ще те придружа — настоя той. — Искам да ти покажа нещо.

Кимнах, замаяно.

Когато влязохме, Квадрата бръкна в джоба си и извади пистолет. Готов за стрелба, той обиколи целия апартамент. Не откри никого и ми подаде оръжието.

— Заключи вратата. Ако онзи мръсник дойде пак, пръсни му мозъка.

— Не ми трябва това — казах аз.

— Пръсни му мозъка — повтори той.

Загледах се в пистолета.

— Искаш ли да остана? — попита Квадрата.

— Мисля, че сам ще ми бъде по-добре.

— Както речеш, но ако ти потрябвам, звъни. Знаеш ми клетъчния телефон.

— Знам. Благодаря.

Той излезе без повече приказки. Оставих пистолета на масата. После огледах апартамента. Тук вече не оставаше нищо от Шийла. Ароматът й бе изветрял. Въздухът ми се стори разреден и безжизнен. Исках да затворя всички врати и прозорци, да ги закова, да се помъча да запазя поне нещо от нея.

Някой бе убил жената, която обичах.

За втори път?

Не. Смъртта на Джули изобщо не можеше да се сравнява с това. Ни най-малко. Да, все още отхвърлях реалността, но през пукнатините някакъв глас нашепваше: вече нищо няма да бъде същото. Знаех го. И знаех, че този път няма да се опомня. Има удари, които можеш да

изтърпиш и да продължиш напред — например станалото с Кен и Джули. Но този не беше такъв. Вътре в мен подскачаха и се блъскаха множество чувства. И най-силно бе отчаянието.

Вече никога нямаше да бъда с Шийла. Някой бе убил жената, която обичах.

Съсредоточих се върху второто. Убита. Замислих се за нейното минало, за ада, през който е минала. Замислих се как храбро се е борила и как някой — навярно някой от нейното минало — се е прокраднал в гръб, за да й отнеме всичко.

Постепенно прииждаше и гневът.

Пристъпих до бюрото, приведох се и бръкнах в дъното на най-долното чекмедже. Извадих кадифената кутийка, въздъхнах дълбоко и я отворих.

Диамантът на пръстена беше едно цяло и три десети карата, цвят G, категория VI, форма розетка. Гладък платинен обков с две правоъгълни багети. Бях го купил преди две седмици от един бижутерски магазин на Четирийсет и седма улица. Показах го само на майка си и възнамерявах да поканя Шийла при нея за предложението. Но след това състоянието на мама изведнъж се влоши. И все пак се утешавах с мисълта, че тя знае и одобрява. Просто чаках нещата малко да отшумят, за да дам пръстена на Шийла.

Шийла и аз се обичахме. Щях да й предложа брак по някакъв глупав, смутен, почти оригинален начин, очите й щяха да се навлажнят, после тя щеше да каже „да“ и да се хвърли на шията ми. Щяхме да се оженим и да станем съпрузи завинаги. Щеше да бъде прекрасно.

Някой ни бе отнел всичко това.

Стената на отричането започна да се пропуква. Скръбта ме заля, изтръгвайки въздуха от дробовете ми. Свлякох се на едно кресло и обгърнах коленете си с две ръце. Разлюлях се напред-назад и заплаках с истински, разкъсващи, отчаяни ридания.

Не знам колко съм плакал. Но по някое време се заставих да спра. Тогава реших да се преборя със скръбта. Тя парализира човека. Гневът не. А гневът вече бе дошъл и само дебнеше как да нахлуе в душата ми.

Пуснах го да нахлуе.

22

Кати Милър спря на вратата, когато чу баща си да повишава глас.

— Защо ти трябваше да ходиш там? — изкрещя той.

Родителите й стояха във всекидневната. Както всички останали стаи в къщата, и тази напомняше за хотел. Мебелите бяха функционални, лъскави, здрави и напълно лишени от топлина. По стените висяха маслени картини — безлични морски пейзажи и натюрморти. Нямаше нито порцеланови статуетки, нито сувенири, нито колекции или семейни снимки.

— Отидох да изкажа съболезнованията си — отговори майка й.

— И защо ти беше да го правиш по дяволите?

— Сметнах, че е редно.

— Редно? Нейният син уби дъщеря ни.

— Нейният син — повтори Люсил Милър. — Не тя.

— Не дрънкай глупости. Тя го отгледа.

— Това не означава, че е виновна.

— По-рано не смяташе така.

Майка й вирна глава.

— Отдавна го смятам — каза тя. — Просто си мълчах.

Уорън Милър й обърна гръб и закрачи напред-назад.

— И онзи дръвник те изхвърли?

— Той страда. Просто му е накипяло.

— Повече да не си стъпила там — отсече той, размахвайки безпомощно пръст. — Чу ли? Откъде да знаем, че не е помагала на онзи убиец да се укрива?

— Е, и?

Кати задавено ахна. Мистър Милър рязко завъртя глава към жена си.

— Какво?

— Тя му е майка. Нима ние бихме постъпили другояче?

— Какви ги говориш?

— Ами ако беше обратното? Ако Джули беше убила Кен и трябваше да се скрие? Как щеше да постъпиш?

— Говориш глупости.

— Не, Уорън, не са глупости. Искам да знам как бихме постъпили, ако беше обратното. Щяхме ли да предадем Джули? Иди щяхме да се помъчим да я спасим?

Баща й се завъртя и забеляза Кати на прага. Очите им се срещнаха й за хиляден път той не устоя пред погледа на дъщеря си. Без да каже повече нито дума, Уорън Милър изтича нагоре по стълбището. Влезе в новия си „компютърен кабинет“ и затвори вратата. Всъщност „компютърният кабинет“ беше старата спалня на Джули. Девет години тя остана точно както в деня, когато загина Джули. А сетне баща й внезапно влезе в стаята, събра всичко и го отнесе в мазето. Боядиса стените в бяло и купи ново бюро. Сега стаята беше компютърен кабинет. Някои приеха това като знак, че най-сетне е преобърнал страницата и продължава напред. Но истината бе съвсем друга. Той извърши всичко насила, като смъртно болен човек, който демонстрира, че може да стане от леглото, макар това още повече да влошава състоянието му. Кати никога не влизаше там. Сега, когато в стаята нямаше видими следи от Джули, нейният дух изглеждаше някак по-агресивен. Сега посетителите разчитаха не на очите, а на ума си. И се мъчеха да прогонят онова, което не се вижда.

Люсил Милър тръгна към кухнята. Кати я последва мълчаливо. Майка й започна да мие чинии. Кати гледаше и й се искаше — също за хиляден път — да може да каже нещо, което не би наранило майка й още по-дълбоко. Родителите й никога не говореха с нея за Джули. Никога. През изминалите години само пет-шест пъти ги бе засичала да обсъждат убийството. Разговорите винаги приключваха по този начин. С мълчание и сълзи.

— Мамо…

— Нищо ми няма, скъпа.

Кати пристъпи към нея. Майка й започна да бърше по-усърдно. Кати забеляза в косата й нови бели нишки. Беше малко по-прегърбена, по-съсухрена.

— Би ли го сторила? — попита Кати.

Майка й мълчеше.

— Би ли помогнала на Джули да избяга?

Люсил Милър продължаваше да стърже. Зареди миялната машина. Сила препарат и я включи. Кати изчака още малко. Но майка й не проговори.

Кати се изкачи на пръсти по стълбището. Откъм компютърния кабинет долитаха измъчените ридания на баща й. Вратата ги заглушаваше, но не достатъчно. Кати спря и докосна дървото с длан. Стори й се, че долавя вибрациите. Баща й винаги плачеше неудържимо, с цялото си тяло. Задавеният му глас повтаряше „Стига толкова, стига толкова“, сякаш умоляваше някакъв невидим мъчител да го простреля в главата. Кати постоя, но риданията не стихваха.

След малко тя не издържа. Продължи към стаята си. Събра една раница дрехи и реши да сложи край веднъж завинаги.

Все още седях в тъмното със свити колене пред гърдите.

Наближаваше полунощ. Слушах обажданията през телефонния секретар. Сигурно бих изключил телефона, но отричането все още бе толкова силно, че подклаждаше в мен надеждата Пистильо да позвъни и да каже, че всичко е било една огромна грешка. Понякога съзнанието прави такива трикове. Мъчи се да намери изход. Сключва споразумения с Бога. Дава обещания. Опитва да се убеди, че има някакъв изход, че всичко може да се окаже сън, ужасен кошмар, и че незнайно как ще откриеш пътя назад.

Вдигнах слушалката само веднъж, защото се обади Квадрата. Той каза, че хлапетата от „Ковенант Хаус“ искали да организират утре църковна служба за Шийла. Имам ли нещо против? Казах му, че на Шийла би й харесало.

Погледнах през прозореца. Микробусът пак обикаляше из квартала. Ясна работа, Квадрата ме пазеше. Нямаше да се отлепи от мен. Сигурно се надяваше на някоя неприятност, та да си излее яда върху някого. Помислих си за думите му, че не е бил много различен от Призрака. Помислих си колко е могъщо миналото, през какво е Преминал Квадрата и какво е преживяла Шийла, и се зачудих как са намерили сили да плуват срещу мъртвото вълнение.

Телефонът пак иззвъня.

Сведох очи към бирата си. Не бях от онези, които удавят мъката в пиене. И донякъде съжалявах. Исках да се вцепеня, но ставаше точно

обратното. Сякаш кожата ми бе смъкната и усещах всичко още по-силно. Ръцете и краката ми ставаха непоносимо тежки. Имах чувството, че потъвам, че се давя и завинаги ще остана само на сантиметри под повърхността, стиснат в плен на невидими мощни ръце.

Изчаках телефонния секретар да се включи. След третия сигнал чух щракване, после моят глас помоли човека отсреща да остави съобщение. След малко прозвуча смътно познат женски глас:

— Мистър Клайн?

Надигнах се. Жената отсреща изхлипа задавено.

— Обажда се Една Роджърс. Майката на Шийла.

Ръката ми се стрелна напред и грабна слушалката.

— Тук съм — казах аз.

Вместо отговор тя се разплака. Заплаках и аз.

— Не знаех, че ще боли толкова много — каза тя по някое време.

Сам сред остатъците на онова, което някога бе наш апартамент, аз се люшках напред-назад.

— Толкова отдавна я прогоних от живота си — продължаваше мисис Роджърс. — Вече не беше моя дъщеря. Имах други деца. Тя изчезна. Завинаги. Не че го исках. Просто така стана. Дори когато полицейският шеф дойде у нас, когато ми каза, че е мъртва, аз пак не реагирах. Просто кимнах и се стегнах, нали разбирате.

Не разбирах. Мълчах и слушах.

— И после ме откараха със самолет. До Небраска. Казаха, че вече разполагали с отпечатъците, но трябвало да получат потвърждение от роднина. Затова аз и Нийл пристигнахме тук. Доведоха ни в този малък полицейски участък. По телевизията винаги го правят зад стъкло. Нали знаете за какво говоря? Родните стоят от едната страна на стъклото, а от другата докарват тялото. Тук не беше така. Доведоха ме и видях тази… тази буца, покрита с чаршаф. Дори не беше върху носилка. Лежеше на масата. А после онзи човек дръпна чаршафа и аз видях лицето й. За пръв път от четиринайсет години видях лицето на Шийла…

Тя отново загуби дар слово. Заплака и дълго не спря. Държах слушалката до ухото си и чаках.

— Мистър Клайн — започна тя.

— Моля, наричайте ме Уил.

— Ти я обичаше, Уил, нали?

— Много.

— Направи ли я щастлива?

Спомних си диамантения пръстен.

— Надявам се.

— Ще преспя в Линкълн. Утре сутрин искам да хвана самолета за Ню Йорк.

— Много мило от твоя страна — отвърнах аз и й разказах за религиозната служба в „Ковенант Хаус“.

— Ще има ли време да си поговорим после? — попита тя.

— Разбира се.

— Трябва да узная някои неща — каза тя. — И има други неща — мъчителни неща, — които съм длъжна да ти кажа.

— Не те разбирам.

— До утре, Уил. Тогава ще поговорим.

Тази нощ имах посетител.

В един часа след полунощ на вратата се позвъни. Предположих, че е Квадрата. Успях някак да се изправя и затътрих нозе по пода. После си спомних Призрака. Озърнах се. Пистолетът още лежеше на масата. Спрях.

Отново се позвъни.

Тръснах глава. Не. Не бях стигнал дотам. Все още. Продължих към вратата и надникнах през шпионката. Не беше нито Квадрата, нито Призрака.

Беше баща ми.

Отворих вратата. Стояхме, и се гледахме, сякаш от много далече. Той се задъхваше. Очите му бяха подпухнали и зачервени. Стоях неподвижно и чувствах как вътре в мен всичко се срутва. Той кимна и разпери ръце. Пристъпих в прегръдката му. Притиснах буза към грубия вълнен пуловер. Миришеше на влага и старост.

Заплаках. Той тихо зашепна нещо несвързано, погали косата ми и ме прегърна по-силно. Краката ми се подгънаха. Но не паднах. Баща ми ме удържа. И останахме тъй задълго.

23

Лас Вегас

Морти Майер раздели двете десетки. Направи на крупието знак да прибави по една карта. На първата се падна деветка, на втората асо. Деветнайсет от първа ръка. Двайсет и едно от втората.

Вървеше му. Печелеше вече осем пъти подред и дванайсет пъти от всичко тринайсет ръце. Общ резултат — единайсет бона. Морти навлизаше в зоната на здрача. Неудържимото опиянение на победител изпълваше с тръпки ръцете и краката му. Беше прекрасно. Несравнимо. От личен опит знаеше, че богинята на хазарта е върховната изкусителка. Гониш я, тя те презира, отблъсква те, прави те най-нещастен на този свят и точно когато се готвиш да я напуснеш, тя се усмихва, протяга топла ръка към лицето ти, гали те нежно и чувстваш колко е хубаво, адски хубаво…

Банката обяви фалит. Крупието, пълничка жена с бухнала прическа като купа сено, събра картите и му подаде чиповете. Морти печелеше. Каквото и да, разправят онези умници от „Анонимни комарджии“, в казиното все пак може да се спечели. Все някой трябва да спечели, нали? Погледнете шансовете, за бога. Не може вечно казиното да печели. Дявол да го вземе, на заровете например можеш да залагаш дори за казиното. И естествено, някои хора печелят. Някои хора се прибират у дома с пълни джобове. Трябва да е така. Няма друг начин. Да кажеш, че никой не печели, е една от онези тъпотии, заради които хората престават да вярват на организации като „Анонимни комарджии“. Щом те лъжат от самото начало, как да им вярваш, че ще те излекуват?

Морти играеше в Лас Вегас. В истинския Лас Вегас — в самия град, където няма тълпи туристи с маратонки и якета от фалшив велур, няма свиркане, рев и радостни писъци, няма фалшиви статуи на свободата и Айфелови кули, няма циркове, въртележки, стереокино, гладиаторски костюми, танцуващи водоскоци, имитации на вулкани и салони за детски електронни игри. Това тук бе центърът на Лас Вегас.

Тук идваха да загубят оскъдните си заплати мрачни беззъби мъже, все още покрити с прах от пътуването по селските пътища. Тук играчите бяха недоспали, изтощени, със сбръчкани лица, загорели от тежък труд под жаркото слънце. Човек идваше тук, след като се е изгърбвал от работа, която ненавижда; идваше, защото не иска да се прибира в караваната или мизерната къщичка със строшен телевизор, плачещи бебета и чорлава жена, която някога го е галила на задната седалка в пикапа, а сега го гледа с нескрито отвращение. Идваше, за да стигне тъй близко до надеждата, както никога през живота си — с онази безплътна вяра, че е само на едно раздаване от огромната промяна в своя живот. Но надеждата никога не траеше дълго. Морти дори не бе сигурен дали тя наистина съществува. Дълбоко в сърцата си играчите знаеха, че не е писано мечтите им да се сбъднат. Те винаги щяха да бъдат откъм губещата страна.

Крупиетата се смениха. Морти се облегна назад. Погледна печалбата и отново го обгърна старата сянка. Лиа му липсваше. И до днес понякога се събуждаше сутрин, обръщаше се към нея и когато си спомнеше истината, скръбта го изгаряше. Нямаше сили дори да стане от леглото. Той огледа мърлявите мъже в казиното. В предишни години Морти би ги нарекъл неудачници. Но те имаха оправдание да бъдат тук. Всеки един от тях бе роден с жигосано на задника „Н“ — неудачник. А родителите на Морти, емигранти от Полша, бяха жертвали всичко за него. Бяха се промъкнали тайно в тази страна, бяха застанали срещу ужасяваща бедност безкрайно далече от всичко познато, бяха се борили с нокти и зъби — само и само техният син да има по-добър живот. С непосилен труд се вкараха в гроба и едва доживяха да видят как Морти завършва медицина, да разберат, че тяхната борба е имала смисъл и че родословието им завинаги е насочено към по-добро.

Морти получи шестица и седмица. Поиска още една карта. Десетка. Провал. Загуби и следващата ръка. По дяволите. Тия пари му трябваха. Букмейкърът Локани, типичен свиреп кръвопиец, си искаше дълговете. Морти — откровено казано, типичен неудачник — успя да го умилостиви, като му предложи информация. Каза на Локани за маскирания мъж и ранената жена. Отначало Локани не даваше пукната пара за това, но слухът се разнесе и изведнъж някой поиска повече подробности.

Морти разказа почти всичко.

Естествено, не беше толкова луд, че да спомене за човека на задната седалка. Не разбираше какво става, но имаше неща, които дори и той не би извършил. Колкото и ниско да бе паднал, Морти нямаше да им каже за това.

Нова ръка — две аса. Морти ги раздели. Някакъв човек седна до него. Морти дори не го видя, а само усети. Усети го със старите си кости като наближаващ буреносен фронт. Не обърна глава — колкото и да беше нелепо, не смееше дори да погледне.

Крупието изтегли нови две карти. Поп и вале. Два пъти по двайсет и едно.

Човекът се приведе към него и прошепна:

— Спри, докато си на печалба, Морти.

Мори бавно се завъртя и видя мъж с бледосиви очи и бяла, дори нещо повече, прозрачна кожа, под която сякаш се виждаше всяка вена. Мъжът се усмихна.

— Може би е време — продължи ласкавият шепот — да осребриш чиповете.

Морти се помъчи да удържи тръпките.

— Кой си ти? Какво искаш?

— Трябва да си побъбрим — каза непознатият.

— За какво?

— За един пациент, който посети неотдавна почтеното ти медицинско, заведение.

Морти преглътна. Защо ли му трябваше да дрънка пред Локани? Да беше отбил удара с нещо друго, каквото и да било.

— Вече му казах всичко, което знам.

Бледият мъж леко приведе глава настрани.

— Наистина ли, Морти?

— Да.

Избелелите очи се впиха в него. Двамата мълчаха и не помръдваха. Морти усети, че се изчервява. Опита се да изпъчи гърди, но погледът го изпепеляваше.

— Не ми се вярва, Морти. Мисля, че криеш нещо.

Морти мълчеше.

— Кой друг беше в колата онази нощ?

Морти гледаше чиповете и се мъчеше да не трепери.

— За какво говориш?

— Имаше още някой, нали, Морти?

— Хей, остави ме на мира, ако обичаш. Тъкмо ми е тръгнало.

Призрака се изправи и поклати глава.

— Не, Морти — каза той, докосвайки леко ръката му. — Бих казал, че късметът току-що ти изневери.

24

Службата се проведе в голямата зала на „Ковенант Хаус“.

Квадрата и Уонда стояха вдясно от мен, баща ми отляво. Татко ме беше прегърнал и от време на време ме разтриваше по гърба. Залата беше претъпкана предимно с хлапета. Те ме прегръщаха, плачеха и казваха колко ще им липсва Шийла. Службата трая почти два часа. Четиринайсетгодишният Теръл, който до неотдавна се продаваше по десет долара на сеанс, изсвири своя композиция на тромпет в нейна чест. Седемнайсетгодишната Лора, обявена за бисексуална, разказа, че Шийла била единствената, с която можела да си поговори, когато узнала, че е бременна. Сами сподели забавна история как Шийла го научила да танцува под звуците на „тая скапана бяла музика“. Шестнайсетгодишният Том разказа на опечалените, че вече се бил отписал и мислел за самоубийство, но когато Шийла му се усмихнала, изведнъж осъзнал, че този свят може да бъде и хубав. Шийла го убедила да поживее още един ден. После още един.

Пропъдих болката и слушах внимателно, защото децата го заслужаваха. Това място означаваше толкова много за мен. За нас. А когато се съмнявахме в успехите си, когато се питахме дали наистина вършим нещо, винаги си спомняхме, че става дума за деца. Те не бяха чаровни и мили. Повечето изглеждаха противни и грозни. Чакаше ги ужасен живот, водещ към затвора, улицата или смъртта. Но това не означаваше, че трябва да вдигнем ръце. Напротив. Означаваше, че трябва да ги обичаме още повече. Безусловно. Без колебание. Шийла знаеше това. И то бе важно за нея.

Майката на Шийла — поне така предположих — влезе около двайсет минути след началото на церемонията. Беше висока жена. Лицето й изглеждаше сухо и крехко като попарено от слънцето растение. Очите ни се срещнаха. Тя ме погледна въпросително и аз леко кимнах. Докато службата продължаваше, аз от време на време се озъртах към нея. Тя седеше съвсем неподвижно изслушаше думите за дъщеря си едва ли не със страхопочитание.

По някое време всички се изправихме за църковен химн и видях нещо, което ме изненада. Докато плъзгах поглед над морето от познати лица, изведнъж зърнах жена, която закриваше лицето си с шал.

Таня.

Белязаната жена, която се „грижеше“ за онази отрепка Луис Кастман. Разбира се, само предполагах, че е Таня, но бях почти сигурен. Имаше същата коса, същият ръст и телосложение, и макар да закриваше почти цялото си лице, забелязвах нещо познато в очите. Не бях се замислял преди, но имаше голяма вероятност двете с Шийла да са се познавали от улицата.

Отново седнахме.

Квадрата взе думата последен. Беше красноречив и забавен, и съживи пред нас Шийла тъй ярко, както аз никога не бих могъл. Каза на хлапетата, че Шийла е била „една от вас“ — избягало момиче, опитващо да се пребори със своите демони. Спомни си първите й дни тук. Спомни си как е разцъфнала пред очите му. И каза, че най-ясно си спомня как я е гледал да се влюбва в мен.

Чувствах се като куха обвивка. Сякаш някой бе изгребал вътрешностите ми и отново осъзнах, че тази болка няма да свърши, че мога да отлагам, да бягам, да ровя и търся някаква вътрешна истина, но в крайна сметка това няма да промени нищо. Скръбта вечно щеше да бъде до мен, моя вярна спътница вместо Шийла.

Когато церемонията свърши, никой не знаеше какво да прави. Поседяхме смутено, докато Теръл отново засвири на тромпета. Хората станаха. Отново плачеха и ме прегръщаха. Не знам колко време стоях сред тях. Бях благодарен за чувствата им, но така усещах загубата на Шийла още по-силно. Отново ме обгърна замайване, защото усещането бе твърде жестоко. С бистър ум нямаше да го понеса.

Озърнах се за Таня, но тя бе изчезнала.

Някой обяви, че в кафето има закуски. Опечалените бавно се упътиха натам. Забелязах майката на Шийла в ъгъла, стиснала с две ръце малка чантичка. Изглеждаше изцедена докрай, сякаш жизнените й сили бяха изтекли през невидима рана. Тръгнах към нея.

— Ти ли си Уил? — попита тя.

— Да.

— Аз съм Една Роджърс.

Не се прегърнахме или целунахме. Дори не си подадохме ръка.

— Къде можем да поговорим? — попита тя.

Поведох я по коридора към стълбището. Квадрата усети, че искаме да останем насаме и отклони движението. Минахме край новия медицински център, край психиатричните кабинети и службата за лечение на наркомани. Много от бездомните момичета са бременни или с малки деца. Опитваме се да им помогнем. Много други имат сериозни психически проблеми. На тях също се опитваме да помогнем. И разбира се, почти всички са се сблъсквали с наркотиците. Там хвърляме най-големи усилия.

Открихме една свободна спалня и влязохме. Аз затворих вратата. Мисис Роджърс ми обърна гръб.

— Службата беше много хубава — каза тя.

Кимнах.

— Шийла толкова се е променила. — Тя помълча и поклати глава. — Нямах представа. Съжалявам, че не съм я видяла. Съжалявам, че не ми се обади да каже.

Не знаех какво да отговоря.

— Докато беше жива, Шийла нито за миг не ми даде повод да се гордея. — Една Роджърс измъкна кърпичка от чантата си с усилие, сякаш нещо вътре се съпротивляваше. Избърса носа си рязко и решително, после пак прибра кърпичката. — Знам, че звучи жестоко. Тя беше чудесно дете. И в прогимназията се справяше много добре. Но нейде по пътя… — тя извърна глава настрани и сви рамене — … нейде по пътя се промени. Стана кисела. Вечно се оплакваше. Вечно беше недоволна. Крадеше пари от чантата ми. Непрекъснато бягаше от къщи. Нямаше приятели. Момчетата я отегчаваха. Мразеше училището. Мразеше да живее в Мейсън. Един ден пак заряза училището и избяга. Само че този път не се върна.

Тя ме погледна, сякаш очакваше отговор.

— И повече не я видяхте? — попитах аз.

— Никога.

— Не разбирам — казах аз. — Какво стана?

— Питате какво я накара да избяга окончателно?

— Да.

— Мислите си, че е било нещо голямо, нали? — Гласът й стана по-силен, предизвикателен. — Сигурно баща й я е изнасилвал. Може би сме я биели. Нещо, което да обясни всичко. Така стават тия неща. Просто и ясно. Причина и следствие. Само че нямаше нищо подобно. Ние не бяхме идеални родители. Далеч съм от тази мисъл. Но вината не беше наша.

— Не исках да намеквам…

— Много добре знам какво намеквахте.

Очите й пламнаха. Тя подви устни и ме изгледа предизвикателно. Не желаех подобен разговор.

— Шийла обаждаше ли ви се? — попитах аз.

— Да.

— Често ли?

— Последният път беше преди три години.

Тя млъкна и ме изчака да продължа.

— Откъде се обади? — попитах аз.

— Не ми каза.

— А какво каза?

Този път й трябваше по-дълго време за отговор. Една Роджърс тръгна да обикаля из стаята и да оглежда леглата и шкафчетата. Намести една възглавница, оправи ъгълчето на един чаршаф.

— Шийла се обаждаше горе-долу по веднъж на всеки шест месеца. Обикновено беше пияна, дрогирана или знам ли още какво. Избиваше я на чувства. Плачеше през цялото време и ми говореше ужасни неща.

— Например?

Тя тръсна глава.

— Там, долу, онзи с татуираното чело каза нещо. Че двамата сте се срещнали тук и сте се влюбили. Вярно ли е?

— Да.

Една Роджърс се изпъна и ме погледна. Устните й се извиха в нещо подобно на усмивка.

— Тъй — каза тя и чух как нещо ново се прокрадва в гласа й. — Значи Шийла е спала с началника си.

Устните й се подвиха още малко и пред мен сякаш застана съвсем друга жена.

— Тя работеше тук доброволно — казах аз.

— Аха. А за теб какво вършеше доброволно, Уил?

По гърба ми пробягаха тръпки.

— Още ли си готов да ме съдиш? — попита тя.

— Мисля, че трябва да си вървиш.

— Истината не ти понася, така ли? Мислиш, че съм някакво чудовище. Че съм зарязала детето си без причина.

— Не е моя работа да го казвам.

— Шийла беше ужасно дете. Лъжеше. Крадеше…

— Може би почвам да разбирам — казах аз.

— Какво?

— Защо е избягала.

Тя примига, после ме изгледа свирепо.

— Ти не си я познавал. И още не я познаваш.

— Не чу ли какво се говореше долу?

— Чух. — Гласът й омекна. — Но аз не познавах онази Шийла. Тя не ми позволяваше. Онова момиче, което поз…

— Моите почитания, но не съм в настроение да те слушам как я хулиш.

Една Роджърс млъкна. Затвори очи и седна на ръба на едно легло. В спалнята стана съвсем тихо.

— Не съм дошла за това.

— А за какво си дошла?

— Първо, исках да чуя нещо добро.

— И го чу — казах аз.

Тя кимна.

— Да, чух.

— Какво друго искаш?

Една Роджърс се изправи. Пристъпи към мен и аз едва устоях на желанието да се отдръпна. Погледна ме право в очите.

— Дойдох заради Карли.

Изчаках. Тя обаче мълчеше и аз казах:

— Ти спомена това име и по телефона.

— Да.

— Тогава не знаех за Карли, не знам и сега.

Тя отново ме удостои с жестоката, крива усмивка.

— Не би ме излъгал, нали, Уил?

Пак ме побиха тръпки.

— Не.

— Значи Шийла никога не е споменавала името Карли?

— Никога.

— Сигурен ли си?

— Да. Коя е тя?

— Карли е дъщерята на Шийла.

Онемях. Една Роджърс забеляза реакцията ми и като че се зарадва.

— Хубавата ти доброволна сътрудничка никога не е споменавала, че има дъщеря, нали?

Мълчах.

— Сега Карли е на дванайсет години. И преди да попиташ, ще ти кажа, че не знам кой е бащата. Според мен и Шийла не знаеше.

— Не разбирам — казах аз.

Тя бръкна в чантата си и извади снимка. Подаде ми я. Беше типична снимка от родилното. Бебе, повито в одеялце, с примижали, все още невиждащи очи на новородено. Обърнах снимката. На гърба пишеше само „Карли“ и датата на раждане.

Зави ми се свят.

— За последен път Шийла ми се обади на деветия рожден ден на Карли — каза тя. — И лично разговарях с нея. С Карли, искам да кажа.

— А къде е сега?

— Не знам — отговори Една Роджърс. — Затова съм тук, Уил. Искам да намеря внучката си.

25

Когато се дотътрих до апартамента, Кати Милър седеше пред вратата с раница между коленете.

Тя скочи на крака.

— Обадих се, но…

Кимнах.

— Родителите ми — каза Кати. — Просто не мога да остана в онази къща нито ден повече. Рекох си, че може да ме приютиш на дивана.

— Моментът не е подходящ — казах аз.

— О!

Пъхнах ключа в ключалката.

— Разбираш ли, мъча се да сглобя нещата. Както говорихме. Кой би могъл да убие Джули. И взех да си задавам въпроси. Какво знам за живота на Джули, след като вие двамата скъсахте?

Влязохме в апартамента.

— Не знам дали моментът е подходящ.

Тя най-сетне забеляза изражението ми.

— Защо? Какво е станало?

— Загубих много скъп човек.

— За майка си ли говориш?

Поклатих глава.

— Друг близък човек. Убиха я.

Кати ахна и изтърва раницата.

— Много близки ли бяхте?

— Много.

— Приятелката ти?

— Да.

— Обичаше ли я?

— Безкрайно.

Тя ме погледна.

— Какво? — попитах аз.

— Не знам, Уил. Сякаш някой убива жените, които обичаш.

Точно същата мисъл се мъчех да отблъсна. Изречена на глас, тя звучеше още по-нелепо.

— С Джули скъсахме цяла година преди убийството.

— Значи вече я беше прежалил?

Не исках отново да тръгвам по същия път.

— Какво говореше за живота на Джули, след като скъсахме? — попитах аз.

Кати се просна на дивана по хлапашки — сякаш изобщо нямаше кости. Преметна десния крак през подлакътника, отпусна глава назад и вирна брадичка. Пак беше със скъсани джинси и толкова миниатюрна блузка, че сутиенът едва не се подаваше навън. Косата й беше вързана на опашка. Няколко кичура провисваха пред лицето й.

— Замислих се — каза тя. — Ако не я е убил Кен, значи някой друг го е сторил, права ли съм?

— Права си.

— Тогава взех да разчепквам живота й по онова време. Нали знаеш, свързах се със стари приятели, мъчех се да си спомня какво ставаше с нея и тъй нататък.

— И какво откри?

— Че е била загазила здравата.

Опитах да се съсредоточа върху думите й.

— Как така?

Тя свали крака на пода и седна.

— Ти какво си спомняш?

— Че щеше да завършва колежа в Хавъртън.

— Не е вярно.

— Така ли?

— Джули напусна колежа.

Това ме изненада.

— Сигурна ли си?

— През последната година — каза тя. После попита: — Кога я видя за последно, Уил?

Замислих се. Доста отдавна беше. Така и казах.

— Когато скъсахте ли?

Поклатих глава.

— Тя ми каза по телефона.

— Наистина ли?

— Да.

— Бива си я — каза Кати. — И ти просто прие?

— Опитах се да я видя. Но тя не искаше.

Кати ме изгледа така, сякаш току-що бях изтърсил най-мизерното оправдание в историята на човечеството. И комай имаше право. Защо не бях отишъл в Хавъртън? Защо не бях настоял да я видя очи в очи?

— Мисля — каза Кати, — че Джули се е забъркала в нещо лошо.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Може би прекалявам с догадките. Не я помня много добре, но си спомням, че изглеждаше щастлива, преди да умре. Отдавна не я бях виждала тъй щастлива. Мисля, че може би е започвала да се измъква. Не знам.

На вратата се позвъни. Усетих как раменете ми провисват от този звук. Не бях в настроение за гости. Кати разбра това и скочи.

— Аз ще отворя.

Отвън стоеше куриер с кошница плодове, Кати взе кошницата и я донесе на масата.

— Има картичка — каза тя.

— Виж какво пише.

Тя измъкна картичката от миниатюрния плик.

— Някакви хлапета от „Ковенант Хаус“ изразяват съболезнованията си. — Тя извади още нещо. — Има и покана за погребението.

Но вместо да остави картичката, Кати продължи да я гледа.

— Какво има?

Тя отново прочете краткия текст. После вдигна очи към мен.

— Шийла Роджърс?

— Да.

— Твоята приятелка се е казвала Шийла Роджърс?

— Да, защо?

Кати поклати глава и прибра картичката.

— Какво ти е?

— Нищо — каза тя.

— Не ме будалкай. Познаваше ли я?

— Не.

— Тогава какво има?

— Нищо — повтори тя, този път малко по-твърдо. — Дай да зарежем темата, бива ли?

Телефонът иззвъня. Изчаках да се включи телефонният секретар. От високоговорителя се раздаде, гласът на Квадрата:

— Вдигни слушалката.

Вдигнах я.

— Вярваш ли на майка й? — попита Квадрата без предисловия. — Че Шийла имала дъщеря.

— Да.

— И какво смяташ да правиш?

Размишлявах над това още откакто го чух за пръв път.

— Имам теория — казах аз.

— Цял съм в слух.

— Може би бягството на Шийла е свързано с дъщеря й.

— Как?

— Може би се е опитвала да намери Карли, или да си я вземе. Може да е узнала, че Карли е в опасност. Не знам. Но трябва да има нещо.

— Звучи логично донякъде.

— И ако успеем да проследим пътя на Шийла — продължих аз, — може би ще открием Карли.

— Или пък ще свършим като Шийла.

— Има такъв риск — признах аз.

Отсреща настана мълчание. Озърнах се към Кати. Тя гледаше настрани и подръпваше долната си устна.

— Значи искаш да продължиш — каза Квадрата.

— Да, но не искам да застрашавам и теб.

— Както виждам, прожектира се епизодът, в който ми казваш, че мога да се отдръпна, когато поискам.

— Да, а после идва другият епизод, в който ти казваш, че оставаш с мен докрай.

— И цигулките почват да свирят — допълни Квадрата.

— Е, след като изяснихме нещата, имам да ти кажа, че току-що получих вести от Роско, наричан още Ракел. Може би е открил нещо съществено около бягството на Шийла. Какво ще речеш за една нощна разходка?

— Мини да ме вземеш — казах аз.

26

Филип Макгуейн видя на монитора своя стар враг. След миг от рецепцията му позвъниха.

— Мистър Макгуейн?

— Пусни го — каза той.

— Да, мистър Макгуейн. Не е сам, с него има…

— Пусни и нея.

Макгуейн се изправи. Имаше ъглов кабинет с изглед към река Хъдсън, близо до югозападния край на Манхатън. През по-топлите месеци край сградата преминаваха новите огромни туристически кораби с просторни каюткомпании, грейнали от неонови светлини, и надстройките на някои от тях стигаха чак до неговия прозорец. Днес обаче нищо не помръдваше по реката. Макгуейн превключваше от камера на камера, следейки движението на своя противник от ФБР Джо Пистильо и подчинената му, която се влачеше подир него.

Макгуейн харчеше много пари за охрана. И не съжаляваше. Охранителната система използваше осемдесет и три камери. Всеки, който влезеше в личния му асансьор, биваше дигитално заснет от няколко ъгъла. Но не това правеше системата уникална, а фактът, че наклонът на камерите бе проектиран за запис, при който всяко влизане на човек можеше да бъде представено и като излизане. Коридорът и стените на асансьора бяха боядисани в убито зелен цвят. Това не им придаваше красота — всъщност дори ужасно ги загрозяваше — но за специалистите по визуални ефекти и дигитална манипулация имаше огромно значение. Всеки образ върху зелен фон може да бъде изолиран и пренесен върху друг фон.

Враговете му идваха тук най-спокойно. В края на краищата това бе неговият офис. Предполагаха, че никой не е чак толкова безочлив, та да убива на своя територия. И точно в това грешаха. Безочието, самият факт, че властите ще помислят същото — плюс възможността да представи доказателства, че жертвата си е тръгнала жива и здрава — правеха мястото идеално за удар.

Макгуейн извади от най-горното чекмедже стара снимка. Отдавна знаеше, че никога не бива да подценяваш човек или ситуация. Осъзнаваше също така, че карайки врага да го подценява, може да нагласи нещата в своя полза. Вгледа се в снимката на трите седемнайсетгодишни момчета — Кен Клайн, Джон Аселта по прякор Призрака и Макгуейн. Бяха израснали в предградието Ливингстън, Ню Джърси, макар че Макгуейн живееше в единия край на градчето, а Кен и Призрака — в другия. Събраха се в гимназията, привлечени един към друг, забелязвайки сходството помежду си.

Кен Клайн беше буйният тенисист, Джон Аселта — смахнатият борец, Макгуейн — чаровният женкар и председател на ученическия съвет. Той огледа лицата на снимката. Не личеше да крият нещо. Просто трима симпатични гимназисти. И сякаш с тази фасада се изчерпваше всичко. Когато преди няколко години избухна онзи скандал с хлапетата — убийци, Макгуейн следеше с дълбок интерес реакциите на пресата. Светът си търсеше удобни оправдания. Момчетата били аутсайдери. Търпели грубости и подигравки. Липсвали им родителски грижи, играели електронни игри. Но Макгуейн знаеше, че всичко това няма значение. Днешните времена бяха малко по-различни, но на мястото на онези хлапета можеха да са те — Кен, Джон и Макгуейн — защото истината е, че няма значение дали си финансово осигурен и обичан от родителите си, дали страниш от общуване или се бориш, за да станеш душа на компанията.

Някои хора просто се раждат с тази ярост.

Вратата на кабинета се отвори. Влезе Джон Пистильо, следван от младата си придружителка. Макгуейн се усмихна и прибра снимката.

— А, мосю Жавер — подхвърли той към Пистильо. — Пак ли ще ме преследваш, задето съм откраднал един хляб?

— Да — каза Пистильо. — Няма как да те сбърка човек. Макгуейн, невинната жертва.

Макгуейн насочи вниманието си към жената.

— Кажи ми, Джо, защо винаги водиш най-красивите си колежки?

— Това е специален агент Клаудия Фишър.

— Очарован съм — каза Макгуейн. — Моля, седнете.

— Предпочитаме да останем прави.

Макгуейн сви рамене и седна зад бюрото.

— С какво мога да ви услужа днес?

— Сериозно си закъсал, Макгуейн.

— Така ли?

— Точно така.

— И решихте да ми се притечете на помощ? Каква грижа!

Пистильо изсумтя презрително.

— Отдавна те гоня.

— Да, знам, но аз не съм от лесните. Съвет: следващия път донеси букет червени рози. Отваряй ми вратата. Покани ме на вечеря със свещи. На човек му се иска и малко романтика.

Пистильо опря юмруци върху бюрото.

— Донякъде ми се иска да седна отстрани и да гледам как ще те изядат жив. — Той преглътна, сякаш се мъчеше да удържи нещо в себе си. — Но още повече ми се иска да те видя как гниеш в затвора за всичко, което си сторил.

Макгуейн се обърна към Клаудия Фишър.

— Много е секси, когато се прави на груб, не смяташ ли?

— Познай кого намерихме преди малко, Макгуейн.

— Да не сте открили Джак Изкормвача? Крайно време беше.

— Фред Танър.

— Кой?

Пистильо се усмихна накриво.

— Не на мен тия номера. Един едър бияч. Работи за теб.

— Сетих се, мисля, че е в охраната.

— Намерихме го.

— Не знаех, че се е загубил.

— Много смешно.

— Мислех, че е в отпуск, агент Пистильо.

— И няма да се върне. Намерихме го в Пасаик Ривър.

Макгуейн се намръщи.

— Не е много хигиенично.

— Особено с два куршума в главата. Намерихме и някой си Питър Апъл. Удушен. Бивш снайперист от армията.

— Всеки си има призвание.

— Е, дай да видим сега — продължи Пистильо. — Имаме тези двамата. Плюс още двама в Ню Мексико. Общо четирима убити.

— И ги сметна, без да броиш на пръсти! Трябва да ти вдигнат заплатата, агент Пистильо.

— Ще ми разкажеш ли нещо за четиримата?

— На драго сърце — каза Макгуейн. — Признавам. Аз ги убих. Доволен ли си?

Пистильо се приведе над бюрото, тъй че лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— Ти си пътник, Макгуейн.

— А пък ти си ял на обяд лучена супа.

— Знаеш ли — продължи Пистильо, без да се отдръпне, — че и Шийла Роджърс е мъртва?

— Коя е тя?

Пистильо се изправи.

— Ясно. И нея не познаваш. Тя не работи за теб.

— Много хора работят за мен. Аз съм бизнесмен.

Пистильо се озърна към Фишър.

— Да си вървим.

— Нима си тръгвате толкова скоро?

— Дълго чаках този момент — каза Пистильо. — Чувал ли си една поговорка? Отмъщението е ястие, което се яде студено.

— Като френската супа „Виши“.

Пистильо пак се усмихна накриво.

— Приятен ден, Макгуейн.

Двамата излязоха. Макгуейн седя неподвижно десет минути. Каква бе целта на тази визита? Много просто. Искаха да го стреснат. Отново го подценяваха. Той включи телефона на безопасната трета линия, която всекидневно се проверяваше за подслушвателни устройства. Поколеба се, преди да набере номера. Щеше ли да изглежда като признак на паника?

Прецени всички „за“ и „против“, и накрая реши да рискува.

Призрака отговори още след първия сигнал.

— Ало?

— Къде си?

— Току-що пристигнах със самолета от Лас Вегас.

— Научи ли нещо?

— О, да.

— Слушам.

— Освен тях в колата е имало и трети човек — каза Призрака.

Макгуейн се размърда на стола.

— Кой?

— Малко момиче — каза Призрака. — На не повече от единайсет-дванайсет години.

27

Когато Квадрата пристигна, ние с Кати бяхме на тротоара. Тя се повдигна на пръсти и ме целуна по бузата. Квадрата заинтригувано вдигна вежда. Изгледах го кръвнишки.

— Мислех, че ще ми окупираш дивана — казах й аз.

Откакто бе дошла кошницата с плодове, Кати ми се виждаше разстроена.

— Утре ще се върна.

— И не искаш да ми кажеш какво става?

Тя бръкна дълбоко в джобовете си и сви рамене.

— Просто трябва да проверя нещо.

— Какво?

Тя поклати глава. Не настоях. Кати ми хвърли бърза усмивка и се отдалечи. Седнах в микробуса.

— Коя е? — попита Квадрата.

Обясних му, докато пътувахме към центъра. Микробусът беше натъпкан със сандвичи и одеяла. Квадрата ги раздаваше на хлапетата. С тях затопляше отношенията не по-зле, отколкото с историята за изчезналата Анджи. А дори и да не излезеше нищо, децата поне щяха да имат завивки и нещо за хапване. Бях виждал Квадрата да върши истински чудеса с тия простички средства. Обикновено първата вечер хлапетата категорично отказваха помощ. Понякога дори ругаеха и се държаха враждебно. Квадрата не се обиждаше. Просто продължаваше да идва. Той вярваше, че постоянството е най-важно. Да покажеш на детето, че винаги може да разчита на теб. Че няма да си заминеш. Да покажеш, че помощта ти е безусловна.

Няколко вечери по-късно детето приемаше сандвича. След още няколко взимаше и одеяло. А после започваше да чака с нетърпение микробуса.

Пресегнах се назад и вдигнах един сандвич.

— Пак ли си на работа тази вечер?

Квадрата приведе глава и ме изгледа над тъмните очила.

— Не — сухо отвърна той. — Просто съм изгладнял.

— Докога ще бягаш от нея, Квадрат?

Той включи радиото. Карли Самън запя „Ти си тъй суетен“. Квадрата тихо припяваше. После подхвърли:

— Помниш ли тази песен?

Кимнах.

— Ами слуха, че била за Уорън Бийти? Верен ли беше?

— Не знам — казах аз.

Помълчахме.

— Може ли да те питам нещо, Уил?

Квадрата гледаше право напред. Изчаках.

— Изненада ли се, като разбра, че Шийла има дете?

— Много.

— А ще се изненадаш ли — продължи той, — ако чуеш, че и аз имах?

Погледнах го.

— Ти не разбираш положението, Уил.

— Дай да разглеждаме нещата едно по едно.

Тази вечер движението беше удивително спокойно. Карли Саймън заглъхна, после друг певец взе да моли приятелката си да му даде още малко време и любовта им непременно ще порасне. Толкова отчаяние имаше в тази простичка молба. Песента ми хареса.

Прекосихме града и продължихме на север покрай Харлем Ривър. Когато минахме покрай група хлапета, сгушени под един мост, Квадрата отби настрани и дръпна ръчната спирачка.

— Отивам да свърша малко работа — каза той.

— Да ти помогна ли?

Квадрата поклати глава.

— Няма да се бавя.

— Сандвичите ли ще използваш?

Квадрата огледа потенциалните кандидати за помощ и се замисли.

— Не. Имам нещо по-добро.

— Какво?

— Фонокарти. — Той ми подаде една. — Изкрънках от „Телерийч“ над хиляда. Дечурлигата ще пощуреят.

Наистина пощуряха. Щом зърнаха картите, всички се струпаха около него. При Квадрата няма грешка. Гледах лицата, мъчех се да разделя аморфната маса на отделни личности със свои желания, мечти и надежди. Тук хлапетата не оцеляват дълго. Не говоря за ужасяващите физически заплахи. Децата често ги преодоляват. Става дума за душата, за личността, която тук се разпада. Достигне ли разпадането определено ниво, всичко е свършено.

Шийла бе спасена, преди да изпадне дотам.

После някой я уби.

Прогоних мисълта. Сега не е време за това, казах си аз. Съсредоточи се върху предстоящата задача. Продължавай да се движиш. Действието отпъжда скръбта. Накарай мъката да те тласка напред, а не да ти пречи.

Направи го — колкото и банално да звучи — заради нея.

След няколко минути Квадрата се върна.

— Рокендролът продължава.

— Не ми каза къде отиваме.

— На ъгъла на Второ Авеню и Сто двайсет и осма улица. Да се срещнем с Ракел.

— И какво има там?

Той се ухили.

— Може би следа.

Напуснахме магистралата и продължихме през жилищните квартали. Забелязах Ракел още от две пресечки разстояние. Не беше трудно. Ракел стърчеше като малка камбанария, а дрехите му приличаха на експлозия в музей на съвременното изкуство. Когато го наближихме, Квадрата намали скоростта и се намръщи.

— Какво? — рече Ракел.

— Розови платформи със зелена рокля?

— Корал и тюркоаз — уточни Ракел. — А лилавата чантичка ги връзва.

Квадрата сви рамене и спря пред една витрина с избелял надпис „Аптека Голдбърг“. Когато слязох, прегръдката на Ракел ме обгърна като влажен дунапрен. Целият вонеше на тежък парфюм и неволно се запитах що за мъже си падат по него.

— Толкова съжалявам — прошепна той.

— Благодаря.

Той ме пусна и аз успях отново да си поема дъх. Плачеше. Сълзите размазваха грима по лицето му. Цветовете се смесваха, плъзваха на ручейчета през наболата му брада и лицето му заприлича на догаряща карнавална свещ.

— Ейб и Сади са вътре — каза Ракел. — Чакат ви.

Квадрата кимна и тръгна към аптеката. Последвах го. Когато влязохме, над вратата издрънка звънче. Миришеше на обезмирисител за кола. Лавиците бяха високи и претъпкани до пръсване. Зърнах бинтове, дезодоранти, шампоани и сиропи за кашлица, наслагани без никакъв видим порядък.

Пред нас се появи старец с полукръгли очила на верижка. Беше облечен с дебела жилетка и бяла риза. Буйната му бяла коса приличаше на напудрена перука от английско съдилище. Щръкналите гъсти вежди му придаваха вид на бухал.

— Я виж ти! Мистър Квадрат!

Двамата се прегърнаха и старецът заудря Квадрата по гърба с всичка сила.

— Добре изглеждаш — рече той.

— Ти също, Ейб.

— Сади! — викна старецът. — Сади, дошъл е мистър Квадрат.

— Кой!

— Йогата. Онзи с татуировката.

— Дето е на челото ли?

— Същият.

Поклатих глава и се приведох към Квадрата.

— Има ли някой, когото да не познаваш?

Той сви рамене.

— Доста съм си поживял.

Иззад аптечния тезгях се появи Сади — дребничка старица, която дори и с най-дебелите платформи на Ракел не би надхвърлила метър и петдесет. Тя огледа навъсено Квадрата и каза:

— Измършавял ми се виждаш.

— Остави го на мира — каза Ейб.

— Млък. Храниш ли се?

— И още как — отвърна Квадрата.

— Станал си само кожа и кости. Ребрата ти се броят.

— Сади, не можеш ли да оставиш човека на мира?

— Млък. — Старицата се усмихна съзаклятнически. — Имам пудинг. Искаш ли малко?

— Може би по-късно, благодаря.

— Ще ти сложа в кутия.

— Много мило, благодаря. — Квадрата се обърна към мен. — Това е моят приятел Уил Клайн.

Двамата старци завъртяха към мен печални очи.

— Това ли е момчето?

— Да.

Те ме проучиха най-внимателно. После се спогледаха.

— Не знам — каза Ейб.

— Можете да му вярвате — каза Квадрата.

— Може да можем, може и да не можем. Но ние тук сме като свещеници. Не говорим. Знаеш го. А тя беше категорична. Да не казваме нищо, каквото и да се случи.

— Знам.

— Ако се разприказваме, каква полза от нас?

— Разбирам.

— Проговорим ли, може да ни убият.

— Никой няма да разбере. Давам ти дума.

Старците пак се спогледаха.

— Ракел — каза Ейб. — Той е добро момче. Или момиче. Не знам, понякога толкова се объркам.

Квадрата пристъпи към двамата.

— Трябва да ни помогнете.

Сади хвана ръката на мъжа си тъй нежно, че едва не извърнах очи.

— Тя беше толкова хубава, Ейб.

— И толкова мила — добави той.

Ейб въздъхна и ме погледна. Вратата се отвори и звънчето издрънка отново. В аптеката влезе дрипав негър и каза:

— Тайрън ме праща.

Сади пристъпи към него.

— Ела, аз ще се погрижа за теб.

Ейб продължаваше да ме гледа. Аз погледнах Квадрата. Нищо не разбирах.

Квадрата свали тъмните очила.

— Моля те, Ейб. Важно е.

Ейб вдигна ръка.

— Добре, добре, само недей да ми правиш физиономии, ако обичаш. — Той ни махна да се приближим. — Елате насам.

Тръгнахме към дъното на аптеката. Ейб вдигна тезгяха и ние се провряхме под него. Минахме край хапчета, шишенца, торбички с изпълнени рецепти, хаванчета и чукчета. Старецът отвори една врата. Пред нас се появиха стъпала към мазето. Слязохме и Ейб щракна лампата.

— Тук става всичко — обяви той.

Не видях кой знае какво. Имаше компютър, принтер и дигитална камера. Нищо повече. Погледнах Ейб, после Квадрата.

— Ще бъде ли някой така добър да ми обясни?

— Нашият бизнес е простичък — каза Ейб. — Не пазим архиви. Ако полицаите рекат да вземат този компютър — добре, тяхна воля. Нищо няма да разберат. Всички архиви са тук. — Той се почука с пръст по челото. — И много от тия данни се губят всеки ден, прав ли съм, Квадрат?

Квадрата му се усмихна.

Ейб усети объркването ми.

— Още ли не схващаш?

— Още.

— Фалшиви документи — обясни Ейб.

— О!

— И не говоря за онези, дето разни дечурлига ги вадят в баровете, за да им дадат алкохол.

— Да, разбирам.

Ейб сниши глас.

— Знаеш ли нещо за тази работа?

— Не много.

— Говоря ти за документи, с които хората могат да изчезнат. Да избягат. Да започнат от нулата. Загазил ли си? Хоп — правя те невидим. Като вълшебник, нали? Ако искаш да избягаш, наистина да избягаш, не отиваш в някое туристическо бюро. Идваш при мен.

— Ясно — казах аз. — И има ли голямо търсене… — поколебах се за думата — … на тези услуги?

— Би се изненадал, ако узнаеш. О, обикновено работата не е много вълнуваща. Най-често идват хора, освободени предсрочно. Или пуснати под гаранция. Или такива, дето ги търсят властите. Помагаме и на нелегалните имигранти. Хората искат да останат в страната и ние ги правим граждани. — Старецът се усмихна. — А от време на време имаме и по-приятни посетители.

— Като Шийла — казах аз.

— Точно така. Искаш ли да чуеш как става? — Без да изчака отговор, Ейб продължи: — Не е както го показват по телевизията. Там винаги всичко става ужасно сложно, прав ли съм? Търсят умряло дете и изискват по пощата свидетелството за раждане или нещо подобно. Правят цял куп сложни фалшификации.

— Не се ли прави така?

— Не се прави така. — Ейб седна пред компютъра и затрака по клавиатурата. — Първо, прекалено е бавно. Второ, с днешните компютърни мрежи и прочее глупости мъртвите хора много бързо стават наистина мъртви. Вече не са живи. Умреш ли, умира и номерът на социалната ти осигуровка. Иначе бих могъл да използвам номерата на умрелите старци, нали така? А и на по-млади хора. Разбираш ли?

— Мисля, че да — казах аз. — В такъв случай как създавате фалшиви самоличности?

— А, не ги създавам — отвърна Ейб с широка усмивка. — Използвам истински.

— Не разбирам.

Ейб се навъси към Квадрата.

— Нали каза, че е работил по улиците.

— Беше доста отдавна — обясни Квадрата.

Ейб Голдбърг пак се обърна към мен.

— Добре, слушай сега. Нали видя онзи човек горе. Дето влезе след вас.

— Да.

— Изглежда безработен, нали? Сигурно е и бездомен.

— Не съм сигурен.

— Недей да се формализираш. Приличаше на скитник, нали?

— Така ми се струва.

— Но той е личност, разбираш ли? Има си име. Има майка. Роден е в тази странал — Ейб се усмихна и размаха театрално ръце. —

И има номер на социалната осигуровка. Може дори да има шофьорска книжка, макар и с изтекъл срок. Все едно. Докато има номер, той съществува. Притежава самоличност. Схващаш ли?

— Схващам.

— Да речем, че му трябват малко пари. Не питам за какво. Но му трябват. Пари, а не самоличност. Той е на улицата, тъй че каква полза от нея? Не е като да има кредит в банката или недвижим имот. Тогава пускаме името му в този малък компютър. — Той потупа монитора. — Проверяваме дали няма висящи дела. Ако няма — а най-често е така — купуваме документите му. Да речем, че човекът се казва Джон Смит. И да речем, че ти, Уил, искаш да се настаняваш в хотели или да вършиш някакви други работи под чуждо име.

Разбрах накъде бие.

— Вие ми продавате номера на социалната осигуровка и аз ставам Джон Смит.

Ейб щракна с пръсти.

— Бинго.

— Ами ако не си приличаме?

— Номерът на социалната осигуровка не е свързан с никакви данни за външния вид. След като го получиш, можеш да изискваш от всяка държавна служба каквито документи ти трябват. Ако много бързаш, мога и тук да ти издам шофьорска книжка от Охайо. Само че няма да издържи на сериозна проверка. Самоличността обаче ще издържи.

— А ако Джон Смит бъде арестуван и трябва да се легитимира?

— Няма пречка. Ако искат, и пет души могат да ползват номера едновременно. Кой ще разбере? Просто, нали?

— Просто — съгласих се аз. — Значи Шийла дойде тук?

— Да.

— Кога?

— Преди два-три дни. Както казах, тя не приличаше на обичайните ни клиенти. Толкова мило момиче! И толкова хубаво.

— Каза ли къде отива?

Ейб се усмихна и ме потупа по ръката.

— Имаме ли вид на хора, дето разпитват? Те не искат да кажат, аз пък не искам да знам. Виждаш ли, ние не говорим. Нито дума. Трябва

да си поддържаме репутацията, а както ти казах горе, за много дрънкане могат и да ни убият. Разбираш ли ме?

— Да.

— Всъщност, когато Ракел взе да разпитва, отначало не обелихме нито дума. Дискретност. На това се крепи нашият бизнес. Ние обичаме Ракел. Но не му казахме нищо. Гроб сме.

— И какво ви накара да промените решението си?

Ейб като че се засегна. Погледна Квадрата, после пак се обърна към мен.

— Да не мислиш, че сме животни? Да не мислиш, че нямаме чувства?

— Не исках да…

— Убийството — прекъсна ме Ейб. — Чухме какво е сполетяло онова клето, прекрасно момиче. — Той разпери ръце. — Но какво мога да сторя? Не мога да ида в полицията, нали? Истината е, че вярвам на Ракел и мистър Квадрат. Те са добри хора. Живеят в мрака, но пръскат светлина. Като нас със Сади, разбираш ли?

Вратата над нас се отвори и Сади застана на стъпалата.

— Затворих — каза тя.

— Добре.

— Докъде стигнахте?

— Тъкмо му обяснявах защо се решихме да проговорим.

— Добре.

Сади Голдбърг предпазливо заслиза по стъпалата. Ейб отново ме погледна изпод бухалските си вежди и каза:

— Мистър Квадрат рече, че в тази история е замесено и малко момиченце.

— Дъщеря й — обясних аз. — Вероятно е на около дванайсет години.

Сади зацъка с език.

— И не знаеш къде е.

— Не знам.

Ейб поклати глава. Сади мина до него и телата им се докоснаха, сякаш създадени едно за друго. Запитах се откога са женени, дали имат деца, откъде са пристигнали, как са попаднали на тия брегове и как са стигнали до сегашния бизнес.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — попита ме Сади.

Кимнах.

— Твоята Шийла. В нея имаше… — тя вдигна юмруци във въздуха — … нещо особено. Някакъв дух около нея. Беше красива, разбира се, но имаше и още нещо. И сега, когато я няма… чувстваме се ограбени. Тя дойде и изглеждаше много изплашена. Може би самоличността, която й дадохме, не е свършила работа. Може би затова е загинала.

— Затова искаме да помогнем — добави Ейб. Той написа нещо на листче и ми го подаде. — Новото й име беше Дона Уайт. Това тук е номерът на социалната осигуровка. Не знам дали ще ти свърши работа.

— А истинската Дона Уайт?

— Бездомна наркоманка.

Сведох очи към листчето. Сади пристъпи към мен и докосна с длан бузата ми.

— Струваш ми се добър човек.

Погледнах я.

— Намери онова момиченце — каза тя.

Кимнах веднъж, после още веднъж. И обещах да намеря детето.

28

Когато се прибра, Кати Милър още трепереше.

Не може да бъде, помисли си тя. Станала е грешка. Не съм чула добре името.

— Кати — подвикна майка й.

— Да.

— В кухнята съм.

— Идвам след малко, мамо.

Кати тръгна към вратата на мазето. Когато ръката й докосна дръжката, тя спря.

Мазето. Мразеше да слиза там.

След толкова много години би трябвало да е претръпнала към протрития диван, петносания килим и вехтия телевизор още отпреди кабелната епоха. Но не беше така. Защото всичките й сетива знаеха, че тялото на сестра й още е тук, подпухнало, разложено и обгърнато от непоносимо гъстия мирис на смърт.

Родителите й я разбираха. Никога не възлагаха прането на Кати. Баща й никога не я молеше да му донесе кутията с инструменти или резервна крушка. Ако някаква работа налагаше слизане в тази преизподня, родителите й се стараеха да я свършат сами.

Но не и този път. Този път нямаше кой да я отмени.

На първото стъпало Кати натисна електрическия ключ. Светна една гола крушка — стъклениият абажур бе строшен по време на убийството. Кати бавно тръгна надолу. Стараеше се да гледа над дивана, килима и телевизора.

Защо още живееха тук?

Не можеше да го разбере. Когато убиха Джоан Бенет, семейство Рамзи се преселиха в другия край на страната. Но пък всички смятаха, че те са я убили. Всъщност бягаха не толкова от спомена за мъртвата си дъщеря, колкото от обвинителните погледи на съседите. Естествено, случаят с Джули беше съвсем друг.

И все пак в това градче имаше нещо особено. Нейните родители останаха. Семейство Клайн също. Не искаха да се предават.

Какво означаваше това?

Откри големия куфар на Джули в ъгъла. Баща й беше подложил отдолу стар сандък за в случай на наводнение. Кати си спомни как сестра й си събираше нещата за колежа. Спомни си как се криеше в куфара — отначало си го представяше като крепост, а после си фантазираше как Джули ще я прибере в багажа и двете заедно ще отидат в колеж.

Върху куфара бяха натрупани кашони. Кати ги свали до стената. Огледа ключалката. Нямаше ключ, но всяка плоска пластинка би свършила същата работа. Намери стар кухненски нож, пъхна го в отвора и завъртя. Ключалката щракна. Тя хвана капака и бавно го вдигна — както във филмите героят отваря ковчега на Дракула.

— Какво правиш?

Гласът на майка й я стресна. Кати отскочи назад.

Люсил Милър се приближи.

— Това не е ли куфарът на Джули?

— Божичко, мамо, щях да умра от страх.

Майка й застана до нея.

— За какво ти е куфарът на Джули?

— Аз… аз просто разглеждам.

— Какво?

Кати се изправи.

— Тя беше моя сестра.

— Знам, скъпа.

— Нямам ли право и аз да тъгувам за нея?

Майка й се вгледа задълго в нея.

— И затова ли си слязла?

Кати кимна.

— Всичко друго наред ли е? — настоя майка й.

— Наред е.

— Никога не си проявявала интерес към спомените, Кати.

— Вие не ми позволявахте.

Майка й се замисли.

— Сигурно имаш право.

— Мамо?

— Да?

— Защо останахте?

За момент майка й изглеждаше готова да отсече както винаги, че не желае да го обсъжда. Но след изненадващата поява на Уил пред къщата и нейната внезапно събрана храброст да изрази съболезнованията си на семейство Клайн, явно предстояха и други странни събития. Майка й седна на един от кашоните. Приглади полата си.

— Когато те сполети трагедия — започна тя, — когато за пръв път се стовари над теб, това е като край на света. Като да те изхвърлят в буря насред океана. Вълните те удрят, подмятат те и можеш само да се бориш, за да останеш над водата. Една част от теб — понякога по-голямата част — дори не иска да оцелееш. Иска ти се да прекратиш борбата и кротко да потънеш. Но не можеш. Инстинктът за самосъхранение не ти позволява… или пък, както стана с мен, трябва да се грижиш за другото си дете. Не знам. Но така или иначе, искаш или не искаш, оставаш над водата.

Майка й избърса с пръст ъгълчето на окото си. Поизправи се и намери сили да се усмихне.

— Сравнението ми май понакуцва.

Кати стисна ръката й.

— На мен ми звучи много добре.

— Може би — кимна мисис Милър, — но разбираш ли, след време бурята отминава. И тогава става още по-лошо. Бихме могли да кажем, че вълните те изхвърлят на брега. Но всичкото това блъскане и подмятане е нанесло непоправими рани. Мъчи те ужасяваща болка. И това още не е краят. Защото сега заставаш пред един страшен избор.

Кати чакаше, без да пуска ръката на майка си.

— Можеш да се опиташ да минеш отвъд болката. Да се опиташ да забравиш и да продължиш да живееш. Но за мен и баща ти… — Люсил Милър затвори очи и решително поклати глава — … забравата би била светотатство. Не можехме да извършим такова предателство спрямо сестра ти. Болката беше огромна, но как щяхме да живеем занапред, ако бяхме загърбили Джули? Тя съществуваше. Тя беше истинска. Не знам дали има смисъл в това, което говоря.

Може би има, помисли си Кати.

Поседяха мълчаливо. Накрая Люсил Милър пусна ръката на Кати. Плесна се по бедрата и стана.

— Няма повече да ти досаждам.

Кати се вслуша в стъпките й. После пак се обърна към големия куфар. Разрови се из съдържанието му. Отне й почти половин час, но най-сетне откри каквото търсеше.

И то промени всичко.

29

Когато се върнахме в микробуса, попитах Квадрата какво ще правим сега.

— Имам си източници — отговори той по-скромно, отколкото заслужаваха въпросните „източници“. — Ще пуснем името Дона Уайт в компютрите на авиолиниите да видим кога е летяла, къде е отсядала или нещо от сорта.

Замълчахме.

— Все някой трябва да ти го каже… — започна Квадрата.

Сведох очи към ръцете си.

— Ами, казвай тогава.

— Какво се опитваш да направиш, Уил?

— Да открия Карли — отговорих аз прекалено бързо.

— А после какво? Ще я отгледаш като свое дете?

— Не знам.

— Без съмнение осъзнаваш, че използваш това, за да се скриеш от истината.

— Ти също.

Загледах се навън през стъклото. Кварталът беше пълен с руини. Движехме се покрай жилищни блокове, приютили само страдание. Търсех да видя нещо добро. Но не виждах.

— Канех се да й направя предложение — казах аз.

Квадрата продължи да кара, но усетих как позата му леко се промени.

— Купих пръстен. Показах го на майка си. Просто чаках да мине малко време. Нали знаеш, заради смъртта на майка ми и тъй нататък.

Спряхме на червен светофар. Квадрата не ме поглеждаше.

— Трябва да продължа търсенето — казах аз, — защото иначе не знам какво бих сторил. Не съм склонен към самоубийство или нещо подобно, но ако спра да бягам… — замислих се как да го изразя и избрах най-простото — то ще ме догони.

— Каквото и да правиш, рано или късно ще те догони — каза Квадрата.

— Знам. Но дотогава може да съм сторил нещо добро. Може би ще спасим дъщеря й. И макар да е мъртва, така ще мога да й помогна.

— Или — възрази Квадрата — може би ще откриеш, че не е била жената, в която си вярвал. Че ни е заблуждавала, ако не и нещо по-лошо.

— Тъй да бъде — казах аз. — Още ли си с мен?

— До края, велики бял вожде.

— Добре, защото мисля, че имам идея.

На загрубялото му лице цъфна свирепа усмивка.

— Рокендрол, мой човек. Хайде, изплюй камъчето.

— Ние с теб забравяме нещо.

— Какво?

— Ню Мексико. На мястото на убийството в Ню Мексико са открили отпечатъците на Шийла.

Той кимна.

— И смяташ, че онова убийство е свързано с Карли?

— Възможно е.

Квадрата пак кимна.

— Но ние дори не знаем кои са убитите в Ню Мексико. По дяволите, дори не знаем къде точно е станало.

— Точно тук влиза в действие моят план — казах аз. — Ще ме хвърлиш ли до апартамента? Мисля, че трябва да се разровя из мрежата.

Да, имах план.

Беше логично да се предположи, че труповете не са открити от ФБР. Най-вероятно ги бе открил някой местен полицай. Или съсед. Или познат. И тъй като убийството бе извършено в град, все още непривикнал към тъй брутално насилие, можеше да се очаква, че местният вестник е отразил престъплението.

Включих се в мрежата и потърсих сведения за националните вестници. За Ню Мексико имаше трийсет и заглавия. Проверих кои са в района на Албакърки. Облегнах се и изчаках информацията. Появи се първият вестник. Чудесно. Включих се към архивите и започнах да

търся. Натраках „убийство“. Твърде много материали. Опитах с „двойно убийство“. И това не свърши работа. Проверих в друг вестник. После в трети…

Отне ми почти час, но най-сетне го засякох:

ДВАМА МЪЖЕ НАМЕРЕНИ УБИТИ, МАЛКАТА ОБЩИНА Е ПОТРЕСЕНА

От Ивон Стърно

„Късно снощи предградието на Албакърки Стоунпойнт бе разтърсено от новината, че двама мъже са простреляни в главата, вероятно посред бял ден, и открити в една от местните къщи. «Нищо не чух, каза съседът Фред Дейвисън. Просто не мога да повярвам, че в нашата община се е случило нещо подобно.» Двамата мъже все още не са идентифицирани. От полицията няма никакъв коментар, освен че се води разследване. «В момента водим разследване. Проучваме няколко версии.» Според документите собственик на къщата е някой си Оуен Енфийлд. Аутопсията е насрочена за тази сутрин.“

Това беше всичко. Проверих на другия ден. Нищо. Проверих следващия. Пак нищо. Проверих всички статии на Ивон Стърно. Имаше бележки за местни сватби и благотворителни сбирки. За убийствата нищо — нито дума.

Облегнах се назад.

Защо нямаше други статии?

Имаше само един начин да разбера. Взех телефона и набрах номера на вестник „Ню Мексико Стар-Бийкън“. Ако имах късмет, можеше да се свържа с Ивон Стърно. И може би тя щеше да ми каже нещо повече.

Автоматичната централа беше от онези, които искат да набереш по букви фамилията на търсения човек. Вях набрал „С-Т-Ъ-Р“, когато машината ме прекъсна и нареди да почукам по вилката, ако търся Ивон Стърно. Подчиних се. След два сигнала се включи запис:

— Тук Ивон Стърно от „Стар-Бийкън“. В момента или говоря по друг телефон, или не съм в редакцията.

Затворих. Все още бях в мрежата, затова се включих към телефонния справочник. Изписах името Стърно и опитах да го потърся в района на Албакърки. Бинго. На адрес Кентърбъри Драйв 25 в Албакърки се водеха някои си И. и М. Стърно. Набрах номера. Отговори ми женски глас.

— Ало — изрече жената и изведнъж се провикна: — Тихо там, мама говори по телефона.

Отдалечените детски крясъци продължаваха с пълна сила.

— Ивон Стърно?

— Да не би да продавате нещо?

— Не.

— В такъв случай да, на телефона?

— Името ми е Уил Клайн…

— Определено ми се струва, че продавате нещо.

— Не продавам — казах аз. — Вие ли сте същата Ивон Стърно, която пише в „Стар-Бийкън“?

— Повторете си името още веднъж. — Преди да отговори, тя се провикна: — Хей, вие двамата, казах да млъквате. Томи, дай му играчката. Не после, сега!… Ало, слушам ви.

— Името ми е Уил Клайн. Исках да поговоря с вас за двойното убийство, за което писахте наскоро.

— Аха… И защо се интересувате от случая?

— Просто искам да ви задам няколко въпроса.

— Не съм справочно бюро, мистър Клайн.

— Наричайте ме Уил, моля. И потърпете за малко. Често ли се случват убийства в общини като Стоунпойнт?

— Рядко.

— А двойни убийства като това?

— Аз поне не съм чувала за друг такъв случай.

— В такъв случай защо не го отразихте по-нашироко?

Детските крясъци отново избухнаха. Ивон Стърно също.

— Край! Томи, качвай се в стаята. Тия ги разправяй на съдията, приятел. Ходом марш! А ти дай играчката. Давай я, преди да е отишла на боклука. — Чух я как взима отново слушалката. — Ще ви попитам още веднъж: защо се интересувате от случая?

Познавах достатъчно журналисти, за да знам най-сигурния път към сърцата им.

— Може би разполагам с актуална информация по този случай.

— Актуална — повтори тя. — Хубава дума си избрал, Уил.

— Мисля, че ще ви е интересно да чуете какво имам да кажа.

— Откъде се обаждаш?

— От Ню Йорк — казах аз.

Кратко мълчание.

— Доста е далече от мястото на убийството.

— Да.

— Е, слушам. Какво ли толкова имаш да кажеш, че да е едновременно актуално и интересно?

— Най-напред трябва да разбера няколко основни подробности.

— Аз не работя така, Уил.

— Прегледах другите ви материали, мисис Стърно.

— Чиста халтура. И щом ще си бъбрим като приятели, викай ми Ивон.

— Добре — казах аз. — Ти се занимаваш предимно с дребните новини, Ивон. Отразяваш сватби. Отразяваш срещи и приеми.

— Пада страхотно ядене, Уил, а освен това изглеждам вълшебно с вечерна рокля. Накъде биеш?

— Подобна история не се пада всеки ден.

— Добре де, вече изгарям от нетърпение. Какво искаш да кажеш?

— Казвам ти да рискуваш. Просто ми дай отговор на два-три въпроса. Губиш ли нещо? Кой знае, може пък да говоря истината.

Тя не отговори. Опитах се да я притисна.

— Случаят ти поднася голяма криминална история. Но в статията не се споменават нито имената на жертвите, нито заподозрени, нито някакви по-съществени подробности.

— Защото не ги знаех — обясни тя. — Съобщението пристигна късно вечерта. Едва успяхме да го вмъкнем в сутрешното издание.

— А защо не продължи? Това е огромно събитие. Защо излезе само една статия?

Тишина.

— Ало?

— Чакай малко. Децата пак се разбесняха.

Само че този път не чувах никакъв шум.

— Запушиха ми устата — каза тя тихо.

— В смисъл?

— В смисъл, че беше голям късмет да публикуваме дори толкова. На другата сутрин наоколо гъмжеше от федерални. Местният УСА…

— УСА?

— Упълномощен специален агент. Шеф на федералните служби в района. Той накара моя началник да потули историята. Опитах се да действам самостоятелно, но навсякъде ми отговаряха само с две думи: без коментар.

— Странно ли е това?

— Не знам, Уил. За пръв път отразявам убийство. Но наистина ми звучи много странно.

— Какво означава всичко това според теб?

— Ако съдя по действията на шефа си ли? — Ивон дълбоко въздъхна. — Става дума за нещо голямо. Много голямо. По-голямо от двойно убийство. Сега ти си на ход, Уил.

Питах се колко да й разкрия.

— Знаеш ли нещо за отпечатъци, открити на местопрестъплението?

— Не.

— Оставени са от жена.

— Продължавай.

— Вчера тази жена беше открита мъртва.

— Ама че работа! Убита?

— Да.

— Къде?

— Малко градче в Небраска.

— Името й?

Облегнах се назад.

— Разкажи ми за собственика на къщата Оуен Енфийлд.

— А, ясно. Значи ще се редуваме. Ти на мен, аз на теб.

— Нещо такова. Енфийлд ли е единият от убитите?

— Не знам.

— Какво знаеш за него?

— Живял е тук около три месеца.

— Сам?

— Според съседите пристигнал сам. През последните седмици често виждали при него жена и дете.

Дете.

Сърцето ми трепна. Надигнах се.

— На каква възраст е било детето?

— Не знам. Училищна възраст.

— Може би около дванайсет години.

— Да, може би.

— Момче или момиче?

— Момиче.

Застинах.

— Хей, Уил, още ли си на телефона?

— Знае ли се името на детето?

— Не. Никой нищо не знае за тях.

— Къде са сега?

— Не знам.

— Как е възможно?

— Сигурно се сблъскваме с поредната велика загадка на живота. Не успях да ги открия. Но както казах, вече не работя по случая. Тъй че не се напрягах особено.

— Можеш ли да откриеш къде са?

— Мога да опитам.

— Има ли нещо друго? Чула ли си името на заподозрян, на някой от убитите или каквото и да било?

— Както казах, нещата се потулиха. Аз съм външен сътрудник на вестника. Както навярно си се досетил, имам си много домашна работа. Хванах случая само защото когато дойде съобщението, в редакцията нямаше жива душа, освен мен. Но имам добри източници.

— Трябва да открием Енфийлд — казах аз. — Или поне жената и детето.

— Не е зле за начало — съгласи се тя. — Ще ми кажеш ли защо се интересуваш от случая?

Замислих се.

— Падаш ли си по ровене на забранени места, Ивон?

— Да, Уил. Много си падам.

— А бива ли те?

— Искаш ли да ти докажа?

— Давай.

— Може да се обаждаш от Ню Йорк, но всъщност си от Ню Джърси. Нещо повече — макар че едва ли си единственият Уил Клайн по онези места, бих се обзаложила, че брат ти е гнусен убиец.

— Предполагаем гнусен убиец — поправих я аз. — Как разбра?

— От мрежата. Пуснах в компютъра името ти и видях какво излезе. В една от статиите се споменаваше, че сега живееш в Манхатън.

— Брат ми няма нищо общо със случая.

— Да, бе. И не е убил съседското момиче, нали?

— Нямам това предвид. Двойното убийство не е свързано с него.

— Тогава какво те води насам?

Тихо въздъхнах.

— Друг човек, който ми бе много скъп.

— Кой?

— Приятелката ми. Нейните отпечатъци са открити на местопрестъплението.

Чух как децата отново се разбесняха. Доколкото можех да разбера, търчаха из стаята и виеха като полицейски сирени. Този път Ивон Стърно не им се скара.

— Значи твоята приятелка е открита мъртва в Небраска?

— Да.

— И затова се интересуваш от случая?

— Донякъде.

— А останалото?

Още не бях готов да й кажа за Карли.

— Открий Енфийлд — казах аз.

— Как е името на приятелката ти, Уил?

— Просто го открий.

— Хей, искаш ли да работим заедно? Тогава недей да криеш. Все едно, за пет секунди ще я открия в мрежата. Хайде, кажи.

— Роджърс — казах аз. — Името й е Шийла Роджърс.

Чух тракане на клавиатура.

— Ще сторя всичко възможно, Уил — каза Ивон. — Стискай палци, скоро ще ти се обадя.

30

Сънувах странен полусън.

Казвам „полусън“, защото не бях съвсем заспал. Реех се в онзи гъсталак между дрямката и бодърстването, в онова състояние, когато понякога изведнъж подскачаш и се вкопчваш в ръба на леглото. Лежах в мрака със затворени очи и ръце зад тила.

Вече споменах, че Шийла обичаше да танцува. Дори ме накара да се включа в един танцов клуб към Еврейския център в Уест Ориндж, Ню Джърси. Центърът беше близо до нашата къща в Ливингстън и болницата, където лежеше майка ми. Всяка сряда ходехме на свиждане в болницата, а после към шест и половина отивахме на танци.

Бяхме най-младата двойка в клуба — по моя преценка поне със седемдесет и пет години по-млади от всички останали — но старците си ги биваше. Просто не можех да им насмогна на темпото. Малко се притеснявах в компанията им. Не и Шийла. Понякога насред танца ме пускаше и почваше да се люшка сама. Затваряше очи. Лицето й грейваше, сякаш бе потънала изцяло в блаженството.

Имаше една особено впечатляваща двойка, семейство Сегал. Танцуваха заедно още откакто се запознали на една забава през четирийсетте години. Бяха красива, изящна двойка. Мистър Сегал винаги носеше широка бяла вратовръзка. Мисис Сегал идваше със синя рокля и перлена огърлица. Танците им бяха същинска магия. Движеха се като млади влюбени. Като едно цяло. През почивките бяха общителни и дружелюбни. Но щом засвиреше музиката, забравяха целия свят.

През една снежна вечер миналия февруари — бояхме се, че клубът ще е затворен, но не беше — мистър Сегал се появи сам. Пак беше с бялата вратовръзка и безупречен костюм. Но обтегнатото му лице говореше красноречиво. Шийла стисна ръката ми. Видях как в очите й напират сълзи. Когато музиката засвири, мистър Сегал стана, без колебание излезе на дансинга и затанцува сам. Държеше ръце пред

себе си и се движеше тъй, сякаш съпругата му беше до него. Водеше призрака й по дансинга с толкова нежност, че никой не дръзна да го обезпокои.

Следващата седмица мистър Сегал не дойде. Чухме от другите, че мисис Сегал загубила дългогодишната си борба с рака. Но беше танцувала до края.

После музиката засвири. Всички излязохме с партньорите си на дансинга. И докато държах Шийла близо до себе си, неописуемо близо, аз изведнъж осъзнах, че колкото и да е тъжна историята на двамата старци, никога не съм срещал по-щастливи хора.

И тук навлязох в полусъня, макар от самото начало да знаех, че сънувам. Отново бях в танцовия клуб на Еврейския център. Там беше и мистър Сегал. Имаше и още много хора, които виждах за пръв път — все самотници. Когато засвири музиката, всички започнахме да танцуваме без партньори. Баща ми също бе там и тромаво танцуваше фокстрот. Забеляза ме и кимна.

Гледах как танцуват другите. Очевидно всички усещаха присъствието на загубените си спътници. Гледаха в призрачните им очи. Опитах се да последвам техния пример, но нещо не беше наред. Нищо не виждах. Танцувах сам. Шийла не искаше да дойде при мен.

Нейде далече чух телефонен звън. В съня ми проникна глухият глас на телефонния секретар.

— Говори лейтенант Дениълс от полицейското управление в Ливингстън. Опитвам да се свържа с Уил Клайн.

Освен гласа на лейтенант Дениълс чух и приглушеното кискане на млада жена. Рязко отворих очи и танцовият клуб изчезна. Докато посягах към телефона, младата жена пак се разкикоти.

Звучеше като смеха на Кати Милър.

— Може би трябва да се обадя на родителите ти — каза лейтенант Дениълс на жената.

— Не! — Определено беше Кати. — Аз съм на осемнайсет. Не можеш да ме…

Вдигнах слушалката.

— Уил Клайн на телефона.

— Здрасти, Уил — каза лейтенант Дениълс. — Обажда се Тим Дениълс. Бяхме съученици, помниш ли?

Тим Дениълс. Работеше на местната бензиностанция. Често идваше на училище в омазнена униформа, с името му, бродирано на гърдите отляво. Явно още си падаше по униформите.

— Помня, как да не помня — отвърнах аз, напълно объркан. — Как я караш, Тим?

— Добре, благодаря.

— Значи сега си в полицията? — дълбокомислено заключих аз.

— Аха. И още живея в града. Ожених се за Бети Джо Стетсън. Имаме две дъщери.

Помъчих се да си спомня Бети Джо, но не успях.

— Браво, моите поздравления.

— Благодаря, Уил. — Гласът му стана сериозен. — Аз… такова… прочетох в „Трибюн“ за майка ти. Моите съболезнования.

— Благодаря — казах аз.

Кати Милър отново избухна в смях.

— Виж, обаждам ти се, защото… нали познаваш Кати Милър?

— Да.

Настана кратко мълчание. Тим навярно си спомняше как ходех с по-голямата й сестра и какво стана след това.

— Тя поиска да ти се обадя.

— Какъв е проблемът?

— Открих Кати на детската площадка с полупразна бутилка водка. Здравата се е натряскала. Исках да позвъня на техните…

— Да не си посмял! — викна Кати. — Аз съм на осемнайсет!

— Добре, добре. Тя, значи, ме помоли да се обадя на теб. Хей, помниш ли като бяхме хлапета? И ние си имахме трески за дялане, нали ме разбираш.

— Напълно — казах аз.

В този момент Кати извика нещо и цялото ми тяло се вцепени. Надявах се да не съм чул добре. Но нейните думи и почти подигравателният глас, с който ги изкрещя, бяха като студена, лепкава длан, плъзнала по тила ми.

— Айдахо! — извика тя. — Права ли съм, Уил? Айдахо!

Впих пръсти в слушалката. Бях сигурен, че не съм чул добре.

— Какво каза тя?

— Не знам. Непрекъснато кряска нещо за Айдахо, но все още не е на себе си.

Отново чух гласа на Кати:

— Шибаното Айдахо! Картофи! Айдахо! Права съм, нали?

Едва дишах.

— Виж какво, Уил, знам, че е късно, но можеш ли да дойдеш и да я прибереш?

Намерих сили да изговоря:

— Тръгвам веднага.

31

За да не събуди Уонда с шума на асансьора, Квадрата се изкатери по стълбището.

Корпорация „Йогата на Квадрата“ притежаваше цялата сграда. Квадрата и Уонда живееха в двата етажа над залите за тренировки. Часът бе три след полунощ. Той открехна леко вратата. Не светеше. Прекрачи в стаята. Уличните лампи хвърляха през прозорците ярки отблясъци.

Уонда седеше на дивана с кръстосани ръце и крака.

— Хей — подхвърли Квадрата съвсем тихо, сякаш се боеше да не събуди някого, макар че освен тях в сградата нямаше жива душа.

— Искаш ли да го махна? — попита тя.

Квадрата съжали, че е свалил тъмните очила.

— Много съм уморен, Уонда. Остави ме да поспя два-три часа.

— Не.

— Какво искаш да ти кажа?

— Още не е дошъл третият месец. Затова питам. Искаш ли да го махна?

— Значи изведнъж всичко опира до мен?

— Чакам.

— Мислех, че си запалена феминистка, Уонда. Къде остана женското право на избор?

— Спести ми тия глупости.

Квадрата пъхна ръце в джобовете си.

— Ти какво искаш?

Уонда завъртя глава настрани. Квадрата се вгледа в профила й, в дългата шия, в гордо вирнатата глава. Обичаше я. Преди нея не бе обичал никого. И никой не го обичаше. Когато беше съвсем малък, майка му често го гореше с машата за къдрене. Накрая спря, когато той бе на две години — между другото, точно в деня, когато баща му я смаза от бой и се обеси в гардероба.

— Ти носиш миналото си на челото — каза Уонда. — Не всички имаме такъв късмет.

— Не те разбирам.

И двамата не желаеха да светнат лампите. Очите им привикваха с тъмнината, но всичко тънеше в сумрак и може би така ставаше малко по-лесно.

— На абитуриентския бал ме избраха да произнеса реч — каза Уонда.

— Знам.

Тя затвори очи.

— Не ме прекъсвай, бива ли?

Квадрата й кимна да продължи.

— Израснах в богато предградие. Там имаше много малко черни семейства. От триста абитуриенти аз бях единственото черно момиче. И излязох първа. Можех да ида в колеж по свой избор. Избрах Принстън.

Квадрата знаеше всичко това, но премълча.

— Когато попаднах там, взе да ми се струва, че не съм на ниво. Няма да задълбавам в диагнози за липса на самочувствие и тъй нататък. Но престанах да ям. Почнах да отслабвам. Изпаднах в анорексия. Не хапвах нищо, което не може да се повърне. По цял ден седях, без да си мръдна пръста. Теглото ми спадна под четирийсет килограма и пак се виждах в огледалото като противна дебелана.

Квадрата пристъпи до нея. Искаше му се да я хване за ръката. Но колкото и, да бе глупаво, не посмя да го стори.

— С глад се докарах дотам, че попаднах в болница. Съсипах си вътрешните органи. Сърцето, черния дроб… лекарите и досега не знаят какво още. Не стигнах до кома, но мисля, че ми се размина на косъм. След време се възстанових — и в това няма да задълбавам — но лекарите ми казаха, че вероятно никога няма да забременея. А ако забременея, едва ли ще износя детето.

Квадрата се приведе над нея.

— А какво казват сега? — попита той.

— Нищо не обещават. — Уонда вдигна очи към него. — Никога не съм била тъй изплашена.

Квадрата усети как сърцето му се разпада в гърдите. Искаше да седне до Уонда и да я прегърне. Но нещо пак го удържаше и той се

ненавиждаше за това.

— Ако ще стане с риск за здравето ти… — започна той.

— Рискът си е за моя сметка — каза тя.

Квадрата опита да се усмихне.

— Славната феминистка пак е на линия.

— Когато казах, че съм изплашена, нямах предвид само здравето си.

Квадрата знаеше това.

— Квадрат?

— Слушам те.

Гласът й бе почти умолителен.

— Не ми обръщай гръб, моля те.

Той не знаеше какво да каже, затова избра очевидното.

— Това е голяма крачка.

— Знам.

— Не мисля — бавно изрече Квадрата, — че съм на нужната висота.

— Аз те обичам.

— И аз те обичам.

— Ти си най-силният мъж, когото познавам.

Квадрата тръсна глава. Долу на улицата някакъв пияница запя с пълен глас, че любовта разцъфтявала около неговата Розмари, но за това знаел единствено той.

— Може би — започна Квадрата — не трябва да се подлагаме на това изпитание. Ако не за друго, то поне заради твоето здраве.

Уонда го видя как се отдръпна назад. Преди да му каже нещо, той изчезна от стаята.

Наех кола от денонощното бюро на Трийсет и седма улица и потеглих към участъка в Ливингстън. За пръв и последен път бях посетил това свещено място като първокласник, когато ни заведоха там на посещение. През онова слънчево утро не ни позволиха да видим единствената килия, където сега открих Кати, защото и тогава беше заета. За първолак беше страхотно преживяване да си представяш, че само на метри от теб може да е заключен жесток престъпник.

Детектив Тим Дениълс ме посрещна с прекалено мъжествено ръкостискане. Забелязах, че е затегнал униформения колан до последната дупка. При всяка крачка нещо по него дрънкаше — може би белезници или връзка ключове. Беше понапълнял, но лицето му си оставаше гладко, без нито една бръчка.

Попълних някакви документи и Кати попадна под моя опека. През изминалия час бе изтрезняла. Вече не се кикотеше. Стоеше с клюмнала глава, нацупена по хлапашки на целия свят.

Благодарих още веднъж на Тим. Кати дори не направи усилие да се усмихне. Тръгнахме към колата, но когато излязохме в прохладната нощ, тя ме сграбчи за ръката.

— Дай да се поразходим.

— Часът е четири след полунощ. Уморен съм.

— Ако седна в кола, ще повърна.

Спрях.

— Защо ми крещеше за Айдахо по телефона?

Но Кати вече бе тръгнала да пресича Ливингстън Авеню. Изтичах след нея. С наближаването към центъра тя ускори крачка. Най-сетне я догоних.

— Родителите ти ще се тревожат — казах аз.

— Няма. Казах им, че ще спя при приятелка.

— Ще ми обясниш ли защо си пила сама?

Кати не спираше. Почна да се задъхва.

— Бях жадна.

— Аха. А защо крещеше за Айдахо?

Тя ме погледна, но продължи да крачи.

— Мисля, че знаеш.

Хванах я за ръката.

— Каква игра си подхванала?

— Не само аз съм я подхванала, Уил.

— За какво говориш?

— За Айдахо, Уил. Твоята Шийла Роджърс беше от Айдахо, нали?

Думите й отново ме блъснаха като чук.

— Как разбра?

— Прочетох го.

— Във вестника ли?

Тя се изкиска.

— Наистина ли не знаеш?

Хванах я за раменете.

— За какво говориш?

— В кой колеж е учила твоята Шийла? — попита тя.

— Не знам.

— Нали бяхте лудо влюбени?

— Много е сложно.

— Не се и съмнявам.

— Все още не те разбирам, Кати.

— Шийла Роджърс е учила в Хавъртън, Уил. С Джули. Двете са били в едно девическо дружество.

Спрях като вкаменен.

— Невъзможно.

— Не мога да повярвам, че не си в час. Шийла не ти ли е казвала?

Поклатих глава.

— Сигурна ли си?

— Шийла Роджърс от Мейсън, Айдахо. Специалност „Комуникации“. Пише го черно на бяло в албума на девическото дружество. Открих го в един стар куфар в мазето.

— Не те разбирам. Значи си помнила името й толкова години?

— Да.

— Как така? Да не би да помниш всичките и приятелки от колежа?

— Не.

— Тогава защо си спомняш Шийла Роджърс?

— Защото — каза Кати — Шийла и Джули бяха съквартиранти.

32

Квадрата пристигна в апартамента ми с гевречета от едно заведение, което носи оригиналното име „Гевречето“ и се намира на ъгъла на Петнайсета улица и Първо Авеню. Беше десет сутринта и Кати спеше на дивана. Квадрата запали цигара. Забелязах, че още е със снощните дрехи. Обикновено това не бие на очи — никой не би нарекъл Квадрата видна фигура в модните кръгове — но тази сутрин изглеждаше по-смачкан от всякога. Седнахме на табуретки до кухненския плот.

— Хей — казах аз, — знам, че искаш да се слееш с уличните среди, но…

Той извади чиния от шкафа.

— На остроумен ли ще се правиш, или ще ми разкажеш какво стана?

— Защо да не може и двете?

Той наведе глава и ми хвърли познатия поглед над тъмните очила.

— Толкова ли е зле?

— По-зле — казах аз.

Кати се размърда на дивана. Чух я да охка. Вече бях приготвил най-силните хапчета против главоболие. Дадох й две с чаша вода. Тя ги глътна и повлече нозе към банята. Аз се върнах на табуретката.

— Как е носът? — попита Квадрата.

— Все едно, че сърцето ми търси начин да се измъкне от там.

Той кимна и отхапа от геврека. После задъвка бавно. Раменете му бяха провиснали. Знаех, че тази нощ не си е бил у дома. Знаех, че нещо е станало между него и Уонда. И със сигурност знаех, че не иска да го разпитвам.

— Значи казваш, че е по-зле — подкани ме той.

— Шийла ме е лъгала — казах аз.

— Това вече го знаем.

— Не и по този начин.

Той продължи да дъвче.

— Тя е познавала Джули Милър. В колежа са били заедно. Съквартирантки.

Квадрата спря да дъвче.

— Моля?

Разказах му какво съм научил. През цялото време от банята долиташе шумът на душа. Предположих, че Кати тепърва има да страда от махмурлук. Но пък, от друга страна, младите организми се възстановяват по-бързо.

Когато приключих разказа си, Квадрата се облегна назад, скръсти ръце и се ухили.

— Изящно.

— Да. И на мен ми хрумна същата дума.

— Нищо не разбирам, мой човек. — Той посегна за ново гевречe. — Бившата ти приятелка, убита преди единайсет години, е била съквартирантка в колежа с последната ти приятелка, която също беше убита.

— Да.

— И за първото убийство са обвинили брат ти.

— Точно така.

— Е, добре. — Квадрата кимна уверено. — Само че пак не разбирам.

— Трябва да е било нагласено — казах аз.

— Кое?

— Между мен и Шийла. — Помъчих се небрежно да вдигна рамене. — Всичко трябва да е било нагласено. Лъжа.

Квадрата неопределено поклати глава. Дългата коса провисна пред лицето му. Той я отметна назад.

— С каква цел?

— Не знам.

— Помисли си.

— Мислих — казах аз. — Цяла нощ.

— Добре, да речем, че си прав. Да речем, че Шийла е лъгала и… знам ли, някак е нагласила нещата. Следваш ли мисълта ми?

— Следвам я.

Той вдигна ръце.

— С каква цел?

— Пак повтарям: не знам.

— Тогава дай да обсъдим възможностите — каза Квадрата. Вдигна пръст. — Първо, всичко може да е едно огромно съвпадение.

Не си направих труда да му отговоря.

— Чакай малко, ти си се срещал с Джули Милър… преди дванайсет години ли беше?

— Да.

— Може Шийла да е забравила. Така де, ти помниш ли всички гаджета на приятелите си? Може Джули да не й е говорила за теб. Или пък Шийла просто ти е забравила името. След години сте се срещнали…

Продължавах да го гледам мълчаливо.

— Добре де, само си фантазирам — призна той. — Да прескочим това. Втора възможност… — Квадрата вдигна още един пръст, помълча и се загледа в тавана. — Дявол да го вземе, нищо не ми идва на ум.

— Именно.

Заехме се с гевреците. След малко Квадрата вдигна глава.

— Добре, да предположим, че Шийла е знаела кой си от самото начало.

— Да предположим.

— Пак не проумявам, братче. Каква е тая работа?

— Изящна — напомних му аз.

Душът спря. Взех си гевече с маково семе. Зрънцата полепнаха по дланта ми.

— Цяла нощ размишлявах — казах аз.

— И какво?

— И все се връщам към Ню Мексико.

— Как така?

— От ФБР искаха да разпитат Шийла във връзка с неразгадано двойно убийство в Албакърки.

— Е, и?

— Преди години Джули Милър също беше убита.

— И убийството пак е неразгадано — каза Квадрата, — макар че подозират брат ти.

— Да.

— Значи виждаш връзка между двете убийства.

— Трябва да има връзка.

Квадрата кимна.

— Добре, виждам точка А и точка Б. Но не виждам как да стигна от едната до другата.

— И аз не виждам.

Млъкнахме. Кати подаде глава през вратата. Лицето й беше издайнически бледо. Тя изстена и съобщи:

— Преди малко пак се издрайфах.

— Благодаря за сведението — казах аз.

— Къде са ми дрехите?

— В гардероба в спалнята.

Тя ми отправи немощен благодарствен жест и затвори вратата. Погледнах към дясната страна на дивана, където сядаше да чете Шийла. Как бе възможно всичко това? Спомних си старата поговорка: „По добре да обичаш и да загубиш, отколкото изобщо да не обичаш.“ Не бях сигурен дали е така. Нещо повече, питах се кое е по-лошо — да загубиш любовта на живота си, или да осъзнаеш, че тя изобщо не те е обичала.

Ама че избор.

Телефонът иззвъня. Този път не чаках да се включи телефонният секретар. Вдигнах слушалката.

— Уил?

— Да, аз съм.

— Обажда се Ивон Стърно, славната журналистка от Албакърки.

— Какво откри?

— Цяла нощ работих по твоя въпрос.

— И?

— И става все по-шантаво.

— Слушам те.

— Добре, накарах източника си да прерови нотариалните актове и данъчната документация. Имай предвид, че тя е държавна служителка и я накарах да работи извънредно. А е по-лесно да превърнеш водата във вино или да изкопчиш дарение от чичо ми, отколкото да накараш един държавен служител да остане след…

— Ивон! — прекъснах я аз.

— Да?

— Приеми, че вече съм дълбоко впечатлен от твоята изобретателност. Сега казвай какво откри.

— Да, прав си — каза тя. Чух шумолене на хартия. — Къщата е била наета от някаква си корпорация „Крипко“.

— И какво представлява тя?

— Нещо неуловимо. Куха черупка. Няма признаци да върши каквото и да било.

Замислих се.

— Оуен Енфийлд имал кола — продължи тя. — Сива хонда. Наели я пак добрите хора от „Крипко“.

— Може да е работил там.

— Може. В момента се мъча да проверя.

— Къде е сега колата?

— Поредната интересна подробност — каза Ивон. — Полицията я намерила изоставена на една търговска уличка в градчето Ласида. Това е на около триста километра източно от тук.

— А къде е Оуен Енфийлд?

— Мене ако питаш, мъртъв е. Знам ли, може да е единият от убитите.

— А жената и момиченцето? Къде са?

— Нямам представа. Та аз дори не знам кои са.

— Поговори ли със съседите?

— Да. Всичко е както ти казах: никой нищо не знае за тях.

— Не изкопчи ли поне как изглеждат?

— А!

— Какво?

— Точно за това исках да поговорим.

Квадрата продължаваше да дъвче, но усещах, че слуша внимателно. Кати все още не идваше. Или се обличаше, или правеше поредното жертвоприношение на порцелановото божество.

— Описанията са много смътни — каза Ивон. — Жената била на около трийсет и пет, симпатична брюнетка. Нищо повече не можаха да ми кажат. Никой не знаеше името на детето. Момиченце на единайсет или дванайсет години със светлокестенява коса. Един съсед рече, че била хубава като неразцъфнала роза, но на тая възраст всички деца са такива. Според описанията мистър Енфийлд е висок метър и

осемдесет, с козя брадичка и късо подстригана прошарена коса. Възраст около четирийсет години.

— Значи не е от убитите — казах аз.

— Откъде знаеш?

— Видях снимка от местопрестъплението.

— Кога?

— Когато във ФБР ме разпитваха за приятелката ми.

— Успя ли да видиш жертвите?

— Не много ясно, но твърдо знам, че не бяха късо подстригани.

— Хммм. Значи цялото семейство си е плюло на петите.

— Да.

— Има и още нещо, Уил.

— Какво?

— Стоунпойнт е нова община. С доста ограничени, възможности.

— Тоест?

— Чувал ли си за веригата магазини „Куик Гоу“?

— Естествено — казах аз. — И тук имаме такъв.

— Е, в края на комплекса има супермаркет на „Куик Гоу“ — каза Ивон. — Почти всички местни жители пазаруват от там.

— И какво?

— Една от съседките се кълне, че в деня на убийствата видяла там Оуен Енфийлд около три следобед.

— Нещо не те разбирам, Ивон.

— Там е работата, че във всички магазини на „Куик гоу“ има охранителни камери. — Тя помълча. — Сега схващаш ли?

— Да, струва ми се.

— Вече проверих — продължи тя. — Съхраняват касетите един месец, преди отново да ги пуснат за употреба.

— Значи ако получим записа — казах аз, — ще можем добре да разгледаме мистър Енфийлд.

— Само че има едно голямо „ако“. Управителят на магазина беше категоричен. В никакъв случай няма да ми даде касетата.

— Трябва да има начин — казах аз.

— Готова съм да приема всяка идея.

Квадрата ме потупа по рамото.

— Какво става?

Закрих слушалката с длан, обясних му набързо и попитах:

— Случайно да имаш връзки в „Куик Гоу“?

— Колкото и невероятно да звучи, нямам.

По дяволите. И тримата се замислихме. Ивон почна да тананика рекламната песничка на „Куик Гоу“ — една от онези натрапчиви мелодийки, които се провират в ухото и после почват да подскачат из черепа в търсене на изход, но така и не го намират. Спомних си поредната им рекламна кампания, когато осъвремениха песента, като прибавиха синтезатор, соло и бас китара, а начело на състава сложиха прочутата поп звезда, известна с краткото име Соней.

Чакай малко. Соней!

Квадрата ме погледна.

— Какво?

— Мисля, че все пак ще можеш да ми помогнеш — казах аз.

33

Шийла и Джули бяха членували в девическото дружество „Чи Гама“. Все още не бях върнал наетата кола, тъй че с Кати решихме да предприемем двучасовото пътуване до колежа в Хавъртън, Кънектикът, и да видим какво ще узнаем там.

Сутринта се бях свързал с деловодството на колежа, за да проверя някои факти. Научих, че по онова време ръководител на девическото дружество била някоя си Роуз Бейкър. Преди три години мисис Бейкър се пенсионирала, но живеела точно срещу колежа. Именно тя щеше да бъде основен обект на нашето разследване.

Спряхме пред сградата на дружеството. Помнех го от някогашните си епизодични посещения в колежа. Отдалече си личеше, че зданието е приютило някаква женска организация. Беше в онзи псевдоантичен стил отпреди Втората световна война с цял куп заоблени бели колони, които му придаваха женствен вид. Приличаше на сватбена торта.

Жилището на Роуз Бейкър беше, меко казано, далеч по-скромно. Личеше си, че отначало къщата е замислена като малка вила, но по време на строежа са й придали по-строги очертания. Някогашният червен цвят бе придобил мътно глинест оттенък. Дантелените перденца на прозорците изглеждаха като раздрани от котка. Керемидите се ронеха, сякаш къщата страдаше от хроничен косопад.

При други обстоятелства бих уговорил среща. По телевизията никога не го правят. Детективът звъни и човекът непременно си е у дома. Винаги съм го смятал за нереално и скалъпено, но сега може би разбирах нещата малко по-добре. Първо, приказливата дама от деловодството ме уведоми, че Роуз Бейкър рядко излиза и още по-рядко остава задълго навън. Второ — и според мен по-важно — ако се свържех с Роуз Бейкър и тя попиташе защо желая да се срещнем, какво можех да отговоря? Здрасти, дайте да си побъбрим за убийства. Не, по-добре да цъфнем изневиделица и да видим какво ще излезе. Ако я нямаше, можехме да се поровим из библиотечните архиви, или да

посетим девическото дружество. Нямах представа дали ще открием нещо, но в края на краищата действахме напосоки.

Докато наближавахме къщата на Роуз Бейкър, неволно ме жегна завист към студентите с ранници, които сновяха насам-натам. Имах чудесни спомени от колежа. Харесвах всичко в него. Обичах да се мотая с разхайтени приятели. Обичах да живея самостоятелно, да пера, когато ми скимне, да ям пица след полунощ. Обичах да си приказвам с либералните дългокоси преподаватели. Обичах да споря за измислени неща и за суровите житейски истини, които никога не припарваха в уютното ни студентско градче.

Когато стигнахме до оптимистичната шарена изтривалка на прага, чух през дървената врата да долита позната песен. Звукът бе приглушен, но ми приличаше на Елтън Джон — по-точно песента „Свещ под вятъра“ от класическия двоен албум „Сбогом, жълт тухлен път“. Почуках на вратата.

— Един момент — подвикна отвътре напевен женски глас.

След няколко секунди вратата се отвори. Роуз Бейкър се оказа на възраст някъде над седемдесетте и за моя изненада облечена като за погребение. Цялото й облекло, от широкополата шапка с воал до ниските, удобни обувки, беше в черно. Ружът по лицето й изглеждаше щедро нанесен с аерозол. Устата й приличаше на идеално изписана буква „о“, очите — на големи червени чинийки, а по лицето сякаш завинаги бе застинало стреснато изражение.

— Мисис Бейкър? — попитах аз.

Тя повдигна воала.

— Да.

— Името ми е Уил Клайн. Това е Кати Милър.

Огромните очи се завъртяха към Кати и я фиксираха.

— В неподходящ момент ли идваме? — попитах аз.

Въпросът като че я изненада.

— Съвсем не.

— Ако нямате нищо против, бихме искали да поговорим.

— Кати Милър — повтори тя, без да откъсва очи от нея.

— Да, госпожо — потвърдих аз.

— Сестрата на Джули.

Не беше въпрос, но все пак Кати кимна. Роуз Бейкър отвори мрежестата врата.

— Заповядайте, моля.

Последвахме я към хола. И изведнъж заковахме на място, слисани от това, което видяхме.

Принцеса Ди.

Тя беше навсякъде. Целият хол бе облепен, изпълнен, претъпкан с образа на принцеса Даяна. Разбира се, преобладаваха снимките, но имаше и сервизи за чай, възпоменателни плочи, бродирани възглавнички, лампиони, статуетки, напръстници, чаши за алкохол (каква почит!), четка за зъби (пфу!), нощна лампа, слънчеви очила, солници и какво ли не още. Осъзнах, че слушаме не оригиналното изпълнение на Елтън Джон, а осъвременения вариант в чест на принцеса Ди, допълнен със „сбогом на нашата английска роза“. Някъде бях чел, че тази версия е най-продаваната отделна песен в цялата история на музиката. Това подсказваше много неща, макар че не ми се искаше да ги знам.

— Помните ли как умря принцеса Даяна? — попита Роуз Бейкър.

Погледнах Кати. Тя погледна мен. Кимнахме едновременно.

— А помните ли как скърбеше светът?

Пак се спогледахме. И пак кимнахме.

— За повечето хора скръбта, жалейката беше само краткотрайна прищявка. Трая няколко дни, може би седмица или две. А после… — Тя щракна с пръсти като фокусник и очите й станаха още по-големи. — … им мина. Сякаш изобщо не е съществувала.

Тя ни погледна, изчаквайки да кимнем или да зацъкаме. Помъчих се да не направя гримаса.

— Но за някои от нас Даяна, принцеса Уелска, беше истински ангел. Може би прекалено добра за този свят. Никога няма да я забравим. Ще поддържаме нейния пламък.

Тя избърса очи. Хрумна ми много подходяща реплика, но се удържах.

— Моля, седнете — каза тя. — Ще желаете ли чай?

Ние любезно отклонихме поканата.

— А малко бисквити?

Без да чака отговор, тя извади чиния с курабийки във формата — о, ужас! — на принцеса Даяна в профил. Короната беше от шоколадови пръчици. И двамата отказахме. Не бяхме в настроение да хрупаме покойната Ди. Реших да действам направо.

— Мисис Бейкър — започнах аз, — помните ли сестрата на Кати?

— Да, разбира се. — Тя остави чинията. — Помня всички момичета. Моят съпруг Франк — той преподаваше английски тук — почина през 1969 година. Нямахме деца. Всичките ми роднини бяха починали. За двайсет и шест години целият ми живот се съсредоточи около девическото дружество и момичетата.

— Разбирам — казах аз.

— А Джули… късно нощем, когато лежа в тъмното, най-често виждам нейното лице. Не само защото беше необикновено дете — наистина беше така, — а, разбира се, заради онова, което я сполетя.

— Имате предвид убийството?

Тъпо казано, но все още бях начинаещ детектив. Просто исках да продължи да приказва.

— Да. — Роуз Бейкър се пресегна и хвана ръката на Кати. — Такава трагедия. Толкова ти съчувствам за загубата.

— Благодаря — каза Кати.

Колкото и грубо да прозвучи, неволно се запитах наум: да, трагедия — но сред този царствен миш-маш има ли място изобщо за покойната Джули… или за съпруга и близките на Роуз Бейкър?

— Мисис Бейкър, помните ли още едно момиче от дружеството на име Шийла Роджърс? — попитах аз.

Лицето й се изопна.

— Да — потвърди тя малко по-рязко. — Да, помня я.

От нейната реакция ставаше очевидно, че не е чула за убийството. Реших засега да не й казвам. Трябваха ни честни отговори. Ако й кажех, че Шийла е мъртва, можеше да подслади истината. Преди да продължа, мисис Бейкър вдигна ръка.

— Може ли да задам един въпрос?

— Разбира се.

— Защо ме питате точно сега? — Тя погледна Кати. — Всичко бе тъй отдавна.

Кати взе думата.

— Опитвам се да открия истината.

— Истината за какво?

— Докато беше тук, сестра ми се промени.

Роуз Бейкър затвори очи.

— Не ти трябва да чуваш това, мое дете.

— Трябва — настоя Кати и отчаянието в гласа й бе тъй силно, че сякаш прозорците зазвъняха. — Моля ви. Трябва да знаем.

Роуз Бейкър поседя още малко със затворени очи. После кимна замислено и ги отвори. Скръсти ръце в скута си.

— На колко години си?

— На осемнайсет.

— И Джули беше на толкова, когато пристигна. — Роуз Бейкър се усмихна. — Приличаш на нея.

— Така казват.

— Така казват. Джули озаряваше всичко наоколо. В много отношения ми напомня самата Даяна. И двете бяха красиви. И двете бяха необикновени — почти божествени. — Тя пак се усмихна и размаха пръст. — Да, но и двете си имаха дива жилка. И двете бяха безкрайно упорити. Джули беше добро момиче. Мила и много умна. Беше отлична студентка.

— И все пак не завърши — вметнах аз.

— Да.

— Защо?

Тя обърна очи към мен.

— Принцеса Ди се опитваше да бъде твърда. Но никой не може да овладее ветровете на съдбата. Те веят както си искат.

— Не ви разбирам — каза Кати.

От стенния часовник с образа на принцеса Ди долетя глуха имитация на камбаните на Биг Бен. Роуз Бейкър изчака звука да заглъхне. После каза:

— В колежа хората се променят. За пръв път си далеч от дома, за пръв път зависиш само от себе си… — Тя се унесе в мисли и аз едва не я подканих да продължи. — Не, не се изразявам добре. Отначало Джули беше чудесна, но после… после започна да се отдръпва. От всички ни. Пропускаше лекции. Скъса с приятеля си от гимназията. Не че беше необичайно. Случва се почти на всички момичета в първи курс. Но при нея дойде толкова късно. През последната година, ако не греша. Мисля, че тя наистина го обичаше.

Преглътнах, но не казах нищо.

— Преди малко ме попитахте за Шийла Роджърс — каза Роуз Бейкър.

— Да — кимна Кати.

— Тя й повлия зле.

— Как така?

— Когато Шийла дойде при нас през онази година… — Роуз докосна с пръст брадичката си и килна глава настрани, сякаш току-що й бе хрумнало нещо ново — … е, може би тя донесе ветровете на съдбата. Като папараците, заради които лимузината на Даяна вдигна такава скорост. Или като онзи ужасен шофьор Хенри Пол. Знаете ли, че нивото на алкохол в кръвта му беше три пъти над допустимото?

— Значи Шийла и Джули се приятелиха? — опитах се да я насоча аз.

— Да.

— Бяха съквартирантки, нали?

— Да, за известно време. — Очите й се навлажниха. — Не искам да прозвучи мелодраматично, но Шийла Роджърс донесе нещо лошо в „Чи Гама“. Трябваше да я изхвърля. Сега го знам. Но нямах доказателства срещу нея.

— Какво беше сторила?

Тя пак поклати глава.

Замислих се. През първата година Джули ме посети в „Амхърст“. Но не подкрепи желанието ми да дойда в Хавъртън, което бе малко странно. Спомних си последния път, когато бяхме заедно. Вместо да останем в студентското градче, тя намери тихо гнезденце в един пансион. Тогава ми се стори романтично. Разбира се, сега виждах всичко с други очи.

Три седмици по-късно Джули скъса с мен по телефона. Но гледайки от днешния ден, виждах, че по време на последната ни среща тя се държеше странно и апатично. Останахме в пансиона само една нощ и дори когато се любехме, усещах как се отдръпва от мен. Оправда се с многото учене, каза, че зубрела като луда. Повярвах й просто защото исках да вярвам.

Погледнато днес, всичко ставаше очевидно като две и две. Шийла бе дошла тук веднага след насилието на Луис Кастман, след улицата и наркотиците. Подобен живот не се загърбва лесно. Предполагах, че е донесла със себе си част от онази тиня. Не е нужно много, за да отровиш извора. Шийла идва през първата година на Джули. Джули почва да се държи хаотично.

Всичко се връзваше.

Опитах да подходя от друг ъгъл.

— Шийла Роджърс завърши ли?

— Не, и тя отпадна.

— Едновременно с Джули?

— Дори не съм сигурна дали някоя от двете беше официално изключена. Джули просто престана да посещава лекции към края на годината. Почти не напускаше стаята си. Спеше до обяд. Когато се опитах да я притисна — гласът й изтъня, — тя се изнесе.

— Къде отиде?

— Взе си квартира извън студентското градче. Заедно с Шийла.

— А кога точно отпадна Шийла Роджърс?

Роуз Бейкър се престори, че мисли. Казвам престори се, защото виждах, че много добре знае отговора и само разиграва представление.

— Мисля, че Шийла напусна след смъртта на Джули.

— След колко време? — попитах аз.

Тя наведе очи.

— Не помня да съм я виждала след убийството.

Погледнах Кати. Й тя бе свела очи към пода. Роуз Бейкър вдигна трепереща ръка пред устата си.

— Знаете ли къде отиде Шийла? — попитах аз.

— Не. Стигаше ми, че я няма.

Тя вече не ни поглеждаше. Това започна да ме смущава.

— Мисис Бейкър.

Тя продължаваше да седи с наведена глава.

— Мисис Бейкър, какво друго стана?

— Защо сте тук? — попита тя.

— Казахме ви. Искаме да знаем…

— Да, но защо точно сега?

Аз и Кати се спогледахме. Тя кимна. Обърнах се към Роуз Бейкър и казах:

— Вчера Шийла Роджърс бе намерена мъртва. Убита.

Стори ми се, че не е чула. Роуз Бейкър гледаше втренчено парче черно кадифе с бродирана Даяна — нелепа и ужасяваща репродукция. Зъбите на Даяна бяха сини, а кожата й напомняше тен на алкохолик. Роуз се взираше в нея и аз отново се замислих над факта, че в стаята няма снимки нито на съпруга й, нито на роднини, нито на момичета от

дружеството. Само тази мъртва задморска чужденка. И се зачудих как успявам да се справя с толкова много смърт, как продължавам да гоня сенки, за да отклоня болката. Дали и тук не ставаше нещо подобно?

— Мисис Бейкър.

— И тя ли е удушена като другите?

— Не — казах аз. После млъкнах. Завъртях се към Кати. И тя бе чула. — „Другите“ ли казахте?

— Да.

— Кои други?

— Джули беше удушена — каза тя.

— Вярно.

Раменете й провиснаха. Бръчките по лицето й изведнъж станаха по-отчетливи, проникнаха по-надълбоко в плътта. Нашето посещение бе освободило демони, които тя криеше в кутии или може би затрупваше под купища образи на принцеса Ди.

— Не знаете за Лора Емърсън, нали?

Ние с Кати пак се спогледахме.

— Не — казах аз.

Роуз Бейкър отново зашари с поглед по стените.

— Сигурни ли сте, че не искате чай?

— Моля ви, мисис Бейкър. Коя е Лора Емърсън?

Роуз Бейкър стана и закуцука към камината. Посегна и нежно плъзна пръсти по един керамичен бюст на Ди върху лавицата.

— Още едно момиче от дружеството — каза тя. — Лора беше с един курс след Джули.

— Какво стана с нея? — попитах аз.

Тя забеляза някакво петънце по керамиката. Изстърга го с нокът.

— Откриха я мъртва близо до дома й в Северна Дакота. Осем месеца преди Джули. И тя беше удушена.

Ледени ръце се впиха в краката ми и ме задърпаха надолу. Кати бе пребледняла. Тя ме погледна и сви рамене, за да покаже, че чува това за пръв път.

— Откриха ли кой е убиецът? — попитах аз.

— Не — каза Роуз Бейкър. — Така и не го откриха.

Опитах се да пресея думите й, да обработя новите данни, да схвана какво означават.

— Мисис Бейкър, разпитваха ли ви от полицията след убийството на Джули?

— Не от полицията — каза тя.

— Но някой ви разпита?

Тя кимна.

— Двама души от ФБР…

— Помните ли имената им?

— Не.

— Питаха ли за Лора Емърсън?

— Не. Но аз все пак им казах.

— Какво казахте?

— Напомних им, че и друго момиче е било удушено.

— А те как реагираха?

— Казаха да си мълча. Многото приказки можели да провалят разследването.

Прекалено бързо, помислих си аз. Всичко ме връхлиташе прекалено бързо. Просто не се поддаваше на обмисляне. Три млади жени бяха мъртви. Три жени от едно и също девическо дружество, и трите удушени. Ако това не беше схема, значи просто не знаех какво е. А схемата означаваше, че убийството на Джули не е случаен, отделен насилствен акт, както ни внушаваше ФБР… както внушаваше на целия свят.

И най-лошото — онези от ФБР го знаеха. Бяха ни лъгали през всички тези години.

Сега въпросът беше защо.

34

Беше ми накипяло до пръсване. Исках да експлодирам в кабинета на Пистильо. Исках да нахълтам, да го сграбча за реверите и да настоявам за отговори. Но в истинския живот не става така. Шосе 95 бе задръстено от ремонтни работи. На магистралата през Бронкс навлязохме в ужасно движение. По булеварда край Харлем Ривър колите пъплеха като смачкани мравки. Натисках клаксона и отбивах по страничните улички, но в Ню Йорк това само леко повишава средната скорост.

Кати се свърза по клетъчния телефон със своя приятел Рони, който разбирал от компютри. Рони провери какво има в Интернет за Лора Емърсън, и общо взето, потвърди каквото знаехме. Била удушена осем месеца преди Джули. Открили трупа й в мотела „Корт Манър“ край Фесендън, Северна Дакота. Убийството било отразено доста нашироко, макар и не съвсем ясно в местния печат. След две седмици отпаднало от първите страници и потънало в забрава. Нямало признаци за изнасилване.

Измъкнах се с остър завой от магистралата, пресякох на червено и подкарах към паркинга близо до Федерал Плаза. Оставихме там колата и изтичахме към сградата. Движех се с гордо вдигната глава, но за нещастие на входа имаше проверка. Трябваше да минем през металдетектор. Ключовете ми го задействаха. Изпразних джобовете си. Този път го задейства коланът ми. Пазачът ме опипа отвсякъде с нещо, приличащо на вибратор. Добре, най-сетне можех да мина.

Когато стигнахме до кабинета на Пистильо, настоях с най-твърд глас да го видя. Секретарката му изобщо не се впечатли. Усмихна ми се сърдечно като съпруга на политик и с любезен глас ни покани да седнем. Кати ме погледна и сви рамене. Не пожелах да седна. Закрачих напред-назад като лъв в клетка, но усещах как яростта ми се изпарява.

Петнайсет минути по-късно секретарката ни уведоми, че заместник изпълнителният директор Джоузеф Пистильо — точно така

го изрече, като титла на благородник — е готов да ни приеме. Отвори вратата. Нахълтах в кабинета.

Пистильо вече стоеше насреща в пълна готовност. Той посочи Кати.

— Коя е тази?

— Кати Милър — казах аз.

Това явно го смая.

— Какво търсиш с него? — попита я той.

Но аз нямах намерение да протакам.

— Защо досега не си ни казал и дума за Лора Емърсън?

Той отново се завърти към мен.

— За кого?

— Не ме обиждай, Пистильо.

За момент Пистильо не отговори. После каза:

— Предлагам първо да седнем.

— Отговаряй на въпроса.

Без да ме изпуска от поглед, той се настани зад бюрото. Плотът лъщеше и изглеждаше лепкав. Из въздуха се носеше аромат на лимонов дезодорант за стая. В десния ъгъл зърнах спортен сак с емблемата на някакво гимнастическо дружество.

— Не си в положение да задаваш въпроси — каза той.

— Лора Емърсън е била удушена осем месеца преди Джули.

— И какво от това?

— Двете са членували в едно и също девическо дружество.

Пистильо събра върховете на пръстите си. Зачака и аз пръв изгубих търпение.

— Ще ми кажеш ли, че не си знаел за Лора?

— О, знаех.

— И не виждаш никаква връзка?

— Именно.

Гледаше ме спокойно, но сигурно имаше богат опит.

— Не говориш сериозно — казах аз.

Той плъзна поглед по стените наоколо. Нямаше кой знае какво за гледане. Портрет на президента Буш, американското знаме и няколко дипломи. Нищо повече.

— Разбира се, по онова време проучихме тази възможност. Мисля, че стигна и до местната преса. Може дори да са напечатали

нещо. Вече не помня. Но в крайна сметка никой не успя да открие сериозна връзка.

— Сигурно се шегуваш.

— Лора Емърсън е удушена в друг щат и по друго време. Няма признаци за сексуално насилие. Намерена е в мотел. Джули — той се обърна към Кати, — твоята сестра, бе намерена у дома си.

— А фактът, че са били в едно и също девическо дружество?

— Съвпадение.

— Лъжеш — казах аз.

Това го подразни и лицето му леко се зачерви.

— Внимавай — каза той и размаха насреща ми месест показалец. — Не забравяй с кого си имаш работа.

— Да не би да твърдиш, че не си видял връзка между двете убийства?

— Точно така.

— А сега, Пистильо?

— Какво сега?

Яростта ми отново припламна.

— Шийла Роджърс е членувала в същото дружество. Пак ли съвпадение?

Това го завари неподготвен. Той се облегна назад, сякаш искаше да увеличи дистанцията. Дали защото не знаеше, или защото не бе очаквал да го открия?

— Няма да разговарям с теб за текущо разследване.

— Знаел си — бавно изрекох аз. — И си знаел, че брат ми е невинен.

Той поклати глава, но му липсваше убедителност.

— Не знаех… поправка, не знам нищо подобно.

Но не му вярвах. Той лъжеше от самото начало. Вече бях твърдо уверен. Пистильо се стегна, сякаш в очакване на следващата ми атака. За мое учудване обаче гласът ми внезапно омекна.

— Осъзнаваш ли какво си направил? — попитах аз почти шепнешком. — Как съсипа нашето семейство. Баща ми, майка ми…

— Това не те засяга, Уил.

— Друг път не ме засяга.

— Моля ви — каза той. — И двамата. Стойте по-настрани.

Аз го изгледах яростно.

— Не.

— За ваше добро е. Няма да ми повярвате, но се мъча да ви защитя.

— От какво?

Той не отговори.

— От какво? — повторих аз.

Той плесна подлакътниците на стола и се изправи.

— Разговорът приключи.

— Какво всъщност искаш от брат ми, Пистильо?

— Няма да коментирам повече едно текущо разследване — отсече Пистильо и се отправи към вратата. Опитах се да му преградя пътя. Той ми хвърли яростен поглед и тръгна да ме заобиколи. — Стой настрани от работата ми, или ще те арестувам за възпрепятстване.

— Защо се опитваш да го натопиш?

Пистильо спря и се обърна. Видях как нещо в него се промени. Може би вирна глава още малко. Бърз проблясък в очите.

— На истини ли да си играем, Уил?

Не ми хареса тази промяна на тона. Поколебах се, преди да отговоря.

— Да.

— Тогава — бавно изрече той — нека да започнем от теб.

— От мен ли?

— Винаги си бил толкова убеден, че брат ти е невинен — продължи той и позата му стана още по-агресивна. — Как тъй?

— Защото го познавам.

— Наистина ли? Колко близки бяхте с Кен към края?

— Винаги сме били близки.

— Значи го виждаше често, нали?

Пристъпих от крак на крак.

— За да бъдеш близък с някого, не е задължително да го виждаш.

— Наистина ли? Тогава кажи ни, Уил, кой според теб е убил Джули Милър?

— Не знам.

— Добре тогава, хайде да обсъдим какво е станало. Искаш ли? — Пистильо направи широка крачка към мен. Беше побеснял и нямах представа защо. — Скъпият ти брат, с когото си бил толкова близък, е

имал сексуален контакт с твоята стара приятелка в нощта на убийството. Такава ли е теорията ти, Уил?

— Да — потвърдих измъчено аз.

— Здравата са я оплескали значи. — Той зацъка с език. — Сигурно си побеснял.

— Какви ги дрънкате?

— Истината, Уил. Истини търсим, нали така? Хайде, дай да свалим картите. — Пистильо ме гледаше хладно и самоуверено. — Брат ти се прибира у дома за пръв път… откога, от две години насам ли? И какво прави? Отива да се поразходи и ляга с момичето, което обичаш.

— Бяхме скъсали — казах аз, но сам усещах колко немощен е станал гласът ми.

Той се усмихна леко.

— И това решава всичко, нали? От там нататък тя е законна плячка за всекиго — особено за скъпия брат. Твърдиш, че онази нощ си видял някого. Някакъв тайнствен тип се спотайвал наоколо.

— Така е.

— Как точно го видя?

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз. Но знаех много добре.

— Ти твърдиш, че си видял някого около къщата, прав ли съм?

— Да.

Пистильо се усмихна и разпери ръце.

— Само че така и не ни обясни какво търсеше ти там онази нощ, Уил. — Той добави с небрежен, почти напевен глас: — Ти, Уил. Пред дома на семейство Милър. Сам. Късно през нощта. Докато твоят брат и бившата ти приятелка са сами вътре…

Кати се обърна и ме погледна.

— Разхождах се — бързо отвърнах аз.

Пистильо направи няколко крачки напред-назад, после продължи да ме притиска.

— Аха, ясно. Дай да видим дали съм разбрал правилно. Брат ти има сексуална връзка с момичето, което все още обичаш. Същата нощ ти случайно се разхождаш край нейната къща. Тя е убита. Откриваме на местопрестъплението кръв от твоя брат. А ти, Уил, знаеш, че не я е убил той.

Пистильо спря и пак ме погледна с усмивка.

— Е, ако беше следовател, кого би заподозрял?

Грамаден камък притискаше гърдите ми. Нямах сили да проговоря.

— Ако твърдиш…

— Твърдя, че е време да си вървите — каза Пистильо.

— Прибирайте се и двамата у дома, и стойте по-надалеч от тази история.

35

Пистильо предложи на Кати да уреди кола до Ливингстън. Тя каза, че ще остане при мен. Това не му хареса, но какво можеше да направи?

Мълчаливо потеглихме към апартамента. След като се прибрахме, аз й показах впечатляващата си колекция от менюта на ресторанти с доставка по домовете. Тя си избра китайска храна. Изтичах да купя. Подредихме белите кутии на масата. Аз заех обичайното си място. Кати избра стола на Шийла. В паметта ми изплува друга подобна вечеря — Шийла с вързана на опашка коса, току-що излязла от банята и ухаеща на свежо, с мек халат и лунички по гърдите…

Странно колко неща запомня човек.

Скръбта връхлетя като огромна, убийствена вълна. Всеки път, щом спирах да се движа, тя ме удряше с дива жестокост. Скръбта изтощава. Ако не внимаваш, тя изцежда силите ти дотам, че преставаш да се интересуваш от каквото и да било.

Сипах си малко пържен ориз и го залях със сос от омари.

— Сигурна ли си, че искаш да спиш тук?

Кати кимна.

— Ще ти отстъпя спалнята — казах аз.

— Предпочитам да спя на дивана.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Престорихме се на заети с храната.

— Не съм убил Джули — казах аз.

— Знам.

Продължихме да се преструваме.

Накрая тя попита:

— Защо беше там онази нощ?

Опитах да се усмихна.

— Не вярваш ли, че съм излязъл на разходка?

— Не.

Оставих клечките много внимателно, сякаш можеха да се счупят. Запитах се как да обясня всичко тук, в моя апартамент, докато сестрата на жената, която обичах някога, седи на стола на жената, за която бях искал да се оженя. И двете убити. И двете свързани с мен. Вдигнах очи и казах:

— Май все още не бях прежалил Джули.

— Искал си да я видиш?

— Да.

— И какво?

— Натиснах звънеца — казах аз. — Но никой не ми отвори.

Кати се замисли. Сведе очи към чинията си и се опита да говори небрежно.

— Странно време си избрал.

Взех клечките.

— Уил.

Не вдигнах глава.

— Знаеше ли, че брат ти е там?

Разбърках ориза из чинията. Кати вдигна глава и ме погледна. Чух как съседът отваря и затваря вратата. Изсвири клаксон. Долу някой се развика на чужд език, може би руски.

— Знаел си — каза Кати. — Знаел си, че Кен е у нас. С Джули.

— Не съм убил сестра ти.

— Какво стана, Уил?

Скръстих ръце. Облегнах се назад, затворих очи и отметнах глава. Не исках да се връщам натам, но какъв избор имах? Кати искаше да знае. Заслужаваше да знае.

— Беше толкова странен уикенд — започнах аз. — С Джули бяхме скъсали преди година. Оттогава не я бях виждал. Опитвах се да я срещна през ваканциите, но тя изобщо не се мяркаше.

— Отдавна не беше си идвала — каза Кати.

Кимнах.

— Кен също. Точно това правеше онзи ден толкова странен. Изведнъж и трима изникнахме в Ливингстън по едно и също време. Не помня откога не се беше случвало. А и Кен се държеше особено. Непрекъснато надничаше през прозореца. Не искаше да излиза.

Кроеше нещо. Не знам какво. Така или иначе, попита ме дали още ходя с Джули. Казах му, че всичко е минало.

— Излъгал си го.

— Беше… — Потърсих думи да обясня. — За мен брат ми беше като божество. Беше силен, храбър и… — Поклатих глава. Друго исках да кажа. Започнах отново: — Когато бях на шестнайсет, заминахме семейно на почивка в Испания. В Коста дел Сол. Целият курорт беше един голям купон. Нещо като европейска Флорида. Ние с Кен редовно ходехме в дискотеката до хотела. На четвъртата вечер някакъв тип ме блъсна на дансинга. Погледнах го. Той ми се изсмя. Продължих да танцувам. После ме блъсна друг. Опитах се да не му обръщам внимание. Тогава първият дойде и просто ме повали. — Замълчах и примигах, сякаш споменът бе песъчинка в окото ми. Погледнах Кати. — Знаеш ли какво направих?

Тя поклати глава.

— Викнах Кен. Не скочих на крака. Не блъснах онзи тип. Пролазих настрани и викнах Кен.

— Бил си уплашен.

— Винаги — казах аз.

— Нормално е.

Не бях на същото мнение.

— И той дойде ли? — попита Кати.

— Естествено.

— И какво стана?

— Голям бой. Ония бяха цяла група от някаква скандинавска страна. Пребиха Кен.

— А ти?

— Аз дори не си мръднах пръста. Стоях отстрани и се мъчех да ги вразумя, убеждавах ги да престанат.

Бузите ми отново пламнаха от срам. Брат ми, който имаше богат опит в това отношение, беше прав. Болката от боя минава и заминава. Позорът от малодушието остава завинаги.

— В онзи бой му счупиха ръката — продължих аз. — Дясната. Той беше невероятен тенисист. От национален мащаб. В Станфорд проявяваха интерес към него. Но след онзи случай сервисът му вече не беше същият. Накрая не успя да влезе в колеж.

— Вината не е твоя.

Колко грешеше.

— Въпросът е, че Кен винаги ме защитаваше. Вярно, карахме се като всички братя. Понякога той жестоко ме подиграваше. Но заради мен би застанал и срещу товарен влак. А аз… аз нямах смелостта да му отвърна със същото.

Кати замислено докосна брадичката си.

— Какво? — попитах аз.

— Просто ми се вижда странно.

— Кое?

— Брат да е толкова нетактичен, че да спи с Джули.

— Не беше виновен. Попита ме дали още ходим. Аз му казах, че сме скъсали.

— Дал си му зелена светлина — каза тя.

— Да.

— Но после тръгна след него.

— Ти не разбираш — казах аз.

— Напротив, разбирам — възрази Кати. — Всички вършим подобни неща.

36

Спях тъй дълбоко, че изобщо не го чух да се промъква към мен.

По някое време бях извадил чисти чаршафи и завивки за Кати. Проверих дали й е удобно на дивана, после се изкопах, опитах да почета. Думите се разливаха в неясна мъгла. Връщах се, препрочитах пасажа и пак го забравях. Влязох в Интернет и почнах да ровя напосоки. Направих няколко лицеви опори, няколко пози от йогата, на които ме бе научил Квадрата. Не исках да си лягам. Не исках да спра, да оставя скръбта отново да ме завари неподготвен.

Достойно се борих, но накрая сънят успя да ме вкара в ъгъла. Проснах се на леглото и потънах като в бездънна яма, когато внезапно усетих как нещо ме дръпва за ръката и чух щракване. Все още в полусън, аз се опитах да сваля ръка, но тя не помръдна.

Нещо метално се впи в китката ми.

Докато успея да отворя очи, някой се хвърли върху мен. Ударът изтласка въздуха от дробовете ми. Задъхах се. Онзи ме яхна през гърдите и опря колене в раменете ми. Преди да събера сили за някаква съпротива, нападателят дръпна другата ръка над главата ми. Този път не чух щракане, но усетих по кожата си студен метал.

Двете ми ръце бяха приковани за рамката на леглото.

Кръвта ми се вледени. За момент просто изключих, както винаги по време на физически сблъсък. Отворих уста да изкрещя, или поне да кажа нещо. Нападателят ме сграбчи за тила и дръпна главата ми напред. Без колебание откъсна парче широка лепенка и закри устата ми. После за по-сигурно взе ново парче и ме омота през устата и тила десет-петнайсет пъти, сякаш опаковаше чуплива пратка.

Вече не можех да издам нито звук. Едва дишах — налагаше се да засмуквам въздух през счупения си нос. Болеше ужасно. Раменете ми мъчително се разтягаха между белезниците и тежестта на противника. Мятах се, но това не помогна. Опитах се да го отхвърля. Никакъв резултат. Исках да го попитам защо е дошъл, какво ще прави сега, след като съм безпомощен.

И тогава си спомних, че Кати е сама в другата стая.

В спалнята царуваше мрак. Виждах нападателя само като неясна сянка. Беше с някаква тъмна маска, но не можех да различа дали по нея е изрисувано нещо. Ставаше почти невъзможно да дишам. Изсумтях от болка.

Неизвестният приключи с лепенката. Поколеба се само секунда и скочи на пода. Сетне с безпомощен ужас видях, как тръгва към вратата, отваря я, прекрачва в хола, където спеше Кати, и затваря вратата зад себе си.

Очите ми изхвръкваха от орбитите. Опитах се да извикам, но лепенката заглушаваше всеки звук. Почнах да се мятам като обезумял. Подскачах и ритах. Никаква полза.

Тогава спрях и се ослушах. За момент не чух нищо. Пълна тишина.

После Кати изпищя.

О, Боже. Отново почнах да се мятам. Писъкът беше кратък, прекъснат по средата, сякаш някой бе изключил звука. Паниката ми се разгоря с пълна сила. Дива, отчаяна паника. Яростно задърпах белезниците. Извих глава напред, после назад. Нищо.

Кати пак изпищя.

Този път звукът бе по-слаб — стон на ранено животно. Нямаше начин съседите да го чуят, а и да чуеха, нямаше да реагират. Не и в Ню Йорк. Не и посред нощ. А дори и да реагираха — дори ако някой позвънеше на полицията или се втурнеше на помощ — щеше да е твърде късно.

Тогава обезумях.

Разсъдъкът ми сякаш се разцепи на две. Полудях. Мятах се като в гърч. Носът ме болеше непоносимо. Нагълтах някакви влакна от лепенката. Продължих да се боря.

Но не постигах нищо.

О, боже. Добре, успокой се. Бъди хладнокръвен. Опитай се да размислиш.

Завъртях глава към дясната китка. Белезниците не бяха чак толкова стегнати. Леко поддаваха. Добре, ако се опитах малко по-бавно, може би щях да измъкна ръка от гривната. Точно така. Успокой се. Опитай се да свиеш китката, да я провреш.

Опитах се. С цялата си воля заповядах на китката да стане по-тънка. Притиснах основата на палеца към малкия пръст. После задърпах, отначало бавно, след това все по-силно. Не стана. Кожата се набра около металната гривна и започна да се разкъсва. Това не ме спря. Продължих да дърпам.

Нищо не излезе.

Съседната стая бе притихнала.

Напрегнах уши да доловя звук. Какъвто и да било. Нищо. Опитах се да извия тяло, да скоча от леглото с такава сила, че… знам ли, може би да повдигна и него. Само три-четири сантиметра, току-виж се строшило от падането. Пак подскочих. Леглото се плъзна няколко сантиметра напред. Но това не ми помагаше.

Продължавах да бъда в капан.

Чух как Кати изпищя още веднъж. После извика с уплашен, панически глас:

— Джон…

И гласът й отново секна.

Джон, помислих си аз. Тя каза „Джон“.

Аселта?

Призрака…

О, не, боже, моля те, не. Чух нещо приглушено. Гласове. Може би стон. Като през възглавница. Сърцето ми бясно подскачаше в гръдния кош. Страхът ме притискаше отвсякъде. Размятах глава, търсейки нещо, каквото и да е.

Телефонът.

Можех ли?… Краката ми все още бяха свободни. Ако успеех да ги извия, да хвана с тях телефона и да пусна слушалката в ръката си. И тогава да набера… знам ли, може би 911 или нулата. Краката ми вече сами се повдигаха. Свих коремните мускули, вдигнах крака, извъртях ги надясно. Но все още действах, обзет от истерия. Тежестта ме повлече настрани. Изгубих контрол над краката си. Дръпнах се в опит да запазя равновесие и единият крак удари телефона.

Слушалката изтрака на пода.

По дяволите.

А сега какво? Умът ми се прекърши — просто загубих всякаква власт над него. Сетих се за животни в капан, които прегризват крака си, за да избягат. Мятах се до изтощение, напълно лишен от разсъдък и

вече бях готов да се предам, когато си спомних, нещо, на което ме бе научил Квадрата.

Поза „рало“.

На индийски се нарича „халасана“. Раменна стойка. Лягаш по гръб, премяташ крака над главата си и повдигаш бедра. Прегъваш се в кръста и докосваш пода с пръстите на краката. Не знаех дали мога да стигна чак дотам, но нямаше значение. Стегнах корем и с всичка сила изхвърлих крака нагоре. После ги преметнах над главата си. Петите ми се удариха в стената. Брадата ми се притисна в гърдите и стана още по-трудно да дишам.

Натиснах стената с пети. Адреналинът ми даде сили. Леглото плъзна напред. Отново натиснах, спечелих пространство. Добре. А сега най-трудното. Ако белезниците бяха прекалено стегнати, ако китките ми не успееха да се завъртят в тях, или нямаше да излезе нищо, или щях да си изкълча раменете. Все едно.

В другата стая царуваше тишина, мъртвешка тишина.

Отпуснах крака към пода. На практика правех задно салто от леглото. Тежестта на краката ме повлече и този път имах късмет — ръцете ми се завъртяха в белезниците. Тежко стоварих нозе на пода. Подир тях се преметнах и аз, оставяйки по таблата на леглото късчета кожа от бедрата и корема си.

След миг стоях прав зад леглото.

Все още бях окован. И с лепенка на устата. Но бях прав. Усетих нов прилив на адреналин.

Добре, а сега какво?

Нямах време за губене. Свих колене. Опрях рамо в леглото и го тласнах към вратата, сякаш бях състезател по бобслей. Краката ми блъскаха като чукове. Не се колебаех. Не спирах.

Леглото с трясък се блъсна във вратата.

Ударът бе страхотен. Болка проряза рамото ми, пробяга надолу по ръцете и гръбнака. Нещо изпука и ставите ми пламнаха като огън. Без да обръщам внимание на болката, аз се отдръпнах и отново връхлетях към вратата. После още веднъж. Лепенката заглушаваше крясъците ми и ги чувах единствено аз. При третия удар дръпнах белезниците с всичка сила точно когато леглото се блъсна в стената.

Пръчките на рамката се строшиха.

Бях свободен.

Избутах леглото от вратата. Опитах се да смъкна лепенката, но щеше да ми отнеме време. Стиснах дръжката и я завъртях. Рязко отворих вратата и нахълтах в мрака.

Кати лежеше на пода.

Очите и бяха затворени. Тялото омекнало. Мъжът седеше върху гърдите й. Стискаше я за гърлото.

Душеше я.

Без колебание се хвърлих с плонж върху него. Стори ми се, че полетът трая безкрайно дълго, сякаш летях през лепкав сироп. Той ме видя — и дори имаше време да се подготви — но все пак бе принуден да пусне гърлото на Кати. Завъртя се срещу мен. Все още го виждах само като черен силует. Той ме сграбчи за раменете, заби крак в корема ми и падна по гръб, използвайки собствената ми инерция.

Размахах ръце като вятърна мелница и прелетях над него. Но отново извадих късмет. Или поне така си помислих. Паднах върху мекото кресло. За момент то се заклати. После рухна под тежестта ми. Главата ми улучи ръба на масичката, след това изкънтя в пода.

Зашеметен, аз опитах да се изправя на колене. Когато се надигнах за нова атака, видях нещо, което ме ужаси както никога през живота ми.

Черният нападател също бе станал. Сега държеше нож. И се отправяше с него към Кати.

Времето сякаш спря. Следващите събития траяха не повече от една-две секунди. Но за мен всичко стана като в забавен кадър. Понякога времето прави такива неща. Наистина е относително. Някои моменти отлитат мълниеносно. Други застиват.

Бях прекалено далече, за да го спра. Знаех това. Осъзнавах го въпреки замайването от удара в масата…

Масата.

Където бях оставил пистолета на Квадрата.

Имах ли време да стигна до там, да се обърна и да стрелям? Все още гледах Кати и нейния нападател. Не. Времето не достигаше. Разбрах го веднага.

Човекът се наведе и хвана Кати за косата.

Докато бързах към пистолета, аз задърпах лепенката от устата си. Тя се смъкна донякъде, колкото да изкрещя:

— Не мърдай или ще стрелям!

Той завъртя глава в тъмното. Аз вече лазех по пода. Пълзях на лакти като командос. Той видя, че не съм въоръжен и понечи да довърши започнатото. Ръката ми откри пистолета. Нямах време да се целя. Натиснах спусъка.

Гърмежът стресна врага.

Бях успял да спечеля време. Завъртях се, натискайки спусъка в движение. Онзи отскочи като гимнастик. Едва различавах сянката му. Завъртях пистолета към черния силует и продължих да стрелям. Колко куршума имаше в това желязо? Колко бях изстрелял?

Той се отметна назад, но не спря. Бях ли го улучил?

Врагът се хвърли към вратата. Изкрещях му да спре. Той не се подчини. Исках да го прострелям в гърба, но някакви остатъци от човечност не ми позволиха. Сетне той вече бе в коридора. А аз си имах и други грижи.

Погледнах Кати. Тя не помръдваше.

37

Поредният полицай — пети по моя сметка — дойде да изслуша историята ми.

— Първо искам да знам как е тя — казах аз.

Лекарят ме бе обработил набързо. Във филмите докторът винаги защитава пациента си. Казва на ченгетата, че раненият се нуждае от отдих и не може да го разпитват в момента. Моят обаче се оказа индиец или пакистанец от спешното отделение и нямаше подобни скрупули. Остави ги да започнат разпита още докато наместваше изкълченото ми рамо. Намаза с йод раните по китките. Поигра си с носа ми. Извади ножовка — не смея да мисля за какво могат да ползват ножовка в болницата — и сряза белезниците, а ченгетата през цялото време ме разпитваха. Още бях по боксерки и горнище от пижама. От болницата любезно предложиха картонени чехли за босите ми крака.

— Отговаряй на въпроса — каза ченгето.

Така продължаваше вече два часа. Адреналинът се бе разсеял и болката почваше да ме глозга до костите. Взе да ми писва.

— Добре де, хванахте ме натясно — казах аз. — Първо си сложих белезници на двете ръце. После натроших мебелите, гръмнах няколко куршума в стените, удуших я почти до смърт в собствения си апартамент и накрая сам повиках полиция. По всичко личи, че съм виновен.

— Може и тъй да е станало — каза полицаят, едър мъж със засукани мустаци, които неизвестно защо ми навяваха мисли за пеещи бръснари. Беше ми казал името си, но още на третото ченге престанах да ги запомням.

— Моля?

— Може да е хитрост.

— Значи изкълченото рамо, охлузените ръце и счупеното легло са само за отклонение на вниманието?

Той сви рамене с типично полицейски жест.

— Това не е нищо. Веднъж един тип си отряза оная работа, за да не помислим, че е убил приятелката си. Разправяше, че ги нападнала цяла тълпа черни побойници. После излезе, че искал само малко да се резне, но не пресметнал правилно.

— Страхотна история — казах аз.

— Може и сега да е същото.

— Пенисът ми е много добре, благодаря за вниманието.

— Казваш, че някакъв тип нахълтал в апартамента. Съседите чули изстрели.

— Да.

Той ме изгледа скептично.

— Тогава защо нито един съсед не го е видял да бяга?

— Може би — приемете го като съвсем случайно предположение — защото беше два часът след полунощ.

Все още седях на масата за прегледи. Краката ми висяха и започваха да изтръпват от ръба. Скочих долу.

— Накъде се запъти? — попита ченгето.

— Искам да видя Кати.

— Не вярвам да стане. — Полицаят подръпна мустака си. — В момента там са родителите й.

Той огледа лицето ми в търсене на реакция. Постарах се да не реагирам.

Мустакът му трепна.

— Баща й е доста зле настроен към теб — каза той.

— Друго не съм очаквал от него.

— Смята, че ти си го направил.

— С каква цел?

— За мотива ли питаш?

— Не, имам предвид цел, намерение. Смятате ли, че съм искал да я убия?

Той скръсти ръце и сви рамене.

— Звучи логично.

— Тогава защо ви повиках, докато още беше жива? — попитах аз. — Нагласил съм всичко по най-хитрия начин, нали? Тогава защо не съм я довършил?

— Човек не се души лесно — отвърна полицаят. — Може да си решил, че е мъртва.

— Естествено, осъзнавате колко идиотски звучи всичко това.

Вратата зад полицая се отвори и влезе Пистильо. Той ме изгледа неописуемо мрачно. Затворих очи и разтрих с два пръста горния край на носа си. След Пистильо се появи един от полицаите, които ме разпитваха отначало. Той направи знак на мустакатия си побратим. Онзи явно не беше много доволен, но стана и последва другия. Останах насаме с Пистильо.

Отначало той не каза нищо. Обиколи кабинета, като оглеждаше внимателно всичко наред — буркана с памучни тампони, пластинките за преглед на гърлото, кофата за отпадъци. В болничните стаи обикновено мирише на дезинфекция, но тук вонеше на бръснарски одеколон. Не знам дали миризмата бе оставена от доктор или полицай, но забелязах как Пистильо гнусливо присви ноздри. Аз вече бях свикнал.

— Кажи какво стана — нареди той.

— Твоите приятели от полицията не те ли осведомиха?

— Казах им, че първо искам да чуя теб. Преди да те пъхнат на топло.

— Искам да знам как е Кати.

За секунда-две той се замисли над искането.

— Ще има болки в шията и гласните струни, но иначе е добре.

Затворих очи и усетих как ме облива вълна от облекчение.

— Почвай да говориш — каза Пистильо.

Разказах му всичко. Пистильо мълча, докато не споменах, че Кати е извикала „Джон“.

— Имаш ли представа кой е Джон? — попита той.

— Може би.

— Слушам те.

— Един тип, когото познавах като дете. Името му е Джон Аселта.

Лицето на Пистильо посърна.

— Познаваш ли го? — попитах аз.

Той не обърна внимание на въпроса.

— Какво те кара да мислиш, че е имала предвид Джон Аселта?

— Той ми строши носа.

Разказах му за нападението на Призрака. Пистильо никак не се зарадва.

— Значи Аселта търсеше брат ти?

— Така каза.

Лицето му пламна.

— За какъв дявол си мълча досега?

— Да, бе, чудна работа — казах аз. — Винаги си бил човекът, към когото да се обърна, приятелят, комуто мога да доверя всичко.

Това още повече го ядоса.

— Знаеш ли нещо за Джон Аселта?

— Израснахме в един град. Наричахме го Призрака.

— Аселта е една от най-опасните откачалки в страната — каза Пистильо. Помълча, после поклати глава. — Не може да е бил той.

— Защо смяташ така?

— Защото и двамата още сте живи.

Мълчание.

— Той е хладнокръвен убиец.

— Тогава защо не е в затвора? — попитах аз.

— Не ставай наивен. Той е виртуоз в занаята си.

— Тоест в убиването на хора?

— Да. Живее в чужбина, никой не знае къде точно. Работил е за правителствените ескадрони на смъртта в Централна Америка. Помагал е на деспоти в Африка. — Пистильо поклати глава. — Не, ако Аселта е искал да я убие, в момента щеше да лежи долу с номерче на крака.

— Може да е имала предвид друг Джон — предположих аз. — Или пък не съм чул добре.

— Може. — Той се замисли. — Едно не схващам. Ако Призрака или някой друг е искал да убие Кати Милър, защо просто не го е направил? Защо ще си прави труда да ти слага белезници?

Това смущаваше и мен, но бях открил едно обяснение.

— Може да е било инсценировка.

Пистильо се навъси.

— Как си го представяш?

— Убиецът ме приковава за леглото. Отива да удуши Кати. После… — усетих как по тила ми пробягаха тръпки — … после може би нагласява нещата така, че убийството да изглежда извършено от мен.

Погледнах го. Пистильо се навъси.

— Сега само остава да речеш: „както направиха с брат ми“.

— Да — казах аз. — Точно така мисля.

— Пълна глупост.

— Помисли малко, Пистильо. Едно нещо не успяхте да обясните до днес: защо на местопрестъплението имаше кръв от брат ми?

— Джули Милър се е отбранявала.

— Не се преструвай на наивен. Кръвта бе твърде много. — Аз пристъпих към него. — Преди единайсет години натопиха Кен, а тази нощ може би някой искаше историята да се повтори.

Той прихна.

— Не ставай мелодраматичен. И нека ти кажа нещо. Ченгетата не се връзват на твоите фокуси с фантастичното измъкване. Смятат, че ти си опитал да я убиеш.

— А ти какво смяташ? — попитах аз.

— Бащата на Кати е тук. Изглежда бесен.

— Нищо чудно.

— Все пак почвам да си задавам въпроси.

— Знаеш, че не съм бил аз, Пистильо, И въпреки целия си вчерашен театър, знаеш, че не съм убил Джули.

— Предупредих те да стоиш настрани.

— А аз реших да не те послушам.

Пистильо изпусна дълбока въздишка и кимна.

— Точно така, правиш се на юнак. Затова ето какво ще направим. — Той пристъпи насреща и се опита да ме изпепели с поглед. Не мигнах. — Сега отиваш в затвора.

Аз въздъхнах.

— Мисля, че за днес вече си получих пълната дажба заплахи.

— Не е заплаха, Уил. Още тази нощ ще те откарат в затвора.

— Чудесно, искам адвокат.

Той погледна часовника си.

— Много е късно. Ще прекараш нощта в килия. Утре с теб ще се заемат в съда. Обвинението е опит за убийство и средни телесни повреди. Областният прокурор ще заяви, че има опасност да избягаш и ще настои пред съдията да не бъдеш освободен под гаранция. Според мен съдията ще се съгласи.

Понечих да заговоря, но Пистильо вдигна ръка.

— Спести си приказките, защото имам да ти кажа нещо неприятно: не ме интересува дали си го сторил или не. Ще намеря достатъчно доказателства, за да те осъдят. А не намеря ли, ще изфабрикувам. Ако искаш, разкажи на адвоката си за този разговор. Ще отрека и толкоз. Ти си заподозрян в убийство, който от единайсет години помага на своя брат-престъпник да се укрива. Аз съм един от най-уважаваните служители на реда в тази страна. Според теб кому ще повярват?

Погледнах го.

— Защо правиш това?

— Казах ти да стоиш настрани.

— Ти какво би сторил на мое място? Ако преследваха брат ти?

— Не е там работата. Ти не ме послуша. И сега приятелката ти е мъртва, а Кати Милър се отърва на косъм.

— Не съм сторил зло нито на едната, нито на другата.

— Напротив, стори го. Ти причини всичко. Ако ме беше послушал, смяташ ли, че щяха да стигнат до тук?

Думите му ме жегнаха, но аз настоях:

— Ами ти, Пистильо? Кой укри връзката с Лора Емърсън…

— Хей, не съм дошъл да си играем на въпроси и отговори. Още тази нощ отиваш в затвора. И не се залъгвай, ще уредя да те осъдят.

Той тръгна към вратата.

— Пистильо! — подвикнах аз. Той се обърна. — Каква е истинската ти цел?

Той спря, приближи устни на сантиметри от ухото ми и прошепна:

— Питай брат си.

После излезе.

38

Прекарах нощта в предварителния арест на Западна Трийсет и пета улица. Килията вонеше на урина, повръщано и кисела пиянска пот. Все пак беше за предпочитане пред бръснарския одеколон. Имах двама съкилийници. Единият беше травестит, който непрекъснато плачеше и се чудеше дали да използва металната тоалетна прав или седнал. Другият беше негър и спа през цялото време. Тъй че не разполагам с вълнуващи затворнически истории за побоища и изнасилвания. Нощта мина без никакви произшествия.

Пазачът от нощната смяна въртеше компактдиск на Брус Спрингстийн с песента „Роден за бягство“. Голяма утеха. Като всяко добро момче от Джърси знаех текста наизуст. Може да прозвучи странно, но когато слушах мощните балади на Спрингстийн, винаги си мислех за Кен. Не бяхме от работническо семейство, не страдахме от лишения, не си падахме по бързите коли и не киснехме непрекъснато на брега (в Джърси казваме винаги „на брега“ вместо „на плажа“) — впрочем, ако съдя от публиката на последните му концерти, това се отнася до по-голямата част от неговите почитатели — но имаше нещо особено в тия разкази за борба, за опитите на окования човешки дух да се освободи, за стремежа да искаш нещо повече и да откриеш храброст за бягство. То не само отекваше в душата ми, но и ме караше да мисля за брат си дори още преди убийството.

Но тази вечер, когато Брус запя как тя била толкова хубава, че я загубил между звездите, аз си мислех за Шийла. И отново ме заболя.

Използвах разрешеното телефонно обаждане, за да позвъня на Квадрата. Събудих го. Като чу какво стана, той ме нарече „диване“. После обеща да ми намери добър адвокат и да се опита да разбере как е Кати.

— А, без малко да забравя за онези записи от „Куик Гоу“ — каза Квадрата.

— Какво стана?

— Идеята ти излезе добра. Утре ще можем да ги видим.

— Ако ме пуснат от тук.

— Да, така си е — каза Квадрата. После добави: — Много гадно ще стане, ако не ти разрешат гаранция, мой човек.

На сутринта ченгетата ме откараха до централната регистратура на Сентър Стрийт 100. Оттам нататък с мен се зае Министерството на правосъдието. Затвориха ме в килия в мазето. Ако не вярвате, че Америка все още е един съвременен Вавилон, трябва да прекарате известно време с многообразието от (не)човешки същества, обитаващи това умалено копие На Обединените нации. Чух поне десет различни езика. Около мен се мяркаха цветове на кожата, които биха вдъхновили производителите на детски боички. Видях бейзболни каскетчета, тюрбани, сламени шапки и дори един фес. Всички говореха едновременно. И доколкото можех да разбера — а дори и без да ги разбирам, — всички твърдяха, че са невинни.

Когато се изправих пред съдията, Квадрата присъстваше в залата. С него бе новата ми адвокатка Хестър Кримстийн. Помнех я от някакъв нашумял процес, но не се сещах за какво точно ставаше дума. Тя ми се представи и повече не ме погледна. Обърна се и впи очи в младия областен прокурор, сякаш той беше окървавен глиган, а тя — пантера, мъчена от хемороиди.

— Настояваме мистър Клайн да не бъде освобождаван под гаранция — каза младият областен прокурор. — Смятаме, че има много сериозен риск да избяга.

— Защо? — попита съдията, който сякаш излъчваше отегчение от всяка пора на тялото си.

— Брат му е заподозрян в убийство и се укрива от единайсет години. И не само това, Ваша светлост. Жертвата на брата е сестра на сегашната жертва.

Това привлече вниманието на съдията.

— Моля?

— Мистър Клайн е обвинен в опит за убийство на Катрин Милър. Неговият брат Клайн е заподозрян за убийството на по-голямата сестра на жертвата, Джули Милър, преди единайсет години.

Съдията рязко спря да разтрива лицето си.

— О, чакайте, спомням си случая.

Младият областен прокурор се усмихна, като че бе получил медал.

Съдията се обърна към Хестър Кримстийн.

— Мис Кримстийн?

— Ваша светлост, смятаме, че всички обвинения срещу мистър Клайн трябва да отпаднат незабавно — заяви тя.

Съдията пак почна да разтрива лицето си.

— Приемете, че съм изумен, мис Кримстийн.

— Ако това не се приеме, смятаме, че мистър Клайн трябва да бъде освободен под гаранция. Той няма криминални прояви. Работата му е свързана с грижа за бедните в този град. Има обществено положение. Колкото до нелепото сравнение с брат му, това представлява най-груба проява на съдебна предубеденост.

— Не смятате ли, че хората имат основание за тревога, мис Кримстийн?

— Ни най-малко, Ваша светлост. Чух, че наскоро сестрата на мистър Клайн си е изрусила косата. Означава ли това, че и той ще извърши същото?

Младият областен прокурор усети, че плячката му се изплъзва.

— Ваша светлост, при цялото ми почитание към колежката, това нелепо сравнение…

— Какво му е нелепото? — отсече Кримстийн.

— Ние искахме да изтъкнем, че мистър Клайн определено разполага с възможности да избяга.

— Това е смехотворно. Той разполага с не повече средства от всеки друг гражданин. От прокуратурата повдигат това искане, защото смятат, че брат му е избягал — без дори да го знаят със сигурност. Човекът може да е мъртъв. Но така или иначе, Ваша светлост, областният прокурор пропуска една съществена подробност.

Хестър Кримстийн извърна глава към младия областен прокурор и се усмихна.

— Мистър Томсън? — попита съдията.

Прокурорът бе забил очи в пода.

Хестър Кримстийн изчака още миг и нанесе удара.

— Жертвата на това отвратително престъпление Катрин Милър заяви тази сутрин, че мистър Клайн е невинен.

Това не се хареса на съдията.

— Мистър Томсън?

— Не е съвсем вярно, Ваша светлост.

— Не съвсем?

— Мис Милър заяви, че не е видяла нападателя. Било е тъмно. Той носел маска.

— И заяви, че това не е бил моят клиент — довърши Хестър Кримстийн.

— Тя заяви, че не вярва да е бил мистър Клайн — възрази Томсън. — Но Ваша светлост, тя е ранена и объркана. Не е видяла нападателя, тъй че не би могла да изключи…

— В момента не водим делото, господин прокурор — прекъсна го съдията. — Молбата ви се отхвърля. Определям гаранция от трийсет хиляди долара.

Съдията удари с чукчето. И аз бях свободен.

39

Исках да потегля към болницата и да проверя как е Кати. Квадрата поклати глава и каза, че идеята не е добра. Баща й бил там и не желаел да напусне. Наел въоръжена охрана да стои пред вратата. Разбирах го. Мистър Милър не бе успял да опази едната си дъщеря. Никога нямаше да позволи да се случи нещо и с другата.

Свързах се с болницата от клетъчния телефон на Квадрата, но телефонистката каза, че стаята не приема разговори. Позвъних на един местен цветар и поръчах да й пратят букет с пожелания за скорошно оздравяване. Изглеждаше ужасно тъпо и примитивно — едва не са удушили Кати в моя апартамент, а аз й пращам кошница цветя, плюшено мече и балон-сърчице на клечка — но това бе единственият начин да й дам да разбере, че мисля за нея.

Квадрата караше собствената си кола, венецианско синьо „Купе дьо Вил“ модел шейсет и осма година, което изглеждаше горе-долу толкова незабележимо, колкото би бил нашият приятел Ракел-Роско на събрание на „Дъщерите на революцията“. Както винаги, минаването през тунела „Линкълн“ представляваше истинско изпитание. Хората твърдят, че уличното движение ставало все по-лошо. Лично аз не съм чак толкова сигурен. Когато бях малък, всяка неделя пълзяхме през тунела със семейната кола. Спомням си колко мудно бе това пътуване през мрака, където от тавана висяха глупавите жълти предупредителни знаци, сякаш се нуждаехме някой да ни напомня, че трябва да караме бавно; помня стъклената кабина със служител в нея и покритите със сажди керамични плочки в мътно жълт цвят; помня как всички тревожно се взирахме напред да зърнем първия лъч дневна светлина, как най-сетне тежките гумени разделители се вдигаха да ни приветстват и ние се изкачвахме към една друга реалност, към света на небостъргачите, сякаш бяхме минали през тунел в пространството. Отивахме в цирка на Барнъм и Бейли или в мюзикхола „Рейдио Сити“ на някое от онези представления, които те зашеметяват през първите десет минути, а после си умираш от скука, висяхме на опашка за

театрални билети с намаление, ровехме се из книгите в голямата книжарница „Барне и Ноубъл“ (мисля, че по онова време тя беше единствена), посещавахме Природонаучния музей или някое събитие на открито — мама харесваше най-много Септемврийското изложение на книгата на Пето Авеню.

Баща ми мърмореше за калпавото, движение, липсата на места за паркиране и вездесъщата мръсотия, но майка ми обичаше Ню Йорк. Тя копнееше за театрите, изкуствата и звънката градска суматоха. Сънни бе успяла да се смали, за да намери място в задрямалата крайградска среда, но мечтите й, тия отдавна потискани копнежи, продължаваха да се спотайват под спокойната маска. Знам, че тя ни обичаше, ала понякога, докато седях зад нея в колата и гледах как се озърта навън през стъклото, почвах да се питам дали не би била по-щастлива без нас.

— Много хитро се сети — каза Квадрата.

— За кое?

— Че Соней е ревностна почитателка на Квадратната йога.

— Как мина?

— Обадих се на Соней и й обясних какъв е проблемът. Тя рече, че в „Куик Гоу“ командват двама братя, Иън и Ноа Мюлер. Завъртя им един телефон, каза какво иска и…

Квадрата сви рамене.

Аз поклатих глава.

— Ти си невероятен.

— Да. Такъв съм.

Управлението на „Куик Гоу“ се намираше в един склад край шосе 3 насред блатата в северната част на Ню Джърси. Хората често се присмиват на Ню Джърси, защото най-често употребяваните пътища пресичат тъкмо най-грозните местности на тъй наречения Градински щат. Аз съм от запалените защитници на родния край. По-голямата част от Ню Джърси е неописуемо красива, но критиците имат право в две отношения. Първо, градовете ни са отчайващо занемарени. Трентън, Нюарк, Атлантик Сити — всичките са за окайване. Малцина ги уважават. Да вземем например Нюарк. Имам приятели, които са израснали в Куинси, Масачузетс. Винаги казват, че са от Бостън. Имам приятели, които са израснали в Брин Моур. Винаги казват, че са от

Филаделфия. Аз израснах само на петнайсет километра от центъра на Нюарк. Но нито казвам, нито съм чувал някой да казва, че е от Нюарк.

Второ — каквото и да говорят останалите — блатата в северната част на Джърси определено миришат. Миризмата често е слаба, но винаги се усеща. Не е приятна. Не прилича на природните миризми. Носи дъх на пушеци, химикали и препълнени септични ями. Точно този мирис ни посрещна, когато слязохме от колата край склада на „Куик Гоу“.

— Ти ли пръдна? — попита Квадрата.

Погледнах го.

— Майтап бе, само се мъча да облекча напрежението — рече той и ме поведе към склада.

Братя Мюлер въртяха бизнес за около двеста милиона долара, но споделяха мъничка канцелария насред огромното складово помещение. Бюрата им, купени сякаш на разпродажба от някоя прогимназия, бяха опрени едно срещу друго. Дървените им столове датираха още отпреди появата на ергономичната мебел. В канцеларията нямаше нито компютри, нито факсове или фотокопирни машини — само бюрата, няколко високи метални шкафа и два телефона. И четирите стени бяха стъклени. Братята обичаха да гледат контейнерите и електрокарите. Пет пари не даваха, че някой може да ги зяпа отвън.

Двамата си приличаха и на външен вид, и по облекло — тесни черни панталони, бели ризи и бели престилки. Ризите бяха разкопчани и разкриваха прошарените косми по гърдите им, щръкнали като стоманена вълна. Щом влязохме, братята се изправиха и посрещнаха Квадрата с широки усмивки.

— Вие сигурно сте учителят на мис Соней, Квадратния йога — каза единият.

Квадрата отвърна с дълбокомислено кимване.

Двамата се втурнаха да му стискат ръката. Нямаше да се учудя, ако бяха паднали на колене.

— Наредихме незабавно да ни доставят записите — каза по-високият брат, явно търсейки одобрение.

Квадрата го удостои с още едно кимване. Двамата ни поведоха напред по циментовия под. Наоколо бибипкаха и бръмчаха електрокари. През грамадната врата влизаха и излизаха камиони.

Братята поздравяваха всички по пътя си и работниците отговаряха на поздравите.

Влязохме в стаичка без прозорци, където имаше вехта маса, голяма кафеварка и раздрънкана метална количка с телевизор и видеокасетофон. По-високият брат включи телевизора. Раздаде се прашене и по екрана заиграха снежинки. Той зареди касета във видеото.

— Този запис покрива дванайсет часа. Казвате, че човекът е бил в магазина около три следобед, нали така?

— Така ни осведомиха — отвърна Квадрата.

— Нагласих записа на три без петнайсет. Лентата върви много бързо, защото камерите заснемат само по един кадър на три секунди. А и пренавиването не работи, съжалявам. Освен това нямаме дистанционно, тъй че просто натиснете бутона за възпроизвеждане и чакайте. Предполагаме, че ще искате да останете сами, затова си тръгваме. Останете колкото искате.

— Може би ще се наложи да задържим касетата — каза Квадрата.

— Няма проблеми. Ще ви направим копие.

— Благодаря.

Единият брат отново се вкопчи в ръката на Квадрата. Другият — не си измислям — се поклони. После останахме сами. Пристъпих до видеото и натиснах бутона за възпроизвеждане. Снежинките изчезнаха. Шумът също. Повъртях копчето за звука, но звук естествено нямаше.

Кадрите бяха черно-бели. Датата и часът се виждаха в долната част на екрана. Камерата гледаше отгоре към касата, зад която работеше млада жена с дълга руса коса. Отсечените й движения на интервали от три секунди леко ме замаяха.

— Как ще разпознаем този Оуен Енфийлд? — попита Квадрата.

— Ще гледаме за мъж на около четирийсет години с къса подстрижка.

След малко осъзнах, че задачата може да се окаже по-лесна, отколкото предполагах. Клиентите бяха предимно в напреднала възраст, облечени като за голф. Зачудих се дали Стоунпойнт не е пенсионерско градче. Мислено си отбелязах да питам Ивон Стърно.

В 15:08:15 засякохме Енфийлд. Или по-точно гърба му. Беше по шорти и бяла риза с къси ръкави. Мина покрай касата и се отправи към дъното на магазина. Зачакахме. В 15:09:24 предполагаемият Оуен Енфийлд изникна иззад щандовете и пое обратно към дългокосата блондинка. Носеше хляб и двулитрова бутилка мляко. Протегнах ръка над бутона за паузата, готов всеки момент да спра кадъра и да се вгледам внимателно.

Но не се наложи.

Козята брадичка би могла да ме заблуди, както и късо подстриганата прошарена коса. Ако гледах случайно записа или се разминавах с човека на оживена улица, можеше и да не го забележа. Но в момента и дума не ставаше за случайност. Бях съсредоточен. И веднага разбрах. Въпреки всичко натиснах паузата.

15:09:51.

Всички съмнения отлетяха. Стоях като вкаменен. Не знаех дали да се радвам, или да плача. Обърнах се към Квадрата. Той не гледаше екрана, а мен. Кимнах, потвърждавайки предположението му.

Оуен Енфийлд бе моят брат Кен.

40

Вътрешният телефон иззвъня.

— Мистър Макгуейн — изрече охранителят от рецепцията.

— Да.

— Джошуа Форд и Реймънд Кромуел пристигнаха.

Джошуа Форд беше старши партньор в правната фирма „Станфорд, Къмингс и Форд“, използваща над триста адвокати. Следователно Реймънд Кромуел щеше да се окаже някой младок с бележник, готов да записва часовете положен труд и съответните хонорари. Филип ги погледна на монитора. Форд беше едър тип — ръст около метър и деветдесет, тегло някъде към сто килограма. Славеше се като груб, агресивен и злобен адвокат, и в съответствие с тази репутация лицевите му мускули непрекъснато мърдаха, сякаш дъвчеше пура, или може би нечий крак. В сравнение с него Кромуел изглеждаше съвсем млад, кротък, зализан и елегантен.

Макгуейн хвърли поглед към Призрака. Онзи се усмихна и Макгуейн усети как отново го побиват студени тръпки. За пореден път се запита дали беше разумно да въвлича Аселта в тази история. В крайна сметка бе решил, че няма опасност. Призрака също имаше интерес от успешния край.

А освен това много го биваше.

Без да откъсва очи от зловещата му усмивка, Макгуейн нареди:

— Моля, поканете само мистър Форд. Имайте грижата мистър Кромуел да се настани удобно в чакалнята.

— Да, мистър Макгуейн.

Макгуейн дълго се бе колебал как да постъпи. Не обичаше насилието, но и не го пренебрегваше. То не бе нищо друго, освен средство за постигане на дадена цел. Призрака имаше право за атеистите в смъртното отделение. Истината е, че всички сме животни, дори организми, само малко по-сложни от безмозъчната амеба. Умреш ли, с теб е свършено. Чиста грандомания е да смяташ, че ние, хората, стоим над смъртта, че за разлика от всички други създания

притежаваме способността да я надживеем. Да, в живота сме по-специални, в живота властваме, защото сме най-силни и най-безмилостни. Но да вярваш, че в смъртта сме нещо по-особено пред очите на Господа, че можем да си спечелим благоразположението Му с подмазвачески трикове — е, може и да прозвучи малко комунистически, но точно такова мислене използват богатите, за да държат бедните в подчинение.

Призрака прекрачи към вратата.

Дойде ли сгоден случай — използваш го. Макгуейн често бе тръгвал по криви пътечки, смятани от някои други за забранени. Твърдеше се например, че не бива да убиваш федерални агенти, прокурори или ченгета. Макгуейн бе нарушавал и трите забрани. Не бива, казваха други, да атакуваш влиятелни хора, които могат да привлекат внимание и да ти създадат неприятности.

Макгуейн не се връзваше на подобни глупости.

Когато Джошуа Форд отвори вратата, Призрака вдигна желязната палка. Тя бе дълга приблизително колкото бейзболна бухалка и снабдена с пружина, която й придаваше допълнителна сила. Можеше с лекота да строши човешки череп като яйце.

Джошуа Форд влезе с бавната, тежка походка на богат човек. Усмихна се на домакина.

— Мистър Макгуейн.

Макгуейн се усмихна на свой ред.

— Мистър Форд.

Усещайки нечие присъствие вдясно от себе си, Форд се завъртя към Призрака, протегнал ръка за поздрав. Но Призрака имаше съвсем друга идея. Той замахна и жестоко стовари металната палка върху пищяла му. Форд изкрещя и рухна на пода като марионетка с прерязани конци. Призрака го удари отново, този път по дясното рамо. Форд усети как ръката му се вцепени. След миг палката се вряза в гръдния кош. Отекна пукот. Форд опита да се свие на топка.

— Къде е той? — попита Макгуейн от другия край на стаята.

Джошуа Форд преглътна мъчително и изпъшка:

— Кой?

Голяма грешка. Призрака безпогрешно улучи глезена на жертвата. Форд нададе вой. Макгуейн се озърна към монитора.

Кромуел седеше удобно в чакалнята. Не чуваше нищо. И никой друг нямаше да чуе.

Призрака отново удари адвоката точно по същото място на глезена. Раздаде се хрущене като от бирена кутия, попаднала под автомобилна гума. Форд вдигна ръка, умолявайки за милост.

От дългогодишен опит Макгуейн знаеше, че е най-добре да биеш, преди да питаш. Когато застанат пред заплахата от болка, повечето хора опитват да се измъкнат с приказки. Особено пък онези, които са свикнали да разчитат на устата си. Те търсят удобни мнения, полуистини, правдоподобни лъжи. Смятат, че щом са разумни, значи и противникът е такъв. Думите могат да предотвратят опасността.

Трябва да им отнемеш тази илюзия.

Болката и страхът при едно внезапно физическо нападение са унищожителни за психиката. Човешкият разсъдък — или интелигентност, или еволюирало мислене, наречете го както щете — помръква и се сгромолясва. Остава неандерталецът, примитивното истинско „аз“, което знае само едно — че иска да избяга от болката.

Призрака погледна Макгуейн. Макгуейн кимна. Призрака отстъпи назад и му направи място да се приближи.

— Той е допуснал голяма грешка — обясни Макгуейн.

— Спрял във Вегас. Там посетил лекар. Проверихме околните улични телефони за извънградски разговори, проведени около един час преди и един час след това посещение. Имаше само едно интересно обаждане. До вас, мистър Форд. Той се е свързал с вас. За всеки случай пратих човек да наблюдава вашата кантора. Вчера ви посетиха федерални агенти. Както виждате, всичко се връзва. Кен непременно е имал адвокат. Той би желал адвокатът да е опитен, независим и без каквато и да било връзка с мен. Вие сте точно такъв.

— Но… — започна Джошуа Форд.

Макгуейн вдигна длан. Форд млъкна веднага. Макгуейн отстъпи назад и погледна Призрака.

— Джон.

Призрака прекрачи напред и без колебание удари със замах ръката на Форд малко над лакътя. Костта се изви назад. Пребледнялото лице на адвоката стана още по-бяло.

— Ако започнете да отричате или да твърдите, че не знаете за какво става дума — каза Макгуейн, — моят приятел ще премине от

дружески ласки към нещо по-сериозно. Разбирате ли?

Няколко секунди Форд мълча. Когато най-сетне надигна глава, Макгуейн бе изненадан от твърдата решимост в очите му. Форд погледна Призрака, после Макгуейн и изсъска:

— Върви по дяволите.

Призрака се обърна към Макгуейн, вдигна вежда и каза с усмивка:

— Храбрец.

— Джон…

Но Призрака не му обърна внимание. Той стовари железния прът върху лицето на Форд. С влажен, пращящ звук главата на адвоката се отметна назад. Из стаята плисна кръв. Форд падна по гръб и остана да лежи неподвижно. Призрака се прицели за нов удар в коляното.

— В съзнание ли е още? — попита Макгуейн.

Това накара Призрака да спре. Той се приведе и съобщи.

— В съзнание, но едва диша. — Призрака се изправи. — Още един удар и мистър Форд отива в страната на сънищата.

Макгуейн се замисли.

— Мистър Форд.

Форд го погледна.

— Къде е той? — попита отново Макгуейн.

Този път Форд само поклати глава.

Макгуейн се приближи до монитора. Завъртя го така, че Джошуа Форд да вижда екрана. Кромуел пиеше кафе, преметнал крак върху крак. Макгуейн посочи младия сътрудник.

Призрака кимна към монитора.

— Хубави обувки носи. „Алън-Едмъндс“ ли са?

Форд направи усилие да седне. Събра ръце под себе си, опита се да напъне и отново падна по гръб.

— На колко години е? — попита Макгуейн.

Форд не отговори.

Призрака вдигна палката.

— Той те попита…

— На двайсет и девет.

— Женен?

Форд кимна.

— Дечурлига?

— Две момчета.

Макгуейн пак се вгледа в монитора.

— Прав си, Джон. Хубави обувки. — Той се обърна към Форд. — Ще умре, ако не кажеш къде е Кен.

Призрака внимателно остави металната пръчка на пода. Бръкна в джоба си и извади традиционната примка на тюгите. Дръжката беше от махагон, дълга двайсет сантиметра и дебела около пет. Имаше осмоъгълно сечение. Дълбоки бразди по дървото осигуряваха по-здрав захват. За двата края бе прикрепено късо въженце от конски косъм.

— Той няма нищо общо — каза Форд.

— Слушайте ме внимателно — изрече Макгуейн. — Ще го кажа само веднъж.

Форд зачака. — Ние никога не блъфираме — каза Макгуейн.

Призрака се усмихна. Макгуейн помълча, гледайки втренчено Форд. После натисна бутона на вътрешния телефон. Обади се охранителят от приемната.

— Да, мистър Макгуейн.

— Доведете мистър Кромуел.

— Веднага, сър.

Двамата видяха как на екрана едър, дебеловрат пазач прекрачи в приемната и махна с ръка на Кромуел. Младежът остави кафето, стана и приглади сакото си. След това последва пазача към вратата. Форд извърна глава към Макгуейн. Погледите им се срещнаха.

— Вие сте глупав човек — каза Макгуейн.

Призрака стисна по-здраво дървената дръжка и зачака.

Пазачът отвори вратата. Реймънд Кромуел влезе с широка усмивка. Когато видя кръвта и проснатия си шеф, челюстта му провисна, сякаш някой бе срязал мускулите й.

— Какво, по дяво…

Призрака пристъпи зад него и го подкоси с внезапен ритник. Кромуел извика и падна на колене. Движенията на Призрака бяха точни, отработени, грациозни като в някакъв уродлив балет.

Въженцето се преметна през главата на младежа. Когато напълно обгърна шията му, Призрака дръпна назад и същевременно опря коляно в гръбнака на Кромуел. Въжето се впи във восъчно гладката кожа. Призрака превъртя дръжката, спирайки притока на кръв към

мозъка. Очите на Кромуел се изцъклиха. Той задраска въженцето с пръсти. Призрака продължи да стиска.

— Спрете! — извика Форд. — Ще говоря!

Никой не му обърна внимание.

Призрака гледаше жертвата си. Лицето на Кромуел бе придобило ужасяващ пурпурен оттенък.

— Казах…

Форд рязко завъртя глава към Макгуейн. Макгуейн стоеше спокойно, със скръстени ръце. Двамата впиха очи един в друг. В тишината се чуваше само ужасното, задавено хъркане на Кромуел.

— Моля ви — прошепна Форд.

Но Макгуейн само поклати глава и повтори:

— Ние никога не блъфираме.

Призрака превъртя дръжката още веднъж и продължи да стиска.

41

Трябваше да кажа на баща си за видеозаписа.

Квадрата ме свали на една спирка близо до Медоулендс. Нямах представа какво ще правя след видяното преди малко. Нейде по пътя, близо до изхода от магистралата за Ню Джърси, докато гледах изоставените индустриални сгради, мозъкът ми превключи на автопилот. Само така можех да продължа напред.

Кен наистина беше жив.

Видях с очите си доказателството. Той бе живял в Ню Мексико под името Оуен Енфийлд. Една част от мен ликуваше. Имах шанс за изкупление, имах шанс отново да бъда с брат си, имах шанс — нима изобщо смеех да мисля за това? — да се преборя с неправдата.

Но после се сетих за Шийла.

Нейните отпечатъци бяха открити в къщата на брат ми заедно с два трупа. Какво общо имаше Шийла с тази история? Нямах представа… или може би просто не исках да приема очевидното. Тя ме беше предала — когато мозъкът ми започваше да работи, не откривах друго, освен варианти, свързани с предателство под една или друга форма — и ако почнех да задълбавам в това, ако си позволях наистина да потъна в простичките спомени: как тя подвиваше крака под себе си, докато разговаряхме на дивана, как отмяташе коса, сякаш е застанала под водопад, как ухаеше, когато излизаше по халат от банята, как през есенните вечери използваше моите тениски вместо нощница, как тананикаше на ухото ми, докато танцувахме, как ме караше да се задъхам с един поглед от другия край на стаята — ако всичко това се окажеше някаква коварна измама…

Автопилот.

И затова се влачех напред с една-единствена мисъл: да стигна до края веднъж завинаги. И брат ми, и Шийла ме бяха напуснали без сбогом, без предупреждение. Знаех, че никога няма да оставя това зад себе си, докато не узная истината. Още в началото Квадрата ме предупреди за опасността да не харесам онова, което ще открия, но

може би в крайна сметка то щеше да се окаже необходимо. Може би най-сетне идваше мой ред да бъда храбър. Може би този път аз щях да спася Кен, а не той мене.

Значи трябваше да се съсредоточа върху едно: Кен беше жив. И невинен — ако досега имах някакви подсъзнателни съмнения, Пистильо ги бе премахнал окончателно. Можех отново да видя Кен, отново да бъда с него. Можех — знам ли? — да отмъстя за миналото, да утеша духа на майка си или нещо подобно.

През този последен ден от нашия официален траур баща ми не бе у дома. Заварих в кухнята леля Селма. Тя ми каза, че е излязъл на разходка. Леля Селма беше с престилка. Зачудих се откъде ли я е взела. Твърдо знаех, че у дома нямаме. Дали я беше донесла? Тя винаги изглеждаше по престилка, дори когато не беше, ако разбирате какво искам да кажа. Гледах я как чисти мивката. Селма, кротката сестра на Съни, работеше тихо. Винаги я бях приемал като природна даденост. Според мен и другите също. Селма… просто я имаше. Тя бе от онези хора, които живеят под обсега на радара, сякаш не смеят да привлекат вниманието на боговете. Двамата с чичо Мъри нямаха деца. Не знам защо. Само веднъж дочух нашите да споменават за мъртвородено бебе. Сега стоях, гледах я като за пръв път и виждах как едно обикновено човешко същество води простичката всекидневна борба да постъпва правилно.

— Благодаря ти — казах аз.

Селма кимна.

Исках да й кажа, че я обичам, че я ценя високо и искам да бъдем по-близки — особено сега, след смъртта на мама. Да й кажа, че мама би желала това. Но не можех. Вместо това я прегърнах. Отначало Селма застина, стресната от внезапната проява на обич, но след това се отпусна.

— Всичко ще се оправи — каза тя.

Знаех къде обича да се разхожда баща ми. Прекосих Кодингтън Терас, заобикаляйки отдалече къщата на семейство Милър. Знаех, че и баща ми прави същото. Още преди години бе променил маршрута. Минах през дворовете на Джарат и Арней, после тръгнах по пътеката, която пресичаше потока Медоубрук и водеше към любителските игрища за бейзбол. Сезонът бе свършил, игрищата пустееха и баща ми седеше сам на най-горния ред метални пейки. Спомних си колко

обичаше някога ролята на доброволен треньор, спомних си кипнатото му зелено каскетче и бялата тениска със зелени ръкави и надпис „Сенаторите“. Най-често стоеше прав край игрището, облегнал лакти на прашния дървен парапет, а тениската му бавно потъмняваше от пот под мишниците. Понякога смъкваше каскетчето с плавно, изящно движение, избърсваше челото си с лакът и пак го нахлупваше. В онези пролетни вечери лицето му грееше, особено когато играеше Кен. Треньори бяха и най-добрите му приятели, мистър Вертильо и мистър Хоровиц. И двамата умряха от сърце още преди да навършат шейсет, и сега, докато сядах до него, аз знаех, че той още чува ръкоплясканията и виковете, още усеща сладкия мирис на утъпкана пръст по терена.

Баща ми ме погледна и се усмихна.

— Помниш ли как веднъж майка ти стана рефер?

— Съвсем слабо. На колко години бях? На четири ли?

— Да, нещо такова. — Все тъй усмихнат, той поклати глава и се унесе в спомени. — Майка ти тъкмо беше в разгара на феминисткия си период. Носеше тениски с надписи от рода на „Мястото на жената е в кухнята и в Сената“. Не забравяй, че това беше няколко години преди да допуснат жени в любителската лига, разбираш ли? По някое време майка ти научи, че няма жени — рефери. Прерови целия правилник и видя, че не е забранено. И се записа.

— А после?

— Е, дъртите бюрократи едва не припаднаха, но законът си е закон. Разрешиха й. Само че имаше разни дребни проблеми.

— Например?

— Например, че нямаше по-калпав рефер от нея. — Татко пак се усмихна с онази усмивка, която тъй рядко виждах напоследък; тя бе тъй дълбоко вкоренена в миналото, че изпитвах болка от нея. — Едва успя да научи правилата. Зрението й, както знаеш, беше ужасно. Спомням си как още на първия мач вдигна високо палец и викна „Безопасно“. При всяко съдийско решение правеше заучени движения като от балет на Боб Фос.

Разсмяхме се. Имах чувството, че той и сега вижда нейните театрални номера, едновременно развълнуван и притеснен.

— Треньорите не беснееха ли?

— И още как, само че знаеш ли какво направиха от ръководството на лигата?

Поклатих глава.

— Дадоха й за втори рефер Харви Нюхаус. Помниш ли го?

— Със сина му бяхме съученици. Той играеше професионален футбол, нали?

— Да, в „Тараните“. Защитник. Тежеше някъде над сто и трийсет килограма. Стоеше извън полето, а майка ти ръководеше. Ако някой треньор вземеше да беснее, Харви само му хвърляше един поглед и онзи веднага си сядаше.

Пак се разсмяхме, после млъкнахме и се замислихме как е могъл подобен дух да отстъпи дори пред най-коварната болест. След малко баща ми завъртя глава и ме погледна. Когато зърна белезите, очите му се разшириха.

— Какво е станало?

— Няма нищо — казах аз.

— Да не си се бил?

— Добре съм, наистина. Трябва да поговорим за нещо.

Той замълча. Питах се как да започна, но татко ми спести затруднението.

— Покажи я — каза той.

Погледнах го с изненада.

— Сестра ти позвъни тази сутрин. Каза ми за снимката.

Все още носех снимката. Извадих я. Татко я пое предпазливо върху дланта си, сякаш държеше малко животинче и се боеше да не го смачка. Погледна и тихо изрече:

— Боже мой.

Очите му заблестяха.

— Не знаеше ли? — попитах аз.

— Не. — Той отново се вгледа в снимката. — Майка ти не ми е казвала нищо докато… нали знаеш.

Зърнах как по лицето му пробяга сянка. Неговата съпруга, неговата спътница в живота бе имала тайни и от това го болеше.

— Има и още нещо — казах аз.

Той се обърна към мен.

— Кен е живял в Ню Мексико.

Разказах набързо какво съм научил. Татко го прие спокойно и мълчаливо, сякаш се бе опомнил след първия удар. Когато свърших, той попита:

— Откога е живял там?

— Само от няколко месеца. Защо?

— Майка ти каза, че щял да се върне. Когато успеел да докаже невинността си.

Седяхме мълчаливо. Оставих мислите си да се реят напосоки. Да речем, казах си аз, че е било така: преди единайсет години устройват клопка на Кен. Той избягва и дълго живее в чужбина под чуждо име, точно както твърдят вестниците. Минават години. Той се завръща.

Защо?

Дали за да докаже, че е невинен, както твърдеше майка ми? Да, навярно звучеше логично, но защо точно сега, след толкова много години? Не знаех, но независимо от причината Кен наистина се бе завърнал — и това му бе струвало скъпо. Някой знаеше.

Кой?

Отговорът изглеждаше очевиден — онзи, който някога уби Джули. Тази личност — мъж или жена — искаше непременно да запуши устата на Кен. А после? Нямах представа. Все още липсваха много късчета от мозайката.

— Татко.

— Да?

— Подозираше ли, че Кен е жив?

Той не отговори веднага.

— По-лесно беше да мисля, че е мъртъв.

— Това не е отговор.

Той пак се загледа настрани.

— Кен те обичаше много, Уил.

Мълчах.

— Но не всичко в него беше добро.

— Знам — казах аз.

Баща ми изчака, сякаш искаше да се увери, че разбирам.

— Когато убиха Джули, Кен вече си имаше неприятности.

— Как така?

— Той дойде у дома, за да се скрие.

— От какво?

— Не знам.

Замислих се над тия думи. Отново си спомних, че Кен не беше си идвал поне от две години и изглеждаше много напрегнат, дори

когато ме разпитваше за Джули. Просто не знаех какво означава всичко това.

— Помниш ли Фил Макгуейн? — попита татко.

Кимнах. Старият приятел на Кен от гимназията, „лидерът на класа“, за когото сега разправяха, че имал „дебели връзки“.

— Чух, че се преселил в къщата на Бонано.

— Да.

Когато бях дете, знаменитата мафиотска фамилия Бонано живееше в най-голямото имение по тия места с огромна желязна порта и два каменни лъва край алеята. Слуховете твърдяха — както навярно знаете, предградията гъмжат от слухове, — че из имението са заровени трупове, че по оградата тече ток, а ако някое хлапе опита да се промъкне през гората, ще бъде застреляно без предупреждение. Едва ли имаше нещо вярно, но полицията арестува стария Бонано, когато беше на деветдесет и една година.

— Какво общо има Макгуейн? — попитах аз.

— Кен се беше забъркал с него.

— Как?

— Само толкова знам.

Спомних си за Призрака.

— Беше ли замесен и Джон Аселта?

Баща ми настръхна. Видях в очите му страх.

— Защо питаш?

— Тримата бяха приятели от гимназията — започнах аз… и реших да говоря докрай. — Наскоро го видях.

— Аселта?

— Да.

— Върнал ли се е? — попита баща ми съвсем тихо.

Кимнах. Татко затвори очи.

— Какво има?

— Той е опасен — каза баща ми.

— Знам.

Той посочи лицето ми.

— От него ли е?

Добър въпрос, помислих си аз.

— Поне отчасти.

— Отчасти?

— Дълго е за разправяне, татко.

Той отново затвори очи. След малко пак ги отвори, опря длани в бедрата си и се изправи.

— Да си вървим.

Исках да му задам още въпроси, но знаех, че сега не е време. Последвах го. Беше му трудно да слиза по паянтовите дървени стъпала. Протегнах му ръка. Той не я пое. Слязохме на чакъла и завихме към пътеката. И там, с търпелива усмивка и ръце в джобовете, стоеше Призрака.

За момент си помислих, че е само игра на въображението, че мислите за него са породили тази кошмарна картина. Но чух как баща ми тихо ахна. После чух и гласа.

— Ах, колко трогателно — каза Призрака.

Баща ми пристъпи пред мен, сякаш се опитваше да ме прикрие.

— Какво искаш? — извика той.

Но Призрака се разсмя.

— Ех, момче — изрече подигравателно той, — когато издъних най-важния удар в решаващата игра, едва се утеших с цяло пакетче бонбони.

Ние стояхме като вкаменени. Призрака погледна небето, затвори очи и вдъхна дълбоко.

— Ах, любителската лига. — Той сведе очи към баща ми. — Помните ли как веднъж моят старец дойде да играе, мистър Клайн?

Баща ми предизвикателно изпъчи челюст.

— Велик момент беше, Уил. Наистина. Скъпият ми стар татко бе тъй изтощен, че изтича да се облекчи до стената на снекбара. Представяш ли си? Мисис Тансмор без малко да получи удар. — Призрака се разсмя от сърце и звукът сякаш впи нокти в гърдите ми. След малко добави: — Хубави времена бяха, а?

— Какво искаш? — повтори баща ми.

Но Призрака имаше свой път и не искаше да се отклонява.

— Хей, мистър Клайн, помните ли как ръководихте онзи голям финал от щатското първенство?

— Помня — каза баща ми.

— А ние с Кен… в четвърти клас ли бяхме?

Този път баща ми не отговори.

— О, чакайте! — възкликна Призрака. Усмивката изчезна от лицето му. — Без малко да забравя. Аз пропуснах онази година, нали? И следващата. Имах да излежавам, ще знаете.

— Никога не си влизал в затвора — каза баща ми.

— Вярно, вярно, абсолютно сте прав, мистър Клайн. Бях — Призрака изобрази кавички с костеливите си пръсти — хоспитализиран. Знаеш ли какво означава това, Уили? За да излекуват едно дете, заключват го с най-смахнатите отрепки, които някога са осквернявали окаяната ни планета. Тими, първият ми съквартирант, беше пироман. На крехката възраст тринайсет години изгорил родителите си живи. Една нощ задигна кибрит от пияния надзирател и подпали леглото ми. Три седмици лежах в лазарета. А когато трябваше да ме върнат, бях готов сам да се подпаля.

По Медоубрук Роуд се зададе кола. Видях отзад малко момченце, настанено на детска седалка. Нямаше вятър. Дърветата стърчаха неестествено неподвижни.

— Беше много отдавна — тихо каза баща ми.

Призрака присви очи, сякаш обмисляше отговора много внимателно. Накрая кимна.

— Да, да, много отдавна. Отново сте прав, мистър Клайн. А и какъв ли живот имах у дома? Така де, на какво можех изобщо да се надявам? Станалото изглеждаше едва ли не като благословия — да ида на терапия, вместо да живея със стария, дето ме биеше.

В този момент осъзнах, че Призрака говори за убийството на Даниъл Скинър — побойника, намушкан с кухненски нож. Но най-силно ме изненада и порази това, че той беше почти като хлапетата, на които помагахме в „Ковенант Хаус“ — грубост и насилие у дома, ранна среща с престъпността, психоза под една или друга форма. Опитах се да го видя точно така, сякаш е просто едно от децата. Но видението изчезна веднага. Той вече не беше хлапе. Не знам кога прекрачват чертата, на каква възраст се превръщат от отчаяни деца в дегенерати, за които дори и затворът е малко.

— Хей, Уили.

Призрака се опита да ме погледне в очите, но баща ми отново застана отпред. Хванах го за рамото, сякаш исках да кажа, че мога да се справя и сам.

— Какво? — попитах аз.

— Нали знаеш, че бях — той отново имитира кавички — хоспитализиран още веднъж?

— Да — казах аз.

— Ти тъкмо беше постъпил в гимназията. Аз бях в последния клас.

— Помня.

— През целия си престой в болницата имах само едно свиждане. Знаеш ли с кого?

Кимнах. С Джули.

— Как ти се струва тази ирония на съдбата?

— Ти ли я уби? — попитах аз.

— Само един от трима ни е виновен.

Баща ми пак застана пред мен.

— Стига толкова — каза той.

Аз прекрачих встрани.

— Какво намекваш?

— За теб намеквам, Уили. За теб.

Това съвсем ме обърка.

— Как така?

— Стига толкова — повтори баща ми.

— Ти трябваше да се бориш за нея — продължи Призрака. — Трябваше да я защитаваш.

Макар че идваха от този безумец, думите се впиха в гърдите ми като щик.

— Защо си дошъл? — попита баща ми.

— Откровено ли, мистър Клайн? И аз не знам.

— Не закачай семейството ми. Ако искаш някого, вземи мен.

— Не, сър, не искам вас. — Той огледа баща ми и аз усетих как нещо студено се стяга в корема ми. — Мисля, че в този вид ми харесвате повече.

Призрака леко махна с ръка и навлезе между дърветата. Видяхме го как навлиза все по-навътре, как постепенно се губи в сенките, докато накрая изчезна като истински призрак. Постояхме още минута-две. Дишането на баща ми звучеше задавено и глухо, сякаш долиташе от дълбините на пещера.

— Татко.

Но той вече бе тръгнал напред по пътеката.

— Да се прибираме, Уил.

42

Баща ми не пожела да говори.

Когато се върнахме в къщата, той отиде право в спалнята, която бе споделял с майка ми почти четирийсет години, и затвори вратата. В главата ми нахлуваха толкова много спомени. Опитах се да ги обуздая, но те бяха неудържими. Мозъкът ми заплашваше да изключи. И все пак не знаех достатъчно. Поне засега. Трябваше да узная още.

Шийла.

Имаше още една личност, способна да хвърли светлина върху загадката около моята любима. Затова се извиних, казах довиждане и потеглих обратно към града. Хванах метрото за Бронкс. Небето притъмняваше и онзи квартал не бе за препоръчване, но за пръв път в живота си превъзмогнах страха.

Още преди да почукам, вратата се открехна леко.

— Той спи — каза Таня.

— Искам да поговоря с теб — казах аз.

— Нямам какво да кажа.

— Видях те на възпоменателната церемония.

— Махай се.

— Моля те — настоях аз. — Важно е.

Таня въздъхна и свали веригата. Вмъкнах се вътре. Крушката в отсрещния ъгъл пръскаше съвсем слаба светлина. Докато погледът ми блуждаеше из тази потискаща стая, аз се запитах дали и Таня не е затворничка тук като Луис Кастман. Погледнах я. Тя се сви, сякаш очите ми можеха да я опарят.

— Още колко смяташ да го държиш? — попитах аз.

— Не правя планове — отвърна тя.

Не ми предложи да седна. Стояхме прави един срещу друг. Тя скръсти ръце и зачака.

— Защо дойде на възпоменанието? — попитах аз.

— Исках да я почета.

— Познаваше ли Шийла?

— Да.

— Приятелки ли бяхте?

Тя може би се усмихна. Но лицето й бе тъй обезобразено от назъбени, кръстосани белези, че нямаше как да съм сигурен.

— Нищо подобно.

— Тогава защо дойде?

Тя леко сведе глава настрани.

— Искаш ли да чуеш нещо шантаво?

Не знаех как да отговоря, затова само кимнах.

— Това ми беше първото излизане от шестнайсет месеца насам.

Пак не знаех какво да кажа, затова избрах нещо по-неутрално:

— Радвам се, че дойде.

Таня ме изгледа скептично. В стаята не се чуваше нищо, освен нейното дишане. Не знам какво й беше и дали имаше връзка с жестокото обезобразяване, но дъхът й звучеше тъй, сякаш минаваше през тясна сламка с няколко капки течност в нея.

— Моля те, отговори ми защо дойде — казах аз.

— Да я почета, казах ти вече. — Тя помълча. — И мислех, че мога да помогна.

— Да помогнеш?

Тя погледна вратата към спалнята на Луис Кастман. Проследих погледа й.

— Той ми каза защо си дошъл. Рекох си, че може и от мен да научиш нещо.

— Какво ти каза?

— Че си обичал Шийла. — Таня пристъпи към лампата. Беше ми трудно, но не извърнах очи. Най-сетне тя седна и ми кимна да сторя същото. — Вярно ли е?

— Ти ли я уби? — попита Таня.

Въпросът ме стресна.

— Не.

Тя не изглеждаше убедена.

— Не разбирам — казах аз. — Значи дойде да помогнеш, така ли?

— Да.

— Тогава защо избяга?

— Не се ли сещаш?

Поклатих глава.

Тя се сви на стола. Отпусна ръце в скута си и взе да се люшка напред-назад.

— Таня?

— Чух името ти — каза тя.

— Моля?

— Питаш ме защо избягах. — Тя спря да се клати. — Избягах, защото чух името ти.

— Не разбирам.

Тя пак погледна вратата.

— Луис не знаеше кой си. Аз също… докато Квадрата не те спомена в словото си. Ти си Уил Клайн.

— Да.

— И… — гласът й стана толкова тих, че трябваше да се приведа напред, за да я чуя — си брат на Кен.

Тишина.

— Ти си познавала брат ми?

— Срещали сме се. Много отдавна.

— Как?

— Чрез Шийла. — Тя изправи рамене и ме погледна. Странно. Казват, че очите са прозорци на душата. Пълна глупост. Очите на Таня бяха нормални. Не видях в тях нито белези, нито намек за историята на нейните мъки.

— Луис ти е казал за големия гангстер, който се свърза с Шийла.

— Да.

— Това беше брат ти.

Поклатих глава. Канех се да възразя, но млъкнах, защото видях, че тя има още нещо за казване.

— Шийла не ставаше за такъв живот. Беше прекалено амбициозна. Двамата с Кен се намериха. Той й помогна да постъпи в някакъв си колеж в Кънектикът, но това беше по-скоро за да пласира дрога. Тук всеки ден виждаш как си кълцат червата заради място на ъгъла. А в колежа за богаташки деца можеш да се настаниш и да го контролираш, тъй че да трупаш лесна печалба.

— И ти твърдиш, че това го е уредил брат ми?

Тя отново започна да се люшка.

— Сериозно ли разправяш, че не си знаел?

— Да.

— Мислех… — започна тя и млъкна.

— Какво?

Тя поклати глава.

— Не знам какво мислех.

— Моля те — казах аз.

— Смахната работа. Първо Шийла е с брат ти. Сега пък изниква при теб. И ти се правиш, че нищо не знаеш.

Отново нямах представа как да отговоря.

— Какво стана с Шийла?

— Ти знаеш по-добре от мен.

— Не, имам предвид онова време. Когато постъпила в колежа.

— След като напусна улицата, повече не я видях. Обади ми се веднъж-дваж по телефона и толкоз. После престана. Но Кен не беше цвете за мирисане. Ти и Квадрата ми се виждате свестни хора. Рекох си, че може най-сетне да е намерила нещо добро. Но като ти чух името…

Тя млъкна и сви рамене.

— Говори ли ти нещо името Карли? — попитах аз.

— Не. А трябва ли?

— Знаеше ли, че Шийла има дъщеря?

Това отново я накара да се люшне на стола. В гласа й прозвуча болка.

— О, боже.

— Знаеше ли?

Тя поклати глава.

— Не.

Не я оставих да се опомни.

— Познаваш ли някой си Филип Макгуейн?

Таня продължаваше да клати глава.

— Не.

— А Джон Аселта? Или Джули Милър?

— Не — бързо каза тя. — Не познавам тези хора. — Изправи се и ми обърна гръб. — А аз се надявах, че е избягала.

— Така беше — казах аз. — За известно време.

Видях как раменете й провиснаха. Дишането й стана още по-измъчено.

После Таня тръгна към изхода. Не я последвах. Погледнах вратата към стаята на Луис Кастман. Отново си помислих, че всъщност затворниците са двама. Таня спря. Усетих погледа й. Завъртях се към нея.

— Има добри хирурзи — казах аз. — Квадрата познава кого ли не. Можем да ти помогнем.

— Не, благодаря.

— Не можеш вечно да живееш за отмъщение.

Таня опита да се усмихне.

— Мислиш си, че е заради това? — Тя посочи обезобразеното си лице. — Затова ли мислиш, че го държа тук?

Отново се обърках.

Таня поклати глава.

— Той каза ли ти как е привлякъл Шийла?

Кимнах.

— Приписва си цялата заслуга. Все говори колко лъскави дрехи имал и как сладко приказвал. Но повечето момичета, дори онези, дето току-що слизат от автобуса, се боят да останат насаме с непознат мъж. Разбираш ли, най-важното беше, че Луис си имаше партньорка. За да му помага в бизнеса. Да приспива страховете на момичетата.

Тя зачака. Очите й бяха сухи. Нейде дълбоко в мен се надигна тръпка и плъзна навън. Таня пристъпи към вратата. Отвори я. Излязох и тръгнах, без да поглеждам назад.

43

В гласовата поща ме чакаха две съобщения. Първото беше от майката на Шийла, Една Роджърс. Погребението щяло да бъде след два дни, в църквата в Мейсън, щат Айдахо. Следваха часовете, адресите и няколко съвета как да стигна от Бойс до Мейсън. Запазих съобщението.

Второто беше от Ивон Стърно. Казваше, че е важно да й позвъня веднага. В гласа й звучеше едва сдържано вълнение. Това ме разтревожи. Запитах се дали е узнала истинската самоличност на Оуен Енфийлд — и ако да, то дали е за добро или за зло.

Ивон вдигна още от първия сигнал.

— Какво става? — попитах аз.

— Попаднах на нещо голямо, Уил.

— Слушам те.

— Трябваше да се сетим по-рано.

— За какво?

— Да сглобим парчетата. Човек под фалшиво име. ФБР проявява засилен интерес. Всичко е обгърнато в тайна. Малка община в тих район. Схващаш ли?

— Все още не.

— „Крипко“ ми отвори очите — продължи тя. — Както вече ти казах, това е фирма фантом. Затова проверих по няколко линии. Всъщност те дори не полагат особени усилия да се прикрият. Маскировката им е доста повърхностна. Сигурно смятат, че ако някой срещне човека, или ще го познае, или не. Без да се рови из миналото му.

— Ивон — казах аз.

— Какво?

— Изобщо не те разбирам.

— Компанията „Крипко“, която е наела къщата и колата, се оказа свързана с Федералната съдебна полиция.

Отново ми се зави свят. Сетне от сивия, мътен вихър изплува светла надежда.

— Чакай малко — казах аз. — Да не би да твърдиш, че Оуен Енфийлд е агент под прикритие?

— Не, не ми се вярва. Така де, какво ще разследва в Стоунпойнт — кой кого мами на карти ли?

— Тогава какво?

— Програмата за защита на свидетели се ръководи не от ФБР, а от Федералната съдебна полиция.

Обърках се още повече.

— Значи твърдиш, че Оуен Енфийлд…

— Да, правителството го е скрило при нас. Дали са му нова самоличност. Както вече казах, плиткото прикритие ми отвори очите. Много хора не знаят това. Дори понякога дрънкат глупости. Моят човек от вестника ми разправи как веднъж настанили един черен наркопласьор от Балтимор в чисто бяло предградие край Чикаго. Пълна издънка. Тукашният случай не е такъв, но ако например Ал Капоне търси някого, или ще го познае, или не. Няма да му проверява биографията. Нали ме разбираш?

— Да, струва ми се.

— От тук предполагам, че този Оуен Енфийлд не е стока. Такива са повечето свидетели по Програмата. Добре, властите го взимат под закрила, а той по една или друга причина убива двама души и бяга. ФБР не иска да се разчуе. Представи си колко лошо звучи — правителството сключва споразумение с някого, а той тръгва да трепе наред. Пресата ще вдигне олелия до небесата, нали ме разбираш.

Не казах нищо.

— Уил?

— Да.

Кратко мълчание.

— Ти криеш нещо от мен, нали?

Колебаех се как да постъпя.

— Хайде де — каза тя. — Ти на мене, аз на тебе, забрави ли?

Не знам какво бих отговорил — дали щях да й кажа, че брат ми е Оуен Енфийлд, дали щях да реша, че истината е по-добра от мълчанието — но решението ми бе отнето. Нещо изщрака и телефонът замлъкна.

Някой заблъска по вратата.

— Федерална полиция. Отворете веднага.

Познах гласа на Клаудия Фишър. Посегнах към дръжката, завъртях я и вратата едва не ме повали. Фишър нахълта с насочен пистолет. Нареди ми да вдигна ръце. Следваше я партньорът й Дарил Уилкокс. Двамата изглеждаха бледи, уморени и дори може би малко изплашени.

— Какво е това, по дяволите? — попитах аз.

— Горе ръцете! Веднага!

Подчиних се. Фишър извади белезници, но в последния момент сякаш се разколеба. Гласът й внезапно омекна.

— Ще дойдете ли без съпротива? — попита тя.

Кимнах.

— Тогава да тръгваме.

44

Не възразих. Не се опитах да разоблича блъфа им, да настоявам за телефонен разговор или нещо подобно. Знаех, че в сегашния деликатен момент подобни протести биха били излишни, или направо вредни.

Пистильо ме бе предупредил да стоя настрани. Дори си бе позволил да ме арестува за чуждо престъпление. Бе обещал да ми лепне фалшиво обвинение, ако това се наложи. И все пак аз не отстъпвах. Чудех се откъде съм изровил тази невиждана храброст и изведнъж осъзнах причината — просто нямах какво да губя. Може би такава е всяка храброст — да достигнеш момента, когато не ти пука за нищо. Шийла и майка ми бяха мъртви. Брат ми беше отдавна изгубен. Притиснеш ли и най-слабия човек до стената, неминуемо събуждаш звяра в него.

Спряхме пред няколко къщи във Феър Лоун, Ню Джърси. Накъдето и да погледнех, виждах едно и също — спретнати затревени дворове, цветни лехи, градинска мебел с олющена бяла боя, дълги маркучи в тревата, захранващи с вода лениви пръскачки. Тръгнахме към една къща, която по нищо не се различаваше от околните. Фишър натисна вратата. Не беше заключено. Въведоха ме в стая с розов диван и голям телевизор. Върху телевизора бяха подредени снимки на две момчета — от съвсем малки до юношеска възраст. На последната снимка дамата целуваха по бузите възрастна жена, за която предположих, че е майка им.

Вратата към кухнята беше отворена. Пистильо седеше зад маса с пластмасов плот и пиеше чай с лед. Жената от снимката стоеше до мивката. Фишър и Уилкокс изчезнаха. Аз останах на прага.

— Следил си телефона ми — казах аз.

Пистильо поклати глава.

— Следенето само показва с кого разговаряш. Използвахме подслушвателни устройства. И за да бъдем съвсем наясно, имахме съдебна заповед.

— Какво искаш от мен? — попитах аз.

— Каквото искам от единайсет години насам — каза той. — Брат ти.

Жената до мивката пусна водата и се зае да мие някаква чаша. По хладилника бяха закрепени с магнитчета още снимки — на жената, на Пистильо и други младежи, но преобладаваха все същите две момчета. Снимките бяха по-нови и по-небрежно направени — на плажа, в двора и тъй нататък.

— Мария — каза Пистильо.

Жената спря водата и се обърна към него.

— Мария, това е Уил Клайн. Уил, това е Мария.

Жената — предположих, че е съпругата на Пистильо — избърса ръцете си с кърпа. Ръкостискането й беше здраво.

— Приятно ми е — каза студено тя.

Измънках нещо, кимнах и по знак на Пистильо седнах на метален стол със синтетична тапицерия.

— Ще желаете ли нещо за пиене, мистър Клайн? — попита Мария.

— Не, благодаря.

Пистильо повдигна чашата чай с лед.

— Същински динамит. Не е за изпускане.

Мария продължаваше да виси над мен. За да не губим време, най-сетне приех чая. Тя наля, без да бърза, и остави чашата пред мен. Благодарих и направих усилие да се усмихна. Мария също опита, но резултатът бе по-слаб и от моя.

— Ще изчакам в другата стая, Джо — каза тя.

— Благодаря, Мария.

Тя излезе и затвори вратата.

— Това е сестра ми — каза Пистильо, продължавайки да гледа след нея. Посочи снимките по хладилника. — А това са двете й момчета. Вик Младши сега е на осемнайсет. Джак на шестнайсет.

— Аха… — Скръстих ръце и ги подпрях на масата. — Значи си подслушвал разговорите ми.

— Да.

— В такъв случай знаеш, че нямам представа къде е брат ми.

Пистильо отпи глътка чай.

— Знам. — Без да откъсва очи от хладилника, той кимна към снимките. — Забелязваш ли нещо да липсва на тия снимки?

— Не ми е до игри, Пистильо.

— И на мен. Но все пак погледни по-внимателно. Какво липсва?

Не си направих труда да погледна, защото вече знаех отговора.

— Бащата.

Той щракна с пръсти и ме погледна като водещ на телевизионно състезание.

— От първия опит. Впечатляващо.

— Каква е тази история, по дяволите?

— Сестра ми загуби съпруга си преди дванайсет години. Момчетата… е, и сам можеш да сметнеш. Бяха на шест и четири години. Мария ги отгледа сама. Помагах, доколкото можех, но чичото не е баща, нали разбираш?

Мълчах.

— Казваше се Виктор Доубър. Случайно да си го чувал?

— Не.

— Вик беше убит. Типична екзекуция с два куршума в главата. — Пистильо допи чая си и добави: — Брат ти е бил там.

Сърцето ми заподскача. Без да изчаква реакция, Пистильо се изправи.

— Знам, че мехурът ми няма да е доволен, Уил, но ще си налея още една чаша. Искаш ли нещо?

Помъчих се да преодолея смайването.

— Как така брат ми е бил там?

Но Пистильо не бързаше. Отвори фризера, извади формичка за лед и я тръсна над мивката. Кубчетата изтракаха по плочките. Той извади няколко, пусна ги в чашата и си наля чай.

— Преди да започнем, искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Свързано е с Кати Милър.

— Слушам те.

— Тя е още дете.

— Знам.

— Положението е много опасно. Не трябва да си гений, за да го разбереш. Не искам тя да пострада отново.

— Аз също.

— Значи се споразумяхме — каза той. — Обещай, Уил. Обещай ми, че няма вече да я замесваш.

Погледнах го и разбрах, че въпросът не подлежи на обсъждане.

— Добре — казах аз. — Тя е извън играта.

Пистильо се вгледа в лицето ми, търсейки признаци за лъжа, но в това отношение той имаше право. Кати вече бе платила жестока цена. Не знам дали бих издържал, ако й се наложеше да плати още по-скъпо.

— Разкажи ми за Кен — казах аз.

Той се върна с чашата и пак седна. Огледа масата, после вдигна очи.

— Всеки ден четеш във вестниците за големи арести — започна Пистильо. — Четеш как са прочистили този или онзи квартал. Виждаш по новините как осъждат поредния дърт мафиот и си мислиш: мина им времето. Мафията загива. Ченгетата спечелиха.

Изведнъж почувствах гърлото си сухо и грапаво, сякаш задръстено с пясък. Отпих глътка чай. Беше твърде сладък.

— Чел ли си нещо за Дарвин? — попита Пистильо.

Помислих, че въпросът е риторичен, но той изчака за отговор.

— Оцеляване на най-силния и тъй нататък — казах аз.

— Не най-силния — поправи ме Пистильо. — Това е съвременното, погрешно тълкуване. Според Дарвин оцеляват не най-силните, а най-способните да се приспособяват. Усещаш ли разликата?

Кимнах.

— И тъй, най-хитрите престъпници започнаха да се приспособяват. Изнесоха бизнеса си от Манхатън. Например взеха да продават наркотици в предградията, където конкуренцията е по-слаба. Класическата корупция се насочи към градовете в Джърси. Камдън например. От последните петима кметове трима бяха осъдени за престъпления. За Атлантик Сити какво да говорим — там и улицата не можеш да пресечеш, без да потърсиш заем. Нюарк с всичките дрънканици за възраждане на града. Възраждането означава пари. А парите означават лихвари и заеми.

Аз се размърдах на стола.

— Има ли някаква поука във всичко това, Пистильо?

— Да, глупако, има голяма поука. — Той се изчерви. Лицето му остана спокойно, но с цената на неимоверни усилия. — Моят зет — бащата на двете момчета — се опита да очисти улиците от онази сган.

Работеше под прикритие. Някой разбра. Откриха го мъртъв заедно с неговия партньор.

— И ти смяташ, че брат ми е замесен в това?

— Да. Да, смятам.

— Имаш ли доказателства?

Пистильо се усмихна.

— Нещо повече. Брат ти сам си призна.

Залитнах назад като от удар. Тръснах глава. Успокой се, казах си аз. Този човек е способен на всичко. Нали снощи беше готов да ми прикачи неизвършено престъпление.

— Но да не избързваме, Уил. И недей да ме разбираш погрешно. Не смятаме, че брат ти е убил когото и да било.

Това бе поредният удар.

— Но ти току-що каза…

Той вдигна ръка.

— Първо ме изслушай докрай, бива ли?

Пистильо пак стана. Виждах, че се нуждае от време.

Лицето му беше изненадващо деловито, дори спокойно, но само защото стискаше яростта си с желязна ръка. Питах се дали дори желязото може да издържи. Питах се колко често тази ярост избухва, щом погледне към племенниците и сестра си.

— Брат ти работеше за Филип Макгуейн. Предполагам, че знаеш кой е той.

Не исках да му отстъпвам дори в дреболиите.

— Продължавай.

— Макгуейн е по-опасен от твоя приятел Аселта, защото е много по-хитър. ОБОП го смята за една от големите криминални фигури по Западното крайбрежие.

— ОБОП?

— Отдел за борба с организираната престъпност — поясни Пистильо. — Още съвсем млад, Макгуейн усетил какво се задава. Ако зависи само от приспособяването, този тип ще оцелее при всякакви условия. Няма да навлизам в подробности за сегашното състояние на организираната престъпност — новите руснаци, Триадата, китайците, старите италианци. Макгуейн през цялото време беше на две крачки пред конкуренцията. Още преди да навърши двайсет и четири, стана шеф на престъпна група. Работи във всички класически области —

наркотици, проституция, лихварство — но се е специализирал най-вече в корупцията, а търговията с наркотици изнася към по-спокойни места.

Спомних си думите на Таня, че Шийла е пласирала дрога в Хавъртънския колеж.

— Макгуейн уби зет ми и неговия партньор Къртис Англър. Брат ти беше замесен. Арестувахме го за по-дребни провинения.

— Кога?

— Шест месеца преди убийството на Джули Милър.

— И защо не съм чул за това?

— Защото Кен не ти е казал. И защото не ни трябваше брат ти. Искахме Макгуейн. Затова завербувахме Кен.

— Завербувахте го?

— Предложихме му съдебен имунитет срещу сътрудничество.

— Искали сте той да даде показания срещу Макгуейн?

— Не само. Макгуейн беше предпазлив. Не разполагахме с достатъчно доказателства, за да го обвиним в убийство. Трябваше ни информатор. Затова сложихме на Кен микрофон и го пратихме обратно.

— Искаш да кажеш, че Кен е работил под прикритие за вас?

В очите на Пистильо припламна зловеща светлинка.

— Само недей да му слагаш ореол — отсече той. — Онази отрепка, брат ти, не беше полицейски служител. Беше най-обикновен престъпник, опитващ се да си спаси кожата.

Кимнах и си напомних още веднъж, че всичко това може да излезе лъжа.

— Продължавай — повторих аз.

Той посегна и си взе курабийка от масата. Сдъвка я бавно и отпи глътка чай.

— Не знаем какво точно е станало. Мога да ти предложа само работна хипотеза.

— Добре.

— Макгуейн е узнал. Трябва да разбереш. Макгуейн е брутално копеле. За него убийството винаги е възможен вариант — все едно че решава дали да мине през тунела „Линкълн“ или „Холанд“. Въпрос на удобство, нищо повече. Той не изпитва каквото и да било.

Сега виждах накъде отива разговорът.

— Значи ако Макгуейн е разбрал, че Кен ви предава сведения…

— Лека му пръст — довърши Пистильо. — Брат ти знаеше какво рискува. Следяхме го, но една нощ той просто избяга.

— Защото Макгуейн е открил?

— Да, така смятаме. После се появи във вашата къща. Не знаем защо. Вероятно е смятал мястото за сигурно, защото Макгуейн никога не би предположил, че той ще подложи близките си на риск.

— А после?

— Вече трябва да се досещаш, че и Аселта работеше за Макгуейн.

— Щом казваш.

Той не обърна внимание на ироническата.

— Аселта също имаше какво да губи. Ти спомена за Лора Емърсън, другото убито момиче от девическото дружество. Брат ти ни каза, че Аселта я е убил. Беше удушена, което е любимият метод на Аселта. Според Кен тя разбрала за търговията с наркотици в колежа и се готвела да съобщи.

Аз направих гримаса.

— И затова са я убили?

— Да, затова. Какво очакваш от тях? Да я черпят един сладолед ли? Те са чудовища, Уил. Набий си го в тъпата тиква.

Спомних си как Фил Макгуейн идваше у дома да играем „Риск“. Винаги печелеше. Беше тих и наблюдателен — от онези момчета, които те карат да си припомниш поговорката за тихата вода. Мисля, че по някое време го избраха за председател на класа. Силно ме впечатляваше. Призрака беше смахнат и му личеше. От него можеше да се очаква каквото и да било. Но Макгуейн?

— Някак са разбрали къде се укрива брат ти. Не знаем как точно, може би Призрака е проследил Джули на връщане от колежа. Така или иначе, той догонва брат ти в дома на семейство Милър. Според нашата теория се е опитал да убие и двамата. Казваш, че си видял някого през онази нощ. Вярваме ти. Вярваме също така, че това е бил Аселта. Открихме в мазето негови отпечатъци. Кен е пострадал в схватката — това обяснява кръвта — но е успял някак да се измъкне. Призрака останал с трупа на Джули Милър. И как е постъпил? Много ясно — нагласил нещата така, че убийството да изглежда дело на Кен. Има ли по-добър начин да го очерни и дори да го прогони от страната?

Той млъкна и захапа още една курабийка. Не ме гледаше. Знаех, че може да лъже, но думите му звучаха искрено. Опитах да се успокоя, да осмисля чутото. Гледах Пистильо. Той се взираше в курабийката. Сега бе мой ред да удържам яростта си.

— Значи през цялото това време… — Помълчах, преглътнах и започнах отново. — Значи през цялото това време сте знаели, че Кен не е убил Джули.

— Не, не през цялото.

— Но ти току-що каза…

— Теория, Уил. Беше само теория. Със същия успех можеше да се окаже, че той е убиецът.

— Ти не вярваш в това.

— Не ми казвай в какво вярвам.

— Какъв мотив би имал Кен, за да убие Джули?

— Не се заблуждавай, брат ти беше лошо момче.

— Това не е мотив. — Аз поклатих глава. — Защо? Ако сте знаели, че Кен не я е убил, защо непрекъснато твърдяхте обратното?

Той не отговори. И може би нямаше смисъл. Отговорът изведнъж стана очевиден. Озърнах се към снимките по хладилника. Те обясняваха много.

— Защото си искал да хванеш Кен на всяка цена — отговорих си сам. — Само Кен е можел да ти даде главата на Макгуейн. Ако се криеше като свидетел, светът нямаше да прояви интерес. Нямаше да се вдигне шум из вестниците. Нямаше да има голямо преследване. Но ако Кен е убил млада жена в собствения й дом, медиите ще проявят огромен интерес — накъде са тръгнали предградията и тъй нататък… А с такива заглавия ще му е много по-трудно да се укрива.

Той продължаваше да оглежда ръцете си.

— Прав съм, нали?

Пистильо бавно вдигна очи към мен.

— Брат ти сключи сделка с нас — изрече студено той. — Когато избяга, наруши тази сделка.

— И това ви даде право да лъжете?

— Даде ни право да го издирваме с всички необходими средства.

Треперех от гняв.

— А близките му да вървят по дяволите, така ли?

— Не обвинявай мен за това.

— Знаеш ли какво ни причинихте?

— Искаш ли да ти кажа нещо, Уил? Не ми пука. Мислиш, че вие сте страдали? Виж очите на сестра ми. Виж синовете й.

— Това не оправдава…

Пистильо стовари длан върху масата.

— Не ми разправяй за правда. Сестра ми беше невинна жертва.

— Майка ми също.

— Не! — Той удари с юмрук по масата и ме посочи с пръст. — Между двете има голяма разлика, затова дай да си говорим открито. Вик беше убит полицай. Нямаше избор. Не можеше да предотврати страданията на близките си. А брат ти избра бягството. Решението бе негово. Ако това е донесло беди на семейството ти, обвинявай него.

— Но ти го накара да избяга — възразих аз. — Някой се е опитал да го убие… а отгоре на всичко ти му внуши, че го издирвате за убийство. Искал си да му извиеш ръката. И си го забил още по-дълбоко в калта.

— Вината си беше негова, не моя.

— Пожертвал си моето семейство, за да отмъстиш за своето.

В този момент Пистильо не издържа и запокити чашата през масата. Студеният чай ме оплиска. Чашата падна на пода и се строши. Той скочи на крака и ме изгледа отвисоко.

— Да не си посмял да сравняваш съдбата на семейството си със страданията на сестра ми. Да не си посмял!

Спокойно го погледнах в очите. Нямаше смисъл да споря — а и все още не знаех дали казва цялата истина, или я изопачава за някакви свои цели. Така или иначе, исках да науча повече. Сблъсъкът с него нямаше да ми донесе нищо. Историята криеше още много тайни. Той не беше приключил. Тепърва предстоеше да отговори на редица въпроси.

Вратата се отвори. Клаудия Фишър подаде глава да види какво е станало. Пистильо вдигна ръка в знак, че всичко е наред. После отново седна. Фишър изчака още миг и ни остави сами.

Пистильо продължаваше да се задъхва.

— И какво стана после? — попитах аз.

Той вдигна очи.

— Не се ли досещаш?

— Не.

— Беше си чист късмет. Един наш агент замина на екскурзия в Стокхолм. Обикновена случайност.

— За какво говориш?

— Нашият агент — каза той. — Случайно забеляза брат ти на улицата.

Аз примигах.

— Един момент. Кога беше това?

Пистильо бързо пресметна на ум.

— Преди четири месеца.

Все още не проумявах.

— И Кен избяга?

— Не, по дяволите. Агентът не пое никакъв риск. Арестува брат ти на място. — Пистильо скръсти ръце, приведе се към мен и добави тихо, почти шепнешком: — Хванахме го. Хванахме брат ти и го върнахме в страната.

45

Филип Макгуейн наля бренди.

Трупът на младия адвокат Кромуел бе изчезнал. Джошуа Форд лежеше като парцал. Беше жив и дори в съзнание, но не помръдваше.

Макгуейн подаде едната чаша на Призрака. После седна до него и отпи дълга глътка. Призрака обгърна чашата с длани и се усмихна.

— Какво? — попита Макгуейн.

— Хубаво бренди.

— Да.

Призрака се вгледа в питието.

— Спомних си как се криехме в горичката зад хълма и пиехме най-евтината бира, която можехме да намерим. Помниш ли, Филип?

— „Шлиц“ и „Олд Милуоки“ — каза Макгуейн.

— Аха.

— Кен имаше приятел в магазина за алкохол. Онзи дори не му искаше документ.

— Хубави времена — каза Призрака.

Макгуейн повдигна чашата си.

— Това е по-добро.

— Мислиш ли? — Призрака отпи малка глътка. Затвори очи и преглътна. — Чувал ли си теорията, че всеки наш избор разцепва света на алтернативни вселени?

— Да.

— Често се питам дали има светове, където ставаме други… или напротив, обречени сме, така или иначе, да стигнем до тук?

Макгуейн се разсмя тихичко.

— Не си се размекнал, нали, Джон?

— Ни най-малко — каза Призрака. — Но в мигове на откровение неволно се питам дали непременно трябва да е така.

— Ти обичаш да причиняваш болка, Джон.

— Така е.

— Винаги си обичал.

Призрака се замисли.

— Не, невинаги. Но, разбира се, по-важният въпрос е защо.

— Защо обичаш да причиняваш болка?

— Не само да причинявам болка. Обичам да убивам хората бавно. Предпочитам удушаването, защото това е ужасен начин да умреш. Не е бързо като куршума. Или като внезапен удар с нож. Човек буквално се бори за сетната глътка въздух. Чувства как му отнемат животворния кислород. Причинявам им го отблизо, гледам ги как се борят да дишат, но така и не успяват.

— Гледай ти, гледай ти. — Макгуейн остави чашата. — Сигурно си душата на всяка компания, Джон.

— О, така си е — кимна Призрака. После отново стана сериозен. — Но защо, Филип, защо това ме вълнува? Какво се е случило с мен, с моя морален компас, та се чувствам най-жив, докато отнемам нечий дъх?

— Няма да обвиниш татко си, нали, Джон?

— Не, би било твърде елементарно. — Той остави питието и погледна Макгуейн. — Щеше ли да ме убиеш, Филип? Щеше ли да ме убиеш, ако не бях очистил двамата на гробището?

Макгуейн реши да признае истината.

— Не знам — каза той. — Вероятно.

— А си ми най-добрият приятел — каза Призрака.

— Вероятно и ти на мен.

Призрака се усмихна.

— Голяма работа сме, нали, Филип?

Макгуейн не отговори.

— Запознах се с Кен, когато бях на четири години — продължи Призрака. — Всички деца в квартала бяха предупредени да не припарват до нашата къща. Аселта са лоши хора — така им разправяха. Знаеш как беше.

— Знам — потвърди Макгуейн.

— Но Кен го привличаше точно това. Той обичаше да изследва нашата къща. Помня как открихме пистолета на моя старец. Мисля, че бяхме шестгодишни. Помня как го държах. Чувството за сила. Омагьосваше ни. Веднъж уплашихме с пистолета Ричард Върнър… едва ли го помниш, техните се преместиха, когато беше в трети клас. Отвлякохме го и го завързахме. Той се разплака и напълни гащите.

— А на теб ти хареса.

Призрака бавно кимна.

— Може би.

— Имам един въпрос — каза Макгуейн.

— Слушам те.

— Щом баща ти е имал пистолет, защо намушка Даниъл Скинър с кухненски нож?

Призрака поклати глава.

— Не ми се говори за това.

— Вечно не ти се говори.

— Точно така.

— Защо?

Призрака отговори уклончиво:

— Моят старец разбра, че си играем с пистолета. Смаза ме от бой.

— Често го правеше.

— Да.

— Опитвал ли си някога да му отмъстиш? — попита Макгуейн.

— На баща си ли? Не. Твърде жалък беше, за да го мразя. Така и не се оправи, след като майка ни си замина. Все я чакаше да се върне. Дори се подготвяше за това. Когато беше пиян, сядаше сам на дивана, разговаряше с нея, смееше се, после заплакваше. Тя му разби сърцето. Причинявал съм страшна болка на хората, Филип. Виждал съм как се молят да ги убия. Но не вярвам някога да съм чувал нещо тъй жално като неговите ридания за майка ми.

Долу на пода Джошуа Форд глухо изстена. Не му обърнаха внимание.

— Къде е сега баща ти? — попита Макгуейн.

— В Чайен, Уайоминг. Вече не пие. Намери си свястна жена. Сега е бръмнал на тема религия. Господ вместо алкохола — поредната наркомания.

— Обаждаш ли му се?

Гласът на Призрака бе съвсем тих.

— Не.

Мълчаливо надигнаха чантите.

— Ами ти, Филип? Ти не беше беден. Не те биеха. Вашите бяха добри хора.

— Родители като родители — кимна Макгуейн.

— Знам, че чичо ти беше от занаята. Той те привлече. Но можеше да си избереш и друг път. Защо не го стори?

Макгуейн се изкиска.

— Какво? — попита Призрака.

— С теб сме по-различни, отколкото мислех.

— В какъв смисъл?

— Ти съжаляваш — каза Макгуейн. — Вършиш го, наслаждаваш се, много те бива. Но се смяташ за въплъщение на злото. — Той изведнъж надигна глава. — Боже мой.

— Какво?

— Ти си бил по-опасен, отколкото смятах, Джон.

— Защо?

— Не си се върнал заради Кен — каза Макгуейн. После добави по-тихо: — Дошъл си за онова дете, нали?

Призрака отпи дълга глътка. Не отговори.

— Говориш ми за избори и алтернативни вселени — продължи Макгуейн. — Мислиш си, че ако Кен бе умрял през онази нощ, всичко щеше да бъде различно.

— Наистина щеше да е алтернативна вселена — каза Призрака.

— Но може би не по-добра — възрази Макгуейн. Помълча. — Е, и сега какво?

— Ще ни трябва съдействието на Уил. Само той може да измъкне Кен от скривалището му.

— Той няма да ни помогне.

Призрака се навъси.

— Не очаквах от теб такава заблуда.

— Баща му? — попита Макгуейн.

— Не.

— Сестра му?

— Много е далече — каза Призрака.

— Но все пак имаш идея?

— Помисли малко — каза Призрака.

Макгуейн се замисли. После разбра и на лицето му цъфна усмивка.

— Кати Милър.

46

Пистильо ме гледаше втренчено, очаквайки да види как ще реагирам на удара. Но аз се опомних бързо. Може би най-сетне откривах логика в тази история.

— Значи заловихте брат ми?

— Да.

— И го екстрадирахте в Съединените щати?

— Да.

— Тогава защо вестниците не писаха нищо? — попитах аз.

— Запазихме го в тайна — каза Пистильо.

— Защото се бояхте, че Макгуейн ще узнае.

— Най-вече затова.

— И още?

Той поклати глава.

— Ти все още искаше главата на Макгуейн — казах аз.

— Да.

— И брат ми все още можеше да ти я поднесе.

— Можеше да помогне.

— Затова му предложихте нова сделка.

— В общи линии възстановихме старата.

Нещата започваха да се проясняват.

— И го включихте в Програмата за защита на свидетели?

Пистильо кимна.

— Отначало го държахме в хотел под охрана. Но междувременно доста от показанията на брат ти бяха остарели. Все още щеше да бъде важен свидетел — вероятно най-важният — но ни трябваше време. Не можехме вечно да го държим на хотел, а и той не искаше. Кен си нае опитен адвокат и се споразумяхме. Намерихме му местенце в Ню Мексико. Трябваше всеки ден да се свързва с един от нашите агенти. Когато ни потрябваше за свидетел, щяхме да го потърсим. При най-дребното нарушение на сделката можехме да възстановим обвиненията, включително и за убийството на Джули Милър.

— И какво се обърка?

— Макгуейн научи къде е Кен.

— Как?

— Не знаем. Може би изтичане на информация. Както и да е, Макгуейн прати двама наемници да убият брат ти.

— Двата трупа в къщата — казах аз.

— Да.

— Кой ги уби?

— Смятаме, че е брат ти. Подценили са го. Убил ги е и пак е избягал.

— А сега ти искаш да си го върнеш.

Той плъзна поглед към снимките по вратата на хладилника.

— Да.

— Но аз не знам къде е той.

— Да, вече разбрах. Слушай, може и да сме се издънили. Не знам. Но Кен трябва да се върне. Ще му осигурим защита, денонощна охрана, тайна квартира, каквото поиска. Това е морковът. А тоягата е, че обвиненията зависят изцяло от поведението му.

— Добре, какво искаш от мен?

— Той рано или късно ще се свърже с теб.

— Защо си толкова сигурен?

Пистильо въздъхна и се загледа в чашата.

— Защо си толкова сигурен? — повторих аз.

— Защото — каза Пистильо — Кен вече те потърси.

В гърдите ми натежа буца олово.

— Имаше две обаждания до твоя апартамент от уличен телефон близо до къщата на брат ти в Албакърки — продължи той. — Първото — около седмица преди смъртта на двамата наемници. Второто — веднага след инцидента.

Би трябвало да съм потресен, но не бях. Може би най-сетне всичко си идваше на мястото, само че никак не ми харесваше.

— Ти не знаеше за обажданията, нали, Уил?

Преглътнах и се замислих кой друг, освен мен би могъл да вдигне слушалката, ако Кен наистина се беше обаждал.

Шийла.

— Не — казах аз. — Не знаех.

Той кимна.

— Отначало не подозирахме за това. Беше естествено да предположим, че е разговарял с теб.

Погледнах го.

— Какво общо има Шийла Роджърс с тази история?

— Отпечатъците й бяха открити на местопрестъплението.

— Знам.

— Тогава нека да те попитам нещо, Уил. Ние знаехме, че брат ти е търсил твоя телефон. Знаехме, че приятелката ти е посещавала къщата на Кен в Ню Мексико. Какъв извод би си направил на наше място?

— Че съм замесен по някакъв начин.

— Точно така. Предположихме, че Шийла е била посредник, че си помагал на брат си. И когато Кен избяга, предположихме, че вие двамата знаете къде е.

— Но сега разбрахте, че не е така.

— Правилно.

— В такъв случай какво подозирате?

— Същото, което подозираш и ти, Уил. — Гласът му бе мек и, дявол да го вземе, долових в него жалост. — Че Шийла Роджърс те е използвала. Че е работела за Макгуейн. Че именно тя му е съобщила за брат ти. И че след провала на удара Макгуейн е наредил да я убият.

Шийла. Нейната измяна ме прониза дълбоко, до дъното на сърцето. Да я защитавам сега, да си мисля, че е изпитвала към мен нещо повече от презрение, би било най-жалка самозаблуда.

— Казвам ти всичко това, Уил, защото се боях, че се каниш да сториш някоя глупост.

— Например да проговоря пред пресата — казах аз.

— Да… и защото искам да разбереш. Пред брат ти има две възможности. Или Макгуейн и Призрака ще го открият и тогава е мъртъв, или ние ги изпреварваме и му осигуряваме защита.

— Така е — казах аз. — И досега се справяте гениално.

— Все още сме най-добрият вариант — възрази той. — И недей да си мислиш, че Макгуейн ще се ограничи само с брат ти. Наистина ли вярваш, че нападението срещу Кати Милър е било съвпадение? Заради нас, заради себе си трябва да ни помогнеш.

Мълчах. Не можех да му вярвам. Знаех това. Никому не можех да вярвам. Поне това бях разбрал. Но Пистильо беше особено опасен. От

единайсет години гледаше състареното лице на сестра си. Подобно, нещо осакатява душата. Знаех как отчаяният копнеж може да изкриви всичко. Пистильо не криеше, че е готов на всичко, за да се добере до Макгуейн. Бе готов да пожертва брат ми. Беше ме вкарал в затвора. И най-лошото — беше съсипал семейството ми. Спомних си как сестра ми избяга в Сиатъл. Спомних си мама с нейната слънчева усмивка и осъзнах, че човекът отсреща, който се представяше за спасител на брат ми, е смазал тази усмивка. Той бе убил майка ми — никой не можеше да ме убеди, че ракът не е свързан с онова, което бе изтърпяла, че имунната й система не е станала жертва на онази ужасна нощ — а сега искаше да му помагам.

Не знаех докъде стига лъжата и откъде почва истината. Но реших да излъжа на свой ред.

— Ще ви помогна — казах аз.

— Добре — кимна Пистильо. — Ще се погрижа обвиненията срещу теб да отпаднат веднага.

Не му благодарих.

— Ако искаш, можем да те откараме обратно.

Искаше ми се да откажа, но предпочитах да не събуждам и най-малкото подозрение. Затова приех. Когато се изправих, Пистильо каза:

— Чух, че скоро ще е погребението на Шийла.

— Да.

— След като вече няма обвинения срещу теб, можеш да пътуваш когато си искаш.

Не отговорих нищо.

— Ще присъстваш ли? — попита той.

Този път казах истината.

— Не знам.

47

Не можех да си стоя у дома и да чакам незнайно какво, затова на другата сутрин отидох на работа. Беше странно. Очаквах да няма никаква полза от мен, но се оказа точно обратното. Влизането в „Ковенант Хаус“… мога да го сравня само с мига, когато спортистът излиза на терена и се преобразява. Тия деца, напомнях си аз, заслужават да им дам всичко от себе си. Не ще и дума, изразът беше шаблонен, но му повярвах и с радост потънах в работата.

Вярно, хората наминаваха да изкажат съболезнованията си. И духът на Шийла наистина беше навсякъде. Едва ли имаше кътче от сградата, което да не пази спомен за нея. Но все пак се справях. Не твърдя, че потънах в забрава, че не исках да разбера къде е брат ми, кой е убил Шийла или каква е съдбата на дъщеря й Карли. Всичко това продължаваше да е с мен. Само че днес не можех да сторя кой знае какво. Обадих се в болницата да проверя как е Кати, но блокадата продължаваше да действа. Квадрата поръча на една детективска агенция да търси името Дона Уайт в компютрите на авиолиниите, но засега нямаше резултат. Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам.

Реших да поема нощното дежурство с микробуса. Квадрата ме придружи — вече му бях разказал всичко — и заедно потънахме в мрака. Сините светлини на нощта обгръщаха уличните деца. Лицата им бяха плоски, отпуснати, безизразни. Видиш ли възрастен скитник, дрипава старица, брадясал тип с пазарска количка, човек проснат в кашон, просяк с картонена чашка в ръка — веднага разбираш, че са бездомни. Съвсем другояче стоят нещата с петнайсет-шестнайсетгодишните хлапета, които бягат от домашното насилие, за да потънат в проституция, наркотици или безумие. Те се сливат по-лесно с уличната среда и е трудно да кажеш дали са бездомници, или само скитат.

Каквото и да говорят хората, не е толкова лесно да си затвориш очите пред страданието на възрастния бездомник. То е твърде очебийно. Можеш да извърнеш глава, да продължиш напред и да си

кажеш, че ако се поддадеш, ако му хвърлиш долар или няколко цента, той просто ще ги похарчи за пиене, наркотици или каквото друго ти хрумне, но както и да се убеждаваш, самият факт, че си отминал едно страдащо човешко същество, продължава да те измъчва. Нашите хлапета обаче са направо невидими. Те са безупречно пришити в нощта. Можеш да ги отминеш, без да изпиташ вина.

Някъде гърмеше ритмична латиноамериканска музика. Квадрата ми подаде шепа фонокарти за раздаване. Спряхме до едно наркоманско сборище на Авеню Ей и подхванахме старата песен. Говорехме, подмамвахме и слушахме. Виждах как се мъчат с чесане да прогонят въображаеми буболечки под кожата си. Виждах дупките от игли и подпухналите вени.

Към четири сутринта се върнахме в микробуса. През последните няколко часа почти не бяхме разговаряли помежду си. Квадрата погледна през стъклото. Децата си бяха все там. Идваха и нови, сякаш се раждаха от тухлените стени.

— Би трябвало да идем на погребението — каза Квадрата.

Премълчах, защото се страхувах, че гласът може да ми изневери.

— Виждал ли си я тук? — попита той. — Виждал ли си лицето й, когато работеше с тия хлапета?

Да, бях я виждал. И знаех накъде бие Квадрата.

— Такова нещо не се имитира, Уил.

— Де да можех да ти повярвам — казах аз.

— Как те караше да се чувстваш Шийла?

— Като най-щастливия мъж на света.

Той кимна.

— И това не се имитира.

— Тогава как ще го обясниш?

— Не мога. — Квадрата включи на скорост и изкара микробуса на платното. — Но ние непрекъснато разчитаме на главите си. Може би просто трябва да си припомним, че имаме и сърца.

Аз се навъсих.

— Добре звучи, Квадрат, но не знам дали има смисъл.

— Тогава ето ти друг вариант: отиваме да почетем онази Шийла, която познавахме.

— Дори ако е било лъжа?

— Дори и така. Но може би отиваме и за да научим нещо. Да разберем какво се е случило тук.

— Нали сам казваше, че може да не ни се хареса?

— Ей, вярно бе! — Квадрата размърда вежди. — Леле, колко съм умен!

Усмихнах се.

— Дължим й го, Уил. Дължим го на паметта й.

Прав беше. Трябваше да приключа веднъж завинаги.

Нуждаех се от отговори. Може би някой от присъстващите на погребението щеше ми ги даде… или пък само по себе си погребението на моята невярна любима щеше да изцели донякъде раните. Не можех да си представя, че ще е така, но си струваше да опитам.

— А трябва да мислим и за Карли. — Квадрата махна с ръка към стъклото. — Нали това ни е работата — да спасяваме деца.

Обърнах се към него.

— Да — казах аз. После добавих: — А като стана дума за деца…

Зачаках. Не виждах очите му — той често носеше тъмните очила и нощем — но видях как стегна пръсти около волана.

— Квадрат?

— Сега говорим за теб и Шийла — отсече той.

— Това е минало. Каквото и да научим, нищо няма да се промени.

— Дай да караме едно по едно, става ли?

— Не става — казах аз. — Дружбата трябва да е двупосочна улица.

Той поклати глава. Включи двигателя и потегли. Мълчахме. Гледах сипаничавото му, брадато лице. Татуировката изглеждаше по-тъмна от друг път. Квадрата хапете устни. По някое време каза:

— Така и не казах на Уонда.

— Че имаш дете ли?

— Син — уточни тихо Квадрата.

— Къде е сега?

Той вдигна ръка от волана и се почеса по лицето. Забелязах, че пръстите му треперят.

— На два метра под земята.

Затворих очи.

— Казваше се Майкъл. Не исках да имам нищо общо с него. Видях го само два пъти. Зарязах го с майка му, седемнайсетгодишна наркоманка, на която не бих поверил и куче. Когато Майкъл беше на три години, тя се надруса и връхлетя с колата срещу един камион. Загинаха на място. Така и не знам дали е било самоубийство или не.

— Толкова съжалявам — казах безсилно аз.

— Сега Майкъл щеше да е на двайсет и една.

Смутено потърсих какво мога да кажа. Не открих подходящи думи, но все пак се опитах.

— Много години са минали от тогава — казах аз. — Бил си още хлапе.

— Не се мъчи да ме оправдаваш, Уил.

— Не те оправдавам. Просто искам да кажа… — Не знаех как да го изразя. — … ако имах дете, бих те поканил за кръстник. А ако нещо се случи с мен, бих искал ти да му бъдеш настойник. Не защото си ми приятел. Бих го сторил от егоизъм. Заради детето.

Той продължаваше да кара напред.

— Има неща, които не се прощават.

— Не си го убил ти, Квадрат.

— Да де, аз съм чист като ангел.

Спряхме на червен светофар. Квадрата включи радиото. Попаднахме на поредната реклама за чудодейно отслабване. Квадрата сърдито натисна копчето. Приведе се напред и опря лакти върху волана.

— Гледам ония хлапета отвън. Опитвам се да ги спася. Все си мисля, че ако спася достатъчно… знам ли, може би нещо ще се промени и с Майкъл. Може би ще намеря начин да го спася. — Той свали тъмните очила. Гласът му стана по-дрезгав. — Но знам… винаги съм го знаел… че каквото и да направя, не заслужавам да бъда спасен.

Поклатих глава. Опитах се да открия думи на утеха и просветление, или поне някак да го разсея, но главата ми не раждаше нищо. Всяка реплика изглеждаше банална и лицемерна. Както повечето трагедии, казаното разкриваше толкова много и все пак оставяше в сянка човека.

Накрая изрекох само една дума:

— Грешиш.

Той пак си сложи тъмните очила и заби поглед в пътя. Усетих го как се затваря в черупката.

Реших да го притисна.

— Искаш да отидеш на онова погребение, защото имаме дълг към Шийла. Ами Уонда?

— Уил.

— Да?

— Мисля, че вече не ми се говори.

48

Ранният полет за Бойс мина без произшествия. Потеглихме от летище „Ла Гуардия“, което може и да е калпаво, но явно Бог го закриля. Седях зад дребна старица, която държеше непременно да свали облегалката на креслото си върху коленете ми. Взирането в бледата кожа на черепа й през рядката бяла коса — главата й беше буквално в скута ми — не представляваше кой знае какво развлечение, но поне отклоняваше другите мисли.

Квадрата седеше вдясно от мен. Четеше статия за себе си в „Йога Джърнъл“. От време на време кимаше и мърмореше: „Вярно, вярно, такъв съм си“. Правеше го, за да ме дразни. Затова ми е най-добрият приятел.

Успешно блокирах мислите си, докато зърнахме надписа „Добре дошли в Мейсън, Айдахо“. Квадрата бе наел „Буик Скайларк“. На два пъти сбъркахме пътя. Дори и тук, в глухата провинция, преобладаваха търговските зони, из които монотонно се мяркаха все едни и същи вериги магазини.

Църквата беше малка, бяла и съвършено невзрачна. Забелязах Една Роджърс. Тя стоеше сама отвън и пушеше. Квадрата спря колата. Усетих как стомахът ми се свива на топка. Излязох навън. Тревата беше кафява и суха. Една Роджърс погледна към нас. Без да ме изпуска от очи, тя издиша дълга струя дим.

Тръгнах към нея. Квадрата крачеше до мен. Чувствах се някак далечен и кух. Погребението на Шийла. Бяхме дошли да заровим Шийла в земята. Мисълта се приплъзваше през ума ми като кадър на развален телевизор.

Една Роджърс продължаваше да смуче цигарата. Очите й бяха студени, и сухи.

— Не знаех дали ще успееш — каза тя.

— Тук съм.

— Узна ли нещо за Карли?

— Не — казах аз, което не бе съвсем вярно. — А ти?

Тя поклати глава.

— Полицаите не си дават зор. Разправят, че нямало никакви данни Шийла да е раждала. Май изобщо не вярват в съществуването на Карли.

По-нататък всичко се замъгли като в ускорен филм. Квадрата ни прекъсна, за да изкаже съболезнованията си. Дойдоха и други опечалени. Бяха предимно мъже с тъмни костюми. От думите им разбрах, че повечето работят с бащата на Шийла във фабрика за автоматични гаражни врати. Това ми се стори странно, макар да не знаех защо. Стисках ръце, изслушвах имена и тутакси ги забравях. Бащата на Шийла се оказа висок, красив мъж. Той ме посрещна с мечешка прегръдка, после се отдръпна при колегите. Шийла имаше брат и сестра — и двамата по-млади от нея, навъсени и разсеяни.

Всички стояхме навън, сякаш не смеехме да почнем церемонията. Хората се събираха на групички. По-младите бяха около брата и сестрата на Шийла. Бащата стоеше сред полукръг от колеги с ръце в джобовете, които угрижено кимаха. Групата на жените бе най-близо до входа.

Квадрата привличаше учудени погледи, но това отдавна не го смущаваше. Към вечните си протрити джинси бе добавил синьо спортно сако и сива вратовръзка. Сподели с усмивка, че би облякъл костюм, само че Шийла в никакъв случай нямало да го познае.

Най-сетне опечалените почнаха да се вмъкват в малката църква. Масовото присъствие ме изненада, но както разбрах, хората идваха не заради Шийла, а заради близките й. Тя отдавна бе напуснала тия места. Една Роджърс се приближи и ме хвана под ръка. Вдигна очи към мен и направи усилие да се усмихне. Все още не знаех какво да мисля за нея.

Влязохме последни. Наоколо шушукаха колко „добре“ изглеждала Шийла, досущ „като жива“ — думи, които винаги ми се струват ужасно злокобни. Не съм особено религиозен, но предпочитам начина, по който еврейската вяра се отнася към мъртвите — ние поне гледаме да ги положим по-бързо в земята. И нямаме отворени ковчези.

Не обичам отворените ковчези.

Не ги обичам по съвсем очевидни причини. Да гледам мъртвото тяло, лишено от жизнена сила, балсамирано, нагиздено, боядисано като восъчен експонат от музея на мадам Тюсо, или още по-лошо, дотолкова „като живо“, че очакваш едва ли не да отвори очи и да се

надигне — от всичко това ме побиват тръпки. И още нещо. Какъв вечен спомен оставя у скърбящите един труп, изложен като зелка за продан? Исках ли за последно да видя Шийла просната със затворени очи в добре тапициран — защо толкова се грижат за тапицерията? — и херметично затворен сандък от първокачествен махагон? Докато стоях последен заедно с Една Роджърс — да, наистина чакахме на опашка, за да видим ковчега, — тия мисли ставаха все по-тежки, притискаха ме като воденичен камък.

Но нямаше начин да се измъкна. Една здраво ме стискаше за ръката. Когато наближихме, коленете й взеха да се подгъват. Аз й помагах да не падне. Тя отново ми се усмихна и този път в нейния поглед сякаш имаше искрена топлота.

— Обичах я — прошепна тя. — Една майка никога не престава да обича детето си.

Само кимнах, защото не смеех да проговоря. Направихме още крачка напред. Опашката беше банална и скучна, почти като за качване в самолет. Едва ли бих се учудил, ако над главите ни прокънтеше металически глас: „Опечалените от редове двайсет и пет, двайсет и шест и двайсет и седем да се отправят към покойната.“ Глупава мисъл, но поне ме разсейваше. Бях готов на всичко, само и само да не мисля сериозно.

Квадрата стоеше зад нас — последен. Стараех се да гледам настрани, но докато напредвахме, в гърдите ми отново се надигна безпочвена надежда. Навярно се случва на мнозина. Изпитах го и на погребението на майка си — същото това убеждение, че всичко е грешка, някаква грандиозна заблуда, че ще погледна ковчега и той ще се окаже празен, или мъртвата няма да е Шийла. Може би затова хората предпочитат отворените ковчези. Те слагат точка. Щом видиш нещо, приемаш го. Бях с майка си до последния миг. Чух сетния й дъх. И все пак на погребението се изкушавах да проверя ковчега — просто за в случай, че Господ е променил решението си.

Мисля, че мнозина скърбящи преживяват нещо подобно. Отказът да приемеш загубата е нещо нормално. Въпреки всичко продължаваш да се надяваш. Точно това ставаше с мен и сега. Мъчех се да сключа сделка с едно същество, в което всъщност не вярвам, молех се за чудо — по някакъв начин отпечатъците, ФБР, мистър и мисис Роджърс,

тълпата приятели и роднини — всички те да грешат, Шийла да се окаже жива и здрава, а не убита и изхвърлена край някакъв черен път.

Но, разбира се, не стана така.

Или поне не точно така.

Когато двамата с Една Роджърс стигнахме до ковчега, аз се заставих да погледна надолу. И изведнъж сякаш земята пропадна под мен. Обгърна ме безтегловност.

— Добра работа са свършили, нали? — прошепна мисис Роджърс.

Тя стисна ръката ми и се разплака. Но това ставаше нейде другаде, нейде много далече. Аз не бях с нея. Гледах надолу. И точно тогава проумях истината.

Шийла Роджърс бе наистина мъртва. Вече нямаше и капка съмнение.

Но жената, която обичах, с която бях живял и за която исках да се оженя, не беше Шийла Роджърс.

49

Не припаднах, но едва се задържах на крака.

Всичко наоколо се въртеше. Предметите ту идваха по-близо, ту пак се отдалечаваха. Залитнах напред и едва не паднах в ковчега до Шийла Роджърс — жената, която виждах за пръв път, макар да знаех за нея повече от нейните близки. Една ръка се стрелна и ме сграбчи за лакътя. Квадрата. Погледнах го. Лицето му бе като каменно. Пребледняло. Погледите ни се срещнаха и той кимна едва доловимо.

Не беше мираж, породен от въображението. Квадрата също го бе видял.

Останахме на погребението. Какво друго можехме да направим? Седях онемял и не можех да откъсна очи от непознатото тяло. Чувствах се смазан, цял треперех, но никой не ми обърна внимание. На погребение бяхме, в края на краищата.

След като положиха ковчега в земята, Една Роджърс ни покани в дома си. Любезно отказахме, прехвърляйки вината върху натоварения график на авиолиниите. Седнахме в колата. Квадрата подкара напред. Когато църквата изчезна от поглед, той отби от пътя и ме остави да излея чувствата си.

— Дай да видим дали сме на еднаква вълна — каза Квадрата.

Кимнах. Вече бях почти спокоен. Отново трябваше да се боря, само че вече срещу напиращото опиянение. Не мислех нито какво печеля, нито каква е общата картина. Съсредоточавах се върху най-дребните, непосредствени подробности. Гледах всяко дърво поотделно, защото не бих издържал да погледна гората.

— Всичко, което узнахме за Шийла — продължи Квадрата, — нейното бягство, годините на улицата, пласирането на наркотици, познанството й с бившата ти приятелка, отпечатъците в дома на брат ти — всичко това…

— Се отнася до непознатата, която погребахме — довърших аз.

— Значи нашата Шийла, имам предвид жената, която смятахме за Шийла…

— Не е извършила тия неща. И съвсем не е такава.

Квадрата се позамисли.

— Изящно — каза той.

Намерих сили да се усмихна.

— Да, без съмнение.

В самолета Квадрата каза:

— Ако нашата Шийла не е умряла, значи е жива.

Погледнах го.

— Хей — рече той, — знаеш ли какви пари плащат хората, за да слушат подобни мъдрости?

— А на мен ми ги сервираш безплатно.

— Е, какво ще правим сега?

Аз скръстих ръце.

— Дона Уайт.

— Псевдонимът, който е купила от Голдбърг?

— Точно така. Твоите хора провериха само авиолиниите, нали?

Той кимна.

— Мъчехме се да разберем как е попаднала на запад.

— Сега могат ли да разширят издирването?

— Да, предполагам.

Стюардесата ни донесе „обяд“. Мозъкът ми продължаваше трескаво да работи. Този полет бе истинска благословия. Даваше ми време за размисъл. Но за жалост ми даваше и време да премина от една реалност в друга, да видя евентуалните последствия. Борех се с това. Не исках надеждата да замъгли разума ми. Не и сега. Не и докато все още знаех твърде малко. И все пак…

— Това обяснява много неща — казах аз.

— Например?

— Нейната потайност. Нежеланието да се фотографира. Това, че имаше толкова малко вещи. Че не искаше да говори за миналото.

Квадрата кимна.

— Веднъж Шийла… — млъкнах за миг, защото това навярно не бе истинското й име — веднъж тя се изтърва, че е израснала във ферма. Но бащата на истинската Шийла Роджърс работи в компания за автоматични гаражни врати. Освен това тя се ужасяваше от идеята да

позвъни на родителите си — просто защото не бяха нейни родители. А аз го мислех за признак, че е имала ужасно минало.

— Но със същия успех можеше да излезе, че се укрива.

— Именно.

Квадрата вдигна очи нагоре.

— Значи истинската Шийла Роджърс… тоест онази, която погребахме преди малко, е имала връзка с брат ти.

— Така изглежда.

— И нейните отпечатъци бяха на местопрестъплението.

— Правилно.

— Ами твоята Шийла?

Аз свих рамене.

— Добре — каза Квадрата. — В такъв случай приемаме, че жената при Кен в Ню Мексико, която са видели съседите, е била мъртвата Шийла Роджърс.

— Да.

— И с тях е имало малко момиченце — продължи той.

Тишина.

Квадрата ме погледна.

— И ти ли си мислиш същото?

Кимнах.

— Че момиченцето е Карли. И че Кен може да се окаже неин баща.

— Аха.

Облегнах се назад и затворих очи. Кен отхлупи подноса с „обяда“, огледа съдържанието и изруга.

— Уил?

— Да.

— Жената, която обичаш. Имаш ли представа откъде е дошла?

Без да отварям очи, аз изрекох:

— Нямам представа.

50

Квадрата си тръгна. Обеща да ми позвъни незабавно, щом открият нещо за Дона Уайт. Аз поех към къщи, смазан от изтощение. Когато стигнах до вратата на апартамента, пъхнах ключа в ключалката. Някой ме потупа по рамото. Подскочих стреснато.

— Не бой се, аз съм — каза тя.

Кати Милър.

Гласът й звучеше дрезгаво. Носеше шина около врата. Лицето й беше подпухнало. Под брадичката, точно над края на шината, зърнах тъмнолилави и жълти петна.

— Добре ли си? — попитах аз.

Тя кимна.

Прегърнах я плахо, твърде плахо — само с ръцете, от разстояние, защото се боях да не й причиня болка.

— Няма да се строша — каза тя.

— Кога те изписаха? — попитах аз.

— Преди няколко часа. Не бива да се задържам. Ако баща ми разбере къде съм…

Вдигнах ръка.

— Не продължавай, разбрах.

Бутнахме вратата и влязохме. Тя примижаваше от болка на всяка крачка. Насочихме се към дивана. Попитах я дали иска нещо за пиене. Тя отказа.

— Сигурна ли си, че не трябваше да останеш в болницата?

— Казват, че съм добре, но трябва да си почивам.

— Как се измъкна от баща си?

Тя опита да се усмихне.

— Вироглава съм.

— Виждам.

— И го излъгах.

— Не се и съмнявам.

Тя завъртя очи наоколо — не можеше да помръдне глава — и се просълзи.

— Благодаря ти, Уил.

Поклатих глава.

— Все си мисля, че вината беше изцяло моя.

— Глупости — каза тя.

Настаних се по-удобно.

— По време на нападението ти извика името Джон. Поне така ми се стори.

— И полицаите казват същото.

— Не помниш ли?

Тя поклати глава.

— А какво помниш?

В очите й бликнаха сълзи.

— Помня ръцете върху гърлото си. — Тя се загледа настрани. — Бях заспала. После някой ме сграбчи за шията. Спомням си как се задъхвах.

Гласът й притихна.

— Знаеш ли кой е Джон Аселта? — попитах аз.

— Да. Беше приятел на Джули.

— Може ли да си имала предвид него?

— Когато съм викала името Джон? — Тя се замисли. — Просто не знам, Уил. Защо?

— Мисля… — Спомних си обещанието пред Пистильо да я държа настрани. — Мисля, че той може да има нещо общо с убийството на Джули.

Тя прие това, без да трепне.

— Като казваш нещо общо…

— Нищо повече не мога да кажа в момента.

— Говориш като ченге.

— Преживях щура седмица — казах аз.

— Хайде, разправяй какво откри.

— Знам, че си любопитна, но според мен трябва да слушаш лекарите.

Тя ме изгледа сърдито.

— Това пък какво беше?

— Мисля, че трябва да си почиваш.

— Искаш да стоя настрани, така ли?

— Да.

— Боиш се, че мога пак да пострадам.

— Да, много се боя.

Очите й пламнаха.

— Мога да се грижа за себе си.

— Без съмнение. Но в момента сме стъпили на много опасен терен.

— А досега къде бяхме?

Добре казано.

— Слушай, трябва да ми се довериш.

— Уил?

— Да.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно.

— Не искам да се отърва от теб — казах аз. — Но трябва да те предпазя.

— Не можеш — тихо отвърна тя. — Знаеш го.

Не отговорих. Кати се премести по-близо до мен.

— Длъжна съм да стигна до края. Тъкмо ти би трябвало да ме разбереш.

— Разбирам те.

— Тогава?

— Обещах да не казвам никому.

— На кого обеща?

Поклатих глава.

— Довери ми се, става ли?

Тя се изправи.

— Не става.

— Опитвам се…

— Щеше ли да ме послушаш, ако ти бях казала да се дръпнеш?

Забих поглед в килима.

— Нищо не мога да кажа.

Тя тръгна към вратата.

— Чакай малко — казах аз.

— Нямам време — рязко отсече тя. — Баща ми ще се чуди къде съм.

Станах от дивана.

— Обади ми се, моля те.

Продиктувах й номера на клетъчния си телефон. Вече бях научил нейния наизуст.

Тя излезе и затръшна вратата.

Кати Милър излезе на тротоара. Шията я болеше ужасно. Знаеше, че прибързва, но нямаше друг начин. Кипеше от гняв. Нима се бяха докопали и до Уил? До неотдавна това изглеждаше невъзможно, но кой знае дали и той не беше същата стока като останалите. А може би не. Може би искрено вярваше, че я защитава.

Значи сега трябваше да е още по-предпазлива.

Гърлото й беше пресъхнало. Искаше да пийне нещо, но всяка глътка й причиняваше болка. Запита се кога ли ще свърши всичко. Дано да е по-скоро. Но така или иначе щеше да продължи до края. Беше си го обещала. Нямаше път назад, нямаше отстъпление, докато убиецът на Джули не си получи заслуженото по един или друг начин.

Тя тръгна на юг до Осемнайсета улица, после продължи на запад през месарските квартали. Беше настанал тихият период между дневното разтоварване и зловещото среднощно оживление. Целият град беше подобен театър с по две различни представления дневно, с различни сценарии, декори и дори артисти. Но денем, нощем или привечер, тази улица неизменно вонеше на прогнило месо. От мириса на разложена плът не можеше да се избяга. Животинска или човешка, запита се Кати.

Отново я обзе паника.

Тя спря и се помъчи да прогони страха. Да прогони усещането за онези ръце, които се вкопчваха в гърлото й, играеха си, отпускаха за момент и отново я лишаваха от въздух. Такава мощ срещу такова безсилие. Той бе спрял дъха й. Не биваше да го забравя. Бе стискал, докато тя спря да диша, докато жизнените сили започнаха да се изцеждат от тялото й.

Също както бе станало с Джули.

Беше тъй унесена в ужасния спомен, че усети присъствието му едва когато той я хвана за лакътя. Рязко се завъртя.

— Какво, по дя…

Призрака не разхлаби пръсти.

— Разбрах, че си ме викала — изрече той с мекия си котешки глас. После се усмихна и добави: — Е, ето ме.

51

Седях и мислех. Кати имаше пълното право да ми се сърди. Но това щях да го преживея. Беше за предпочитане пред още едно погребение. Разтърках очи. Вдигнах крака върху дивана. Може би съм заспал — не знам със сигурност — но когато телефонът иззвъня, с изненада открих, че е утро. Погледнах отсрещния номер. Обаждаше се Квадрата. Напипах слушалката и я вдигнах.

— Привет — казах аз.

Без да губи време за предисловия, той изтърси:

— Мисля, че открихме Шийла.

Половин час по-късно влязох във фоайето на хотел „Реджина“.

Намирах се само на километър и половина от апартамента. Мислехме си, че е избягала в другия край на страната, а Шийла… как другояче можех да я наричам?… бе останала толкова близо.

Наетите от Квадрата детективи бяха я открили с лекота, най-вече защото бе станала по-небрежна след смъртта на истинската Шийла. Вложила пари във „Фърст Нашънъл Банк“ и си извадила дебитна карта. В този град — а вече и в цялата страна, по дяволите — вече не може да се живее без банков кредит. Отминали са времената, когато можеше да се настаниш в мотел под фалшиво име и да платиш в брой. Тук-там все още има мизерни бърлоги, чиито собственици си затварят очите, но почти навсякъде другаде искат да представиш поне копие от кредитната си карта — за в случай, че откраднеш нещо или нанесеш тежки повреди. Не е задължително да платиш по банков път — картата е необходима по-скоро, за да знаеш, че те държат под око, но трябва да я имаш.

Тя навярно предполагаше, че вече е в безопасност, и аз я разбирах напълно. Старците Голдбърг, чийто живот зависеше от умението да си държат езика зад зъбите, й бяха продали нова самоличност. Нямаше основания да се бои, че ще проговорят —

всъщност те проговориха само заради приятелството си с Квадрата и Ракел, плюс факта, че се самообвиняваха за предполагаемото убийство. След като Шийла Роджърс вече бе „мъртва“ и никой нямаше да я търси, изглеждаше съвсем логично предпазливостта й да поотслабне.

Кредитната карта беше използвана за теглене на пари от банкомат на Юниън Скуеър. От там нататък оставаше само да се проверят най-близките хотели. Детективската работа се върши предимно чрез осведомени източници и подкупи, което на практика е едно и също. Добрите детективи си имат платени осведомители в телефонните компании, данъчните служби, банките и къде ли не още. Ако смятате, че е сложно — че трудно се намират хора, готови да осигурят поверителна информация срещу пари в брой, — значи просто не четете вестници.

А в случая се оказа още по-лесно. Стига само да звъниш по хотелите и да търсиш Дона Уайт. Рано или късно поредната телефонистка казва „Изчакайте, моля“ и те свързва.

Сега, докато се изкачвах по стъпалата към фоайето на хотел „Реджина“, усетих как ме разтърсват тръпки на страх и вълнение. Тя беше жива. Не си позволявах да го повярвам — нямаше да го повярвам, — преди да я видя с очите си. Надеждата си прави странни шеги с човешкия мозък. Може да го облее в сияние, или пък да го обгърне в мрак. Доскоро се бях надявал на чудо, сега се боях, че всичко може да ми бъде отнето, че когато отново надникна в ковчега, вътре ще лежи моята Шийла.

Обичам те завинаги.

Така пишеше в бележката. *Завинаги.*

Насочих се към рецепцията. Бях казал на Квадрата, че искам да уредя всичко сам. Той ме разбра. Администраторката — руса жена с плаха усмивка — говореше по телефона. Тя ме погледна любезно и посочи телефона, за да разбера, че след малко приключва. Свих рамене в знак, че не бързам, подпрях лакът върху плота и се престорих на спокоен.

След минута жената остави слушалката и ми отдели цялото си внимание.

— Мога ли да ви бъда полезна?

— Да — казах аз. Гласът ми звучеше неестествено и някак пискливо като на водолаз в барокамера. — Трябва да се срещна с Дона Уайт. Бихте ли ми казали номера на стаята й?

— Съжалявам, сър. Не даваме такава информация за гостите.

Едва не се плеснах по челото. Ама че съм глупав!

— Разбира се, моля за извинение. Първо ще позвъня. Имате ли вътрешен телефон?

Тя посочи надясно. На стената висяха три бели телефона без шайби. Вдигнах слушалката на единия и чух сигнал. След малко се обади телефонистката. Помолих я да ме свърже със стаята на Дона Уайт. Тя отговори — забележете, това е най-новата универсална думичка на хотелските служители — „На драго сърце“, после се раздаде сигнал.

Сърцето ми подскочи в гърлото.

Втори сигнал. Трети. След шестия се включи автоматичната телефонна система. Механичен глас ме уведоми, че търсеното лице не отговаря в момента и обясни какво да направя, ако искам да оставя съобщение. Затворих.

А сега какво?

Вероятно да чакам. Какво друго ми оставаше? Купих си вестник и открих в ъгъла на фоайето местенце, откъдето можех да виждам входа. Скрих лице зад вестника като филмов шпионин и се почувствах пълен идиот. Стомахът ми изгаряше. Никога не съм вярвал, че мога да хвана язва, но през последните дни ме мъчеха ужасни киселини.

Опитах се да чета — съвсем безуспешно, разбира се. Не бях в състояние да се съсредоточа. Липсваше ми енергия, за да се заинтересувам от текущите събития. Седях, като на тръни и през три-четири секунди се озъртах към входа. Прелиствах страниците. Зяпах снимките. Опитах се да проявя интерес към боксовите резултати. Огледах комиксите, но дори те ми се видяха твърде сложни.

От време на време русата администраторка хвърляше поглед към мен. Когато очите ни се срещаха, тя се усмихваше насърчително. Държеше ме под око, без съмнение. Или просто ме гонеше параноята. Седях си кротко във фоайето и четях вестник. Не бях сторил нищо, за да предизвикам подозренията й.

Един час мина без произшествия. Клетъчният ми телефон иззвъня. Вдигнах го до ухото си.

— Видя ли я вече? — попита Квадрата.

— Не е в стаята. Или поне не вдига телефона.

— Ти къде си сега?

— Дебна я във фоайето.

Квадрата изпръхтя.

— Какво? — попитах аз.

— Наистина ли каза „дебна“?

— Я ме остави на мира!

— Слушай, защо не викнем едно-две момчета от агенцията да свършат работата както трябва? Щом дойде, ще ни се обадят веднага.

Обмислих предложението и казах:

— Все още не.

И в този момент тя влезе.

Очите ми се разшириха. Едва дишах. Господи! Наистина беше моята Шийла. Жива. Малко остана да изтърва телефона.

— Уил?

— Трябва да приключвам — казах аз.

— Тя ли дойде?

— Ще ти се обадя.

Изключих телефона. Моята Шийла — все още използвах това име, защото не знаех как иначе да я наричам — имаше нова прическа. Сега косата й бе по-къса и леко подвита по краищата, оголвайки дългата лебедова шия. Цветът й беше по-черен. Колкото до общия ефект… щом я зърнах, сякаш огромен юмрук се вряза в гърдите ми.

Шийла продължаваше да крачи напред. Понечих да се изправя. Залитнах. Тя вървеше както винаги — целенасочено, без колебание, с вирната глава. Вратата на асансьора беше отворена и аз осъзнах, че може да не успея.

Тя влезе в кабината. Аз вече стоях на крака. Прекосих фоайето с бърза стъпка, но без да тичам. Не исках да предизвиквам сцени. Каквото и да ставаше тук — каквото и да я бе принудило да изчезне, да смени име, външност и Бог знае още какво — изискваше по-тънък подход. Не можех просто да изрева името й и да се втурна през фоайето.

Подметките ми тракаха по мраморния под. Звукът ми се струваше твърде силен. Нямаше да успея. Спрях и видях как вратата на асансьора се затвори.

По дяволите.

Натиснах бутона за повикване. Съседната врата се отвори веднага. Пристъпих към нея и спрях. Момент, накъде бях тръгнал? Та аз дори не знаех на кой етаж е. Погледнах светещите цифри над асансьора на Шийла. Те се сменяха равномерно. Пети етаж, после шести.

Имаше ли и друг човек в асансьора?

Не, струва ми се.

Асансьорът спря на деветия етаж. Добре, чудесно. Отново натиснах бутона за повикване. Отвори се същият асансьор. Бързо прекрачих вътре и натиснах деветката с отчаяната надежда, че може да стигна, преди тя да е влязла в стаята си. Вратата започна да се затваря. Облегнах се на стената. В последния миг някой пъхна ръка между вратите. Те изтракаха и пак се разтвориха. Запъхтян, потен мъж със сив костюм влезе в кабината и ми кимна. Натисна бутона за единайсети етаж. Вратите се затвориха и поехме нагоре.

— Горещо е навън — сподели човекът.

— Аха.

Той въздъхна.

— Хубав хотел, нали?

Турист, помислих си аз. Минавал съм през хиляди нюйоркски асансьори. Нюйоркчани знаят правилото: гледаш как се сменят числата и не обелваш нито дума.

Потвърдих, че хотелът е хубав и щом вратите се разтвориха, изскочих навън. Коридорът беше дълъг. Погледнах наляво. Нищо. Погледнах надясно и чух затваряне на врата. Втурнах се към звука като хрътка. От дясната страна, помислих си аз. В края на коридора.

Проследих дирята едва ли не по нюх и реших, че звукът е дошъл откъм стая 912 или 914. Огледах едната врата, после другата. Спомних си онзи епизод от „Батман“, в който жената — котка обясняваше, че едната врата води към нея, а другата към жив тигър. Батман избра погрешно. Е, какво толкова, аз не съм Батман.

Почуках на двете врати. Застанах между тях и зачаках.

Нищо.

Почуках отново, по-силно. Движение. Някой се движеше в стая 912. Минах пред вратата. Оправих яката на ризата си. Чух как отвътре

изтрака предпазната верига. Напрегнах се. Дръжката се завърти и вратата започна де се отваря.

Мъжът беше едър и намръщен, по тениска и раирани боксерки.

— Какво? — изръмжа той.

— Извинявам се, търся Дона Уайт.

Той сложи ръце на кръста си.

— Случайно да ти приличам на Дона Уайт?

От стаята долитаха странни звуци. Вслушах се. Стонове. Пъшкане на изкуствена страст и фалшиво удоволствие. Човекът ме погледна в очите, но изглеждаше особено радостен. Отстъпих назад. Кабелна телевизия, помислих си аз. Канал по поръчка. Бях прекъснал човека, докато си гледа порно.

— Много съжалявам.

Той затръшна вратата.

Добре, можех да отпиша стая 912. Или поне се надявах. Тъкмо вдигах ръка да почукам на другата врата, когато чух нечий глас:

— Мога ли да ви помогна?

Завъртях се и видях в края на коридора дебеловрат стриган тип със син костюм. На ревера му имаше значка с някакъв надпис, а на ръкава — нашивка. Той видя, че го гледам и се изпъчи. Беше от охраната и явно се гордееше с работата си.

— Не, добре съм — казах аз.

Той се навъси.

— Гост на хотела ли сте?

— Да.

— От коя стая?

— Нямам стая.

— Но нали току-що казахте…

Почуках силно. Стриганият забърза към мен. За момент имах чувството, че ще се хвърли с плонж, за да предпази вратата, но в последния момент той намали скоростта.

— Моля, елате с мен.

Без да му обръщам внимание, аз почуках отново. Никакъв отговор. Стриганият ме хвана за рамото. Отблъснах ръката му, почуках още веднъж и извиках:

— Знам, че не си Шийла.

Това обърка противника ми. Той се навъси съсредоточено. За момент и двамата отправихме погледи към вратата. Никой не отговори. Стриганият отново ме хвана за рамото, този път малко по-любезно. Не оказах съпротива. Слязохме долу и той ме поведе през фоайето.

Озовах се на тротоара. Погледнах назад. Стригания се изпъчи отново и скръсти ръце.

А сега какво?

Още една нюйоркска аксиома: не може да стоиш на тротоара. Движението е задължително. Хората притичват наоколо и не очакват някой да изникне на пътя им. В краен случай отскачат настрани, но не спират.

Потърсих безопасно място. Важното е да застанеш колкото се може по-близо сградата. Сгуших се до една витрина, извадих клетъчния телефон, позвъних на хотела и помолих да ме свържат със стаята на Дона Уайт. Отсреща ми осигуриха връзка „на драго сърце“.

Пак нямаше отговор.

Този път оставих кратко съобщение. Продиктувах номера на клетъчния си телефон и я помолих да ми се обади, като полагах усилия гласът ми да звучи що-годе спокойно.

Прибрах телефона в джоба си и още веднъж се запитах: а сега какво?

Моята Шийла беше вътре. От тази мисъл ми се завиваше свят. Тя криеше прекалено много копнежи. Прекалено много колебания и неизвестни. Заставих се да я прогоня.

Е, добре, какво означаваше всичко това? Първо, имаше ли друг начин да се измъкне? През мазето или през някакъв заден изход? Дали не ме бе забелязала? Затова ли избърза към асансьора? Дали не бях сбъркал номера на стаята, когато я последвах? Нищо чудно. Знаех, че е на деветия етаж. Това поне беше ясно. Впрочем… кой знае. Можеше да е спряла на този етаж само за да ме заблуди.

Докога да стоя?

Не знаех. Не можех да се прибера, в това бях сигурен. Въздъхнах дълбоко. Загледах се в забързаните минувачи — отделни личности, събрани в едно мъгляво, безлично гъмжило. И изведнъж през гъмжилото видях нея.

Сърцето ми спря.

Тя просто стоеше и ме гледаше. Нямах сили да се помръдна. Усетих как вътре в мен нещо се скъса. Вдигнах длан пред устата си, за да не извикам. Тя тръгна към мен. В очите й напираха сълзи. Поклатих глава. Тя не спря. Стигна до мен и ме прегърна.

— Всичко е наред — прошепна тя.

Затворих очи. Ръцете ми се сключиха около нея. Дълго време стояхме прегърнати. Не говорехме. Не помръдвахме. Бяхме нейде извън света.

52

— Истинското ми име е Нора Спринт.

Намирахме се в долния салон на едно кафене от веригата „Старбъкс“ на Парк Авеню. Седяхме в дъното, близо до аварийния изход. Освен нас нямаше никого. Тя непрекъснато се озърташе към входа да види дали някой не ме е проследил. Салонът бе обзаведен в типичния стил на „Старбъкс“ — светлокафяви стени, сюрреалистични скулптури и големи фотографии на мургави хора, берящи кафе с неестествен ентусиазъм. Тя държеше с две ръце чаша студено мляко. Аз пиех капучино.

Столовете бяха яркочервени, грамадни, с мека плюшена тапицерия. Бяхме ги събрали един до друг. Държахме се за ръце. Естествено, бях объркан. Чаках отговор на въпросите си. Но на друго, далеч по-високо ниво ме обгръщаше най-чиста радост. Чувството бе поразително. То ме успокояваше. Бях щастлив. Каквото и да узнаех, нищо нямаше да се промени. Жената, която обичах, беше отново при мен. Повече нямаше да я загубя.

Тя отпи от млякото и каза:

— Съжалявам.

Стиснах ръката й.

— Съжалявам, че избягах така — продължи тя. — Че те оставих да мислиш… дори не мога да си представя какво ти е минало през ума. — Тя потърси погледа ми. — Никога не съм искала да ти причиня болка.

— Нищо ми няма — казах аз.

— Как разбра, че не съм Шийла?

— На нейното погребение. Видях тялото.

— Исках да ти кажа, особено след като узнах, че е била убита.

— Защо не го стори?

— Кен казваше, че заради това може да те убият.

При името на брат си неволно направих гримаса като от дразнещ звук. Нора се загледа настрани. Плъзнах пръсти по ръката й нагоре към

рамото. Напрежението бе стегнало мускулите й. По стар навик започнах лекичко да ги масажирам. Тя затвори очи и постепенно се отпусна. Дълго време не казахме нито дума. Накрая наруших мълчанието.

— Откога познаваш брат ми?

— Почти от четири години — каза тя.

Кимнах замаяно, исках да я насърча да продължи, но тя все още не ме поглеждаше. Предпазливо хванах брадичката й и я завъртях към мен. Леко я целунах по устните.

— Толкова те обичам — каза тя.

Имах чувството, че радостта ме повдигна от стола.

— И аз те обичам.

— Страхувам се, Уил.

— Ще те пазя — обещах аз.

Тя Ме погледна в очите.

— Лъгах те. През цялото време.

— Знам.

— Наистина ли вярваш, че ще го преживеем?

— Веднъж те загубих — казах аз. — Няма да позволя да се повтори.

— Толкова ли си сигурен?

— Обичам те — казах аз. — Завинаги.

Тя се вгледа в лицето ми. Не знам какво търсеше.

— Аз съм омъжена, Уил.

Опитах се да запазя безизразна физиономия, но не беше лесно. Думите й се омотаха наоколо и ме стегнаха като анаконда. Едва не отдръпнах ръка.

— Разкажи ми.

— Преди пет години избягах от съпруга си Крей. Крей беше… — тя затвори очи — невероятно груб. Няма да навлизам в подробности. Излишно е. Живеехме в едно градче, наречено Камдън. Близо до Канзас Сити. Един ден, след като Крей ме вкара в болница, аз избягах. Не ти трябва да знаеш повече, нали?

Кимнах.

— Нямам роднини. Имах приятелки, но не исках да ги забърквам. Крей е луд. Не искаше да ме пуска. Заплашваше… — Гласът й изтъня. — Няма значение. Но не исках някой да пострада.

Затова намерих един приют за съпруги, станали жертва на домашно насилие. Там ме приеха. Казах им, че искам да почна, нов живот. Исках да се махна. Но се страхувах от Крей. Разбираш ли, Крей е градски полицай. Нямаш представа… когато живееш в ужас толкова дълго, започваш да вярваш, че противникът е всемогъщ. Не мога да ти го обясня.

Приближих се още малко, без да изпускам ръката й. Бях виждал последиците от домашно насилие. Разбирах я.

— От приюта ми помогнаха да избягам в Европа. Живеех в Стокхолм. Беше трудно. Намерих си работа като сервитьорка. Непрекъснато бях сама. Исках да се върна, но толкова се страхувах от Крей, че не смеех. След шест месеца бях готова да полудея. Постоянно сънувах кошмари как Крей ме открива…

Гласът й секна. Не знаех какво да правя. Опитах се да приближа стола си още малко. Седалките вече опираха една в друга, но мисля, че тя оцени жеста.

— Така или иначе, по някое време срещнах една жена. Беше американка и живееше близо до Стокхолм. Отначало и двете бяхме предпазливи, но в нея имаше нещо особено. Навярно ни личеше, че се укриваме. Освен това бяхме адски самотни, макар че тя поне имаше съпруг и дъщеря. Те също се укриваха. Отначало не знаех защо.

— Тази жена… — казах аз. — Шийла Роджърс ли беше?

— Да.

— А съпругът… — Помълчах и преглътнах. — Бил е брат ми.

Тя кимна.

— Дъщеря им се казва Карли.

Всичко започваше да се подрежда.

— Постепенно станахме близки приятелки, а след малко повече време се сближих и с Кен. Преместих се при тях. Помагах им да се грижат за Карли. Племенницата ти е чудесно дете, Уил. Умна, красива, и не ме смятай за фантазьорка, но около нея има някакъв ореол.

Моята племенница. Кен имаше дъщеря. Имах племенница, която не бях виждал никога.

— Брат ти непрекъснато говореше за теб, Уил. Понякога споменаваше за майка ви, за баща ви или дори за Мелиса, но ти беше всичко за него. Той следеше кариерата ти. Знаеше всичко за работата ти в „Ковенант Хаус“. Криеше се вече… от седем години, мисля.

Сигурно се е чувствал самотен. И след като веднъж ми се довери, разговаряхме често. Почти винаги ставаше дума за теб.

Примигах и сведох очи към масата. Вгледах се във фирмените салфетки. Върху тях беше отпечатано някакво глупаво стихотворение за аромата и неговите обещания. Произведени от рециклирана хартия. Кафяви на цвят, защото при преработката не се използват избелващи препарати.

— Добре ли си? — попита Нора.

— Нищо ми няма — казах аз. Погледнах я. — Какво стана после?

— Свързах се с една приятелка в Щатите. Тя ми каза, че Крей наел частен детектив и знаел, че съм някъде около Стокхолм. Обзе ме паника, но вече бях готова да отпътувам. Както ти казах, преди това с Крей живеехме в Мисури. Предполагах, че ако стигна до Ню Йорк, ще бъда в безопасност. Но трябваше да си сменя самоличността за в случай, че Крей продължи да ме издирва. Шийла беше в същото положение. Фалшивите й документи не бяха стабилни. И тогава ни хрумна един прост план.

Кимнах. Вече бях разбрал.

— Да си размените местата.

— Точно така. Тя стана Нора Спринт, а аз Шийла Роджърс. Ако моят съпруг се опиташе да ме търси, щеше да стигне до нея. А ако техните преследвачи откриеха Шийла Роджърс… е, щяха да останат разочаровани.

Обмислих това, но нещо не се връзваше.

— Добре, значи си сменихте местата и ти стана Шийла Роджърс.

— Да.

— И пристигна в Ню Йорк.

— Да.

— И… — тук вече стигах до онова, което ме смущаваше — случайно се срещнахме.

Нора се усмихна.

— Почваш да си задаваш въпроси за нас двамата, нали?

— Нещо такова.

— Мислиш си, че е невероятно съвпадение да постъпя като доброволна сътрудничка точно в твоята организация.

— Доста странно изглежда — кимнах аз.

— Е, прав си. Не беше съвпадение. — Тя се облегна назад и въздъхна. — Не знам как да ти го обясня, Уил.

Мълчаливо я държах за ръката и чаках.

— Добре, опитай се да ме разбереш. В чужбина бях тъй самотна. Имах само брат ти, Шийла и, разбира се, Карли. През цялото време слушах как брат ти бълнува за теб и това беше… беше като да слушам за мъж, какъвто не съм срещала никога през живота си. Истината е, че май бях влюбена в теб още преди да се запознаем. И когато пристигнах в Ню Йорк, си рекох, че не е зле да те видя, да разбера дали наистина си такъв. А ако реша, че е безопасно, дори да ти разкажа, че Кен е жив и невинен, макар че той непрекъснато ме предупреждаваше какъв риск може да крие това. Не беше план или замисъл. Просто един ден дойдох в „Ковенант Хаус“ и ако щеш, наречи го съдба или провидение, но още щом те видях, разбрах, че ще те обичам завинаги.

Бях изплашен и объркан, но се усмихвах.

— Какво? — попита тя.

— Обичам те.

Тя отпусна глава на рамото ми. Замълчахме. Имаше още много, но то щеше да дойде после. Засега просто се наслаждавахме на мълчаливата близост. Когато събра сили, Нора продължи:

— Преди няколко седмици седях при майка ти в болницата. Толкова я болеше, Уил. Каза ми, че вече не издържа. Искаше да умре. Сам знаеш колко се мъчеше.

Кимнах.

— Обичах майка ти. Мисля, че знаеш това.

— Знам — казах аз.

— Не можех просто да седя там със скръстени ръце. Затова наруших обещанието пред брат ти. Исках, преди да умре, тя да узнае истината. Заслужаваше го. Исках да знае, че синът й е жив, че я обича и не сторил зло никому.

— Значи й разказа за Кен?

— Да. Но макар и замаяна, тя бе недоверчива. Мисля, че искаше доказателство.

Застинах и се обърнах към нея. Сега разбирах. Разбирах откъде е започнало всичко. Посещението ни в спалнята след погребението. Скритата снимка в рамката.

— И ти си й дала онази снимка на Кен.

Нора кимна.

— Всъщност тя не го е видяла наистина. Само снимката.

— Да.

Това обясняваше защо аз и баща ми не знаехме.

— Но ти си й казала, че той ще се върне.

— Да, така казах.

— Излъга ли я?

Тя се замисли.

— Може и да съм преувеличила малко, но не смятам, че беше откровена лъжа. Разбираш ли, след като заловиха Кен, Шийла се свърза с мен. Той беше много предпазлив. Винаги имаше подготвени планове за Шийла и Карли. Когато го хванаха, Шийла и Карли избягаха. Полицията така и не разбра за тях. Шийла остана в чужбина, докато Кен реши, че вече е безопасно. След това пристигна тайно в Щатите.

— И тогава ти се обади?

— Да.

Нещата се прояснявах все повече.

— От уличен телефон в Ню Мексико?

— Да.

Това трябва да беше първото обаждане, за което говореше Пистильо — от Ню Мексико до моя апартамент.

— Какво стана после?

— Всичко се обърка — каза тя. — Обади ми се Кен. Не беше на себе си. Някой ги открил. Той и Карли били навън, когато двама души нахълтали в къщата. Измъчвали Шийла, за да им каже къде е Кен. В това време той се завърнал. Застрелял онези двамата. Но Шийла била тежко ранена. Той ме предупреди да бягам, защото полицията ще открие отпечатъците на Шийла. Освен това Макгуейн и хората му щяха да разберат, че Шийла Роджърс е била с него.

— Всички щяха да я търсят — казах аз.

— Да.

— А ти носеше нейната самоличност. Затова трябваше да изчезнеш.

— Исках да ти кажа, но Кен настояваше да мълча. Каза, че ако нищо не знаеш, ще е по-безопасно за теб. После ми напомни, че трябва

да мислим и за Карли. Онези хора инквизираха и убиха майка й. Не бих могла да живея, ако нещо се случеше и с детето.

— На колко години е Карли?

— Скоро ще навърши дванайсет.

— Значи е родена, преди Кен да избяга.

— Мисля, че тогава е била на шест месеца.

Още един удар по самочувствието ми. Кен бе скрил от мен, че има дете.

— Защо я е пазил в тайна?

— Не знам.

До тук схващах логиката, но не можех да разбера мястото на Карли в тази история. Замислих се. Шест месеца преди Кен да изчезне. Какво бе станало в неговия живот? Горе-долу по същото време го бяха завербували от ФБР. Дали имаше някаква връзка? Дали не се бе страхувал, че с действията си може да застраши детето? Да, звучеше логично.

И все пак нещо липсваше.

Канех се да продължа с въпросите, да поискам още подробности, когато клетъчният ми телефон избръмча. Сигурно се обаждаше Квадрата. Погледнах кой номер ме търси. Не, не беше Квадрата. Но веднага познах номера. Кати Милър. Натиснах бутона и вдигнах телефона до ухото си.

— Кати?

— О-о-о, не, съжалявам, грешите. Опитайте още веднъж, моля.

Вълната от страх ме заля отново. О, боже. Призрака. Затворих очи.

— Ако й сториш нещо, Господ ми е свидетел…

— Я стига, Уил — прекъсна ме Призрака. — Не се излагай с безсилни заплахи.

— Какво искаш?

— Трябва да си побъбрим, стари приятелю.

— Къде е тя?

— Кой? О, Кати ли имаш предвид? Ами че тук, при мен.

— Искам да говоря с нея.

— Не ми ли вярваш, Уил? Обиждаш ме.

— Искам да говоря с нея — повторих аз.

— За да се увериш, че е жива?

— Да, нещо такова.

— А какво ще речеш за един друг вариант — започна Призрака с най-медения си глас. — Мога да я накарам да изпищи. Това ще свърши ли работа?

Отново затворих очи.

— Не те чувам, Уил.

— Не.

— Сигурен ли си? Няма да ме затрудни. Един пронизителен, вледеняващ кръвта писък. Какво ще речеш?

— Моля те, не й причинявай зло — казах аз. — Тя няма нищо общо.

— Къде си?

— На Парк Авеню.

— По-точно?

Казах един ъгъл на две пресечки от кафето.

— След пет минути там ще те чака кола. Качи се в нея. Разбра ли?

— Да.

— И… Уил!

— Какво?

— Не се обаждай на никого. Не казвай никому. Шията на Кати Милър още не се е оправила от предишното премеждие. Нямаш представа колко се изкушавам да я стисна. — Той помълча и прошепна: — Още ли ме слушаш, съседе?

— Да.

— Стискай палци тогава. Скоро всичко ще свърши.

53

Клаудия Фишър нахълта в кабинета на Джоузеф Пистильо. Той вдигна глава.

— Какво?

— Реймънд Кромуел не се яви на рапорт.

Кромуел бе името на агента под прикритие, прикрепен към адвоката на Кен Клайн, Джошуа Форд.

— Мислех, че сте му сложили микрофон.

— Имаха среща в офиса на Макгуейн. Нямаше как да носи микрофон.

— И никой не го е виждал след срещата?

Фишър кимна.

— Форд също. И двамата са изчезнали.

— Мили боже.

— Какво да правим сега?

Пистильо вече бе скочил на крака.

— Вдигни по тревога всички агенти. Незабавно нахлуваме при Макгуейн.

Сърцето ми се късаше, че трябва отново да изоставя Нора — вече бях свикнал с името — но какъв избор имах? Идеята, че Кати е насаме с онзи смахнат садист, ме вледеняваше до мозъка на костите. Спомних си как лежах безпомощен, прикован за леглото, докато той се нахвърляше върху нея. Затворих очи и се помъчих да прогоня тази мисъл.

Нора се помъчи да ме задържи, но накрая разбра. Трябваше да го сторя. Прощалната ни целувка бе почти прекалено нежна. Отдръпнах се. В очите й блестяха сълзи.

— Върни се при мен — каза тя.

Обещах да се върна и изтичах навън.

Колата беше черен „Форд Таурус“ със затъмнени стъкла. Вътре нямаше друг човек, освен шофьора. Не го познавах. Той ми подаде черна превръзка за очи като онези, които раздават на пътниците при далечни полети. Нареди да си я сложа и да легна отзад. Подчиних се. Шофьорът включи двигателя и потегли. Използвах времето за размишления. Вече знаех много. Не всичко. Дори не достатъчно. Но все пак много. И бях почти сигурен, че Призрака има право: скоро тази история щеше да свърши.

Отново преосмислих подробностите и стигнах до онова, което предполагах от доста време: преди единайсет години Кен се беше замесил в незаконна дейност заедно със старите си приятели Макгуейн и Призрака. Вече нямаше как да си затварям очите. Кен беше престъпник. За мен можеше и да е герой, но както изтъкна сестра ми Мелиса, у него имаше влечение към насилието. Аз бих го казал по-меко — че Кен жадуваше за действие, за вълнението на риска. Но това е само увъртане.

Продължих да обмислям. По някое време Кен е арестуван и приема да помогне за залавянето на Макгуейн. Рискува живота си. Става агент под прикритие. Носи микрофон. По някакъв начин Макгуейн и Призрака го разобличават. Кен бяга. Връща се у дома, макар че не знаех защо. Не знаех и какво общо има Джули с тази афера. Доколкото знаех, тя не се беше прибирала повече от година. Дали завръщането й бе съвпадение? Дали просто бе дошла подир Кен да го търси като любовник или като източник на наркотици? Дали Призрака не бе тръгнал след нея с убеждението, че рано или късно ще го отведе при Кен?

Не знаех. Поне засега.

Така или иначе, Призрака ги открива, вероятно в деликатен момент. Кен е ранен, но избягва. Джули няма този късмет. Призрака иска да окаже натиск върху Кен, затова прави така, че да го обвинят в убийство. Изплашен, че може да бъде убит, Кен бяга от града. Отива да прибере приятелката си Шийла Роджърс и малката Карли. Тримата изчезват.

Дори през превръзката усетих, че наоколо притъмнява. Чух свистене. Бяхме навлезли в тунел. Можеше да е „Мидтаун“, но предполагах, че по-скоро пътуваме през „Линкълн“ към Ню Джърси. Замислих се за Пистильо и ролята му в тази история. За него важеше

старият спор около целта и средствата. При други обстоятелства навярно би бил по-придирчив в избора на средства, но сега приемаше случая твърде лично. Лесно можех да разбера неговата гледна точка. Кен е престъпник. Сключва сделка и независимо от причините я нарушава чрез бягството си. Никаква милост за него. Дайте да го превърнем в беглец, та да не си намери убежище никъде по света.

Минават години. Кен и Шийла живеят заедно. Дъщеря им Карли расте. Но един ден залавят Кен. Връщат го в Щатите и той навярно очаква да бъде обесен за убийството на Джули Милър. Властите обаче знаят много добре каква е истината. Те го търсят за друго. Искат главата на звяра. Искат Макгуейн. И Кен все още може да им помогне в това.

Предлагат му нова сделка. Кен се укрива в Ню Мексико. След като решават, че вече няма опасност, Шийла и Карли идват при него. Но Макгуейн е могъщ и опасен противник. Той научава къде са. Изпраща двамата убийци. Кен не си е у дома, но те измъчват Шийла, за да им каже къде е. Ненадейно Кен се връща, убива ги, качва в колата детето и наранената Шийла, и бяга отново. Междувременно предупреждава Нора, че скоро ще я подгонят както властите, така и хората на Макгуейн. Тя също е принудена да бяга.

В общи линии с това се изчерпваха разкритията ми.

Фордът спря. Чух как шофьорът изключи двигателя. Стига толкова пасивност, помислих си аз. Ако искам да се измъкна жив от тази каша, трябва да проявя повече инициатива. Свалих превръзката и погледнах часовника. Бяхме пътували около час. Надигнах се и седнах.

Намирахме се сред гъста гора. По земята се стелеше килим от борови иглички. Отвсякъде ни обкръжаваше буйна зеленина. Видях нещо като наблюдателница, малка алуминиева постройка на около три метра над земята. Приличаше на барака за инструменти или занемарено индустриално съоръжение. По ъглите и около вратата се тъмнееше ръжда.

Шофьорът се обърна към мен.

— Слизай.

Подчиних се. Не откъсвах поглед от постройката. Видях как вратата се отвори и Призрака излезе навън.

Беше облечен изцяло в черно като начинаещ поет–романтик. Махна ми с ръка.

— Здрасти, Уил.

— Къде е тя? — попитах аз.

— Кой.

— Недей да се правиш на глупак.

Призрака скръсти ръце.

— Леле, леле, какъв храбрец.

— Къде е тя?

— За Кати Милър ли питаш?

— Да, знаеш го много добре.

Призрака кимна. В ръката му имаше нещо. Някакво въженце. Може би ласо. Побиха ме тръпки.

— Тя много прилича на сестра си, не смяташ ли? Как можех да устоя? На онази шия, искам да кажа. Онази прекрасна лебедова шия. Вече покрита със синини…

С огромно усилие не позволих на гласа си да затрепери.

— Къде е тя?

Той примига.

— Мъртва е, Уил.

Сърцето ми се сви.

— Омръзна ми да чакам и… — Изведнъж той се разсмя. Резкият звук отекна в тишината, проряза въздуха, впи се в листата. Аз стоях неподвижно. Призрака ме посочи с пръст и извика: — Върза се! Майтап бе, Уили. Да е по-весело. Нищо й няма на Кати. — Той махна с ръка. — Ела да видиш.

Изтичах напред, усещайки как сърцето ми бие някъде в гърлото. Ръждива стълбичка водеше нагоре към платформата. Изкатерих се. Призрака продължаваше да се смее. Минах край него и отворих вратата на алуминиевата барака. Погледнах надясно.

Кати беше вътре.

Смехът на Призрака още кънтеше в ушите ми. Изтичах към Кати. Очите й бяха отворени, но пред тях провисваха кичури коса. По шията й се тъмнееха синкаво-жълти белези от нападението. Ръцете й бяха вързани за стола, но иначе изглеждаше добре.

Наведох се и бутнах кичурите настрани.

— Как си?

— Нищо ми няма.

Усетих как в гърдите ми се надига ярост.

— Той стори ли ти нещо?

Кати Милър поклати глава. Гласът й трепереше.

— Какво иска от нас?

— Позволете аз да дам отговор на този въпрос.

Обърнахме се. Призрака влезе и остави вратата отворена. Подът беше осеян със строшени бутилки от бира. В ъгъла стърчеше стар канцеларски шкаф. В другия ъгъл забелязах затворен портативен компютър. Имаше три метални сгъваеми стола, каквито използват за училищни сбирки на открито. На единия седеше Кати. Призрака взе другия и ми направи знак да се настаня вляво от него. Предпочетох да остана прав. Той въздъхна и също стана.

— Нуждая се от твоята помощ, Уил. — Призрака се обърна към Кати. — И си рекох, че ако мис Милър дойде да ни прави компания… — Той се усмихна зловещо. — Ами, рекох си, че присъствието й може да е от полза.

Стиснах юмруци и пристъпих напред.

— Ако й сториш нещо, ако само я пипнеш с пръст…

Призрака дори не трепна. Не отстъпи. Само ръката му излетя нагоре и ме улучи точно под брадата. С другата нанесе саблен удар. От устните ми изхвръкна задавен звук. Имах чувството, че съм погълнал собственото си гърло. Залитнах назад и се завъртях. Призрака не бързаше. Приведе се и стовари ъперкът право в бъбрека ми. Почти парализиран от болка, аз се свлякох на колене.

Той ме изгледа отвисоко.

— С това перчене почваш да ми действаш на нервите, Уили.

Едва се удържах да не повърна.

— Трябва да се свържем с брат ти — продължи той. — За това си тук.

Вдигнах очи към него.

— Не знам къде е.

Призрака се отдръпна от мен. Мина зад стола на Кати. Леко, прекалено леко отпусна ръце върху раменете й. Тя замижа от допира. Той погали с показалци сините по шията й.

— Не те лъжа — казах аз.

— О, вярвам ти — отвърна той.

— Какво искаш тогава?

— Знам как да се свържа с Кен.

Обърках се.

— Какво?

— Гледал ли си някой от онези стари филми, където беглецът пуска обяви във вестниците?

— Мисля, че да.

Призрака се усмихна, сякаш доволен от моя отговор.

— Кен има по-добър вариант. Използва Интернет. Изпраща и получава съобщения чрез един сайт, наречен rec.music.elvis. Както навярно се досещаш, това е електронно сборище за почитателите на Елвис. Ако например адвокатът му иска да се свърже с него, съобщава дата и час под кодово име. Така Кен разбира как да се свърже с въпросния адвокат. Срещат се в електронното пространство и разговарят, без никакъв риск някой да ги проследи.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах аз.

Той пак се усмихна и плъзна ръце по-близо до шията на Кати.

— Страшно ме бива в събирането на информация.

Призрака отдръпна ръце. Осъзнах, че съм затаил дъх.

Той бръкна в джоба си и пак извади въженцето.

— Щом е тъй, за какво съм ти? — попитах аз.

— Брат ти не иска да се срещне с адвоката — обясни Призрака. — Мисля, че се бои от капан. Все пак уговорихме още един контакт. Много се надяваме да го убедиш да се срещне с нас.

— А ако не успея?

Той вдигна въженцето. Забелязах, че е прикрепено към дървена дръжка.

— Знаеш ли какво е това?

Не отговорих.

— Пенджабско ласо — обясни Призрака с лекторски тон. — От Индия. Използвали са го тюгите, наричани още безмълвни убийци. Някои хора смятат, че те са били напълно изтребени през деветнайсети век. Други… е, други не са чак толкова сигурни. — Той погледна Кати и вдигна високо първобитното оръжие. — Да обяснявам ли още, Уил?

Поклатих глава.

— Той ще разбере, че е капан.

— Твоя работа е да го убедиш в противното. Ако се провалиш… — Призрака се усмихна — е, има и добра страна. Ще можеш лично да се убедиш как е страдала някога Джули.

Усетих как кръвта ми се вледенява.

— Ти ще го убиеш — казах аз.

— О, не е задължително.

Знаех, че лъже, но лицето му бе ужасяващо искрено.

— Брат ти направи записи, събра уличаваща информация — каза Призрака. — Но все още не я е предал на федералните. През всичките тези години я пазеше в тайна. Това е добър признак. Показва, че той все още е онзи Кен, когото познаваме и обичаме. И… — Призрака се замисли за миг — при него има нещо, което искам.

— Какво? — попитах аз.

Той ми направи знак да мълча.

— Ето каква е сделката: ако той ни даде каквото искаме и обещае пак да изчезне, всичко продължава постарому.

Лъжа. Знаех, че лъже. Той щеше да убие Кен. И нас също. Не се съмнявах.

— Ами ако не ти вярвам?

Призрака преметна ласото около шията на Кати. Тя тихо изписка. Той се усмихна и ме погледна в очите.

— Има ли значение.

Преглътнах с усилие.

— Изглежда, че няма.

— Изглежда?

— Ще направя каквото искаш.

Той пусна ласото. Въженцето увисна около шията на Кати като отвратителна огърлица.

— Не го пипай — каза Призрака. — Разполагаме с един час. Гледай шията й, Уил. Гледай и си представяй.

54

Събитията връхлетяха изневиделица. Макгуейн гледаше на монитора как агентите от ФБР щурмуват сградата. Не бе очаквал това. Да, Джошуа Форд беше важна личност. Да, изчезването му щеше да предизвика недоумение, макар че го бяха накарали да се обади на жена си, че ще отсъства от града по „деликатни дела“. Но толкова груба реакция? Това вече изглеждаше прекалено.

Все едно. Макгуейн никога не оставаше неподготвен. Кръвта беше изчистена с модерен окислителен препарат, така че дори тестът със синя светлина да не разкрие нищо. Бяха се погрижили и за микроскопичните косъмчета и влакна от дрехи, но дори да бе останало нещо, какво от това? Макгуейн нямаше да отрича, че Форд и Кромуел са били тук. Напротив, охотно щеше да го признае. И да добави, че са си тръгнали. Можеше да представи доказателства. Специалистите от охраната вече бяха заменили истинския видеозапис с обработено копие, показващо как Форд и Кромуел напускат сградата живи и здрави.

Макгуейн натисна бутона, който автоматично изтриваше и преформатираше компютърните файлове. Нищо нямаше да бъде открито. Макгуейн си осигуряваше дублиране на информацията по електронната поща. На всеки кръгъл час компютърът изпращаше послание до секретна външна директория. Така файловете се съхраняваха на тайно място в киберпространството. Само Макгуейн знаеше адреса. Можеше да изтегли резервните копия когато пожелаеше.

Той стана, оправи вратовръзката си и в този момент нахълта Пистильо, следван от Клаудия Фишър и още двама агенти. Пистильо насочи пистолета си към Макгуейн.

Макгуейн разпери ръце. Съвсем спокойно. Никога не показвай, че се страхуваш.

— Каква приятна изненада.

— Къде са те? — изрева Пистильо.

— За кого питате?

— Джошуа Форд и специален агент Реймънд Кромуел.

Макгуейн дори не трепна. Това обясняваше всичко.

— Искате да кажете, че мистър Кромуел е федерален агент?

— Точно това искам да кажа — изръмжа Пистильо. — Къде е той?

— В такъв случай бих искал да подам жалба.

— Какво?

— Агент Кромуел се представи като адвокат — продължи Макгуейн със съвършено спокоен глас. — Аз повярвах в това. Доверих му се, предполагайки, че съм защитен от адвокатската тайна. А сега вие ми казвате, че е агент под прикритие. Искам гаранция, че нищо казано няма да бъде използвано срещу мен.

Лицето на Пистильо пламна.

— Къде е той, Макгуейн?

— Нямам ни най-малка представа. Тръгна си заедно с мистър Форд.

— Каква работа имаше с тях?

Макгуейн се усмихна.

— Не бъдете наивен, Пистильо. Срещата ни е под закрилата на адвокатската тайна.

Пистильо изгаряше от желание да натисне спусъка. Прицели се право в лицето на Макгуейн. Гангстерът го гледаше безучастно. Пистильо отпусна оръжието.

— Претърсете това място — кресна той. — Приберете всичко, каквото намерите. Арестувайте го.

Макгуейн спокойно остави да му сложат белезници. Нямаше да им каже за касетата с видеозаписа. Нека да я открият сами. Така ефектът щеше да е много по-силен. И все пак, докато агентите го влачеха към изхода, той знаеше, че положението не е розово. Нямаше нищо против самия арест — не за пръв път убиваше федерален агент — но неволно се питаше дали не е пропуснал нещо, дали не е оставил уязвимо местенце, дали в крайна сметка не е допуснал фаталната грешка, която да го погуби.

55

Призрака излезе в гората и ме остави насаме с Кати. Седях на стола и гледах ласото около шията й. Призрака бе постигнал целта си. Щях да изпълня каквото ми нареди. Не бих рискувал това въже да се омотае около гърлото на изплашеното момиче.

Кати ме погледна и каза:

— Той ще ни убие.

Изрече го без следа от съмнение. Беше права, разбира се, но аз възразих. Уверих я, че всичко ще бъде наред, че ще намеря изход, но не личеше да съм успокоил тревогите й. Нищо чудно. Болката в гърлото отминаваше, но бъбрекът още ме болеше от удара. Огледах стаята.

Трябва да мислиш, Уил. И то бързо.

Знаех какво предстои. Призракът щеше да ме застави да уговоря среща. И щом пристигнеше Кен, всички щяхме да загинем. Замислих се. Щях да се опитам да го предупредя. Може би чрез някаква тайна дума. Единствената ни надежда беше Кен да надуши капана и да ги изненада. Но не биваше да разчитам единствено на това. Трябваше да потърся изход, дори ако това означаваше да се пожертвам заради Кати. Не можеше да не допуснат грешка. Трябваше да бъда готов да я използвам.

— Знам къде сме — прошепна Кати.

Завъртях се към нея.

— Къде?

— Във вододайната зона „Саут Ориндж“ — каза тя. — Навремето идвахме тук да пием. Не е много далече от пътя за Хобърт Гап.

— Колко има до пътя? — попитах аз.

— Около километър и половина.

— Добре ли познаваш мястото? Ще можеш ли да се ориентираш, ако избягаме?

— Мисля, че да — каза тя. После кимна. — Да. Мога да се ориентирам.

Добре. Това поне беше нещо. Не много, но добро за начало. Погледнах през вратата. Шофьорът се подпираше до колата. Призрака стоеше с ръце зад гърба. Полюшваше се от пети на пръсти. Беше вирнал глава, сякаш гледаше птиците. Шофьорът запали цигара. Призрака продължи да се люшка на място.

Бързо огледах пода и открих каквото търсех — голямо парче строшено стъкло. Отново надникнах през вратата. И двамата гледаха настрани. Промъкнах се зад стола на Кати.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— Ще срежа въжетата.

— Полудял ли си? Ако онзи те види…

— Трябва да предприемем нещо — казах аз.

— Но… — Кати помълча. — Дори и да ме освободиш, какво ще правим?

— Не знам — признах аз. — Но бъди готова. Може да се появи шанс за бягство. Трябва да използваме всяко предимство.

Притиснах острия ръб към въжето и започнах да стържа напред-назад. Първите нишки се разкъсаха. Работата вървеше бавно. Ускорих движенията. Въжето поддаваше нишка по нишка.

Бях стигнал до половината, когато усетих как платформата се разтърси. Спрях. Някой се катереше по стълбата. Кати глухо изстена. Отскочих и се добрах до стола точно в мига, когато влезе Призрака. Той ме огледа.

— Задъхваш се, Уили.

Незабелязано скрих парчето стъкло отзад върху стола с риск да се порежа. Призрака се навъси. Мълчах. Сърцето ми биеше бясно. Призрака се озърна към Кати. Тя се помъчи да го изгледа предизвикателно. По дяволите, беше толкова храбра. Но когато завъртях глава към нея, отново ме обзе ужас.

Разръфаното въже се виждаше съвсем ясно.

Призрака присви очи.

— Хей, дай да свършваме — казах аз.

Това бе достатъчно да го разсее. Призрака се обърна към мен. Кати извърти ръце и донякъде прикри накълцаното въже. От по-близко пак се виждаше. Но може би щеше да мине. Призрака постоя малко, после тръгна към портативния компютър. За секунда — за една мимолетна секунда — той ми обърна гръб.

Сега, помислих си аз.

Щях да скоча, да замахна с парчето стъкло и да го забия във врата му. Не бях ли прекалено далече? Може би. Ами шофьорът? Въоръжен ли беше? Смеех ли да…

Призрака се завърти към мен. Моментът отмина… ако изобщо бе съществувал.

Компютърът вече беше включен. Призрака натрака нещо на клавиатурата. С дистанционен модем се включи в мрежата. Натисна още няколко клавиша, после ми се усмихна и каза:

— Време е да поговорим с Кен.

Коремът ми се сви на топка. Призрака натисна ENTER. На екрана видях какво е написал:

Там ли си?
Зачакахме. След малко се появи отговорът.
Тук съм.
Призрака се усмихна.
— А, Кен.
Той натрака още нещо и пак натисна ENTER.
Обажда се Уил. При Форд съм.
Дълга пауза.
Как е името на първото момиче, с което го направи?

Призрака се обърна към мен.

— Както очаквах, той иска доказателство, че наистина си ти.

Мълчах, но умът ми работеше трескаво.

— Знам какво си мислиш — продължи той. — Искаш да го предупредиш. Искаш да му дадеш отговор, който е близък до истината.

Призрака пристъпи към Кати. Хвана дръжката на ласото. Дръпна съвсем леко. Въжето се впи в шията й като боа-удушвач.

— Ето какво е положението, Уил. Искам да станеш. Искам да отидеш до компютъра и да напишеш верния отговор. Аз ще продължа да затягам въжето. Ако подхванеш някаква игра… ако само заподозра, че въртиш номера… няма да спра, преди тя да умре. Разбра ли?

Кимнах.

Той затегна ласото още малко. Кати изпъшка.

— Действай — каза Призрака.

Изтичах към компютъра. Страхът вцепеняваше мозъка ми. Той беше прав. Мъчех се да измисля правдоподобна лъжа, да предупредя някак Кен. Но не можех. Не и сега. Вдигнах пръсти над клавишите и написах: *Синди Шапиро*

Призрака се усмихна.

— Наистина ли? Ама тя била голяма палавница, Уил. Впечатлен съм.

Той пусна ласото. Кати задавено си пое въздух. Призрака се върна при компютъра. Озърнах се към стола. Счупеното стъкло се виждаше съвсем ясно. Побързах да седна. Зачакахме отговор.

Прибирай се у дома, Уил.

Призрака разтърка лице.

— Интересен отговор — каза той. Замисли се. — Къде го направихте?

— Кое?

— Онова със Синди Шапиро. У вас, у тях, къде?

— На бар мицвата на Ерик Франкел.

— Кен знае ли?

— Да.

Призрака се усмихна. Отново посегна към клавиатурата.

Ти ме провери. Сега е мой ред. Къде го направихме със Синди?

Ново дълго изчакване. Едва се удържах на ръба на стола. Призрака бе предприел хитър ход, за да преобърне ролите. Но по-важното беше, че наистина не знаехме дали отсреща е Кен или не. Скоро щяхме да разберем.

Минаха трийсет секунди. После се появи отговорът.

Прибирай се у дома, Уил.

Призрака изписа:

Трябва да знам, че си ти.

Нова, по-дълга пауза. Най-сетне на екрана изскочи текст.

Бар мицвата на Франкел. А сега си върви.

Разтърсиха ме тръпки. Наистина беше Кен… Извърнах глава към Кати. Погледите ни се срещнаха. Призрака продължи да пише.

Трябва да се срещнем.

Отговорът дойде веднага:

Няма да стане.

Моля те. Важно е.

Върви си, Уил. Опасно е.

Къде си?

Как откри Форд?

— Хммм — промърмори Призрака. Замисли се малко и натрака:

Пистильо.

Още една дълга пауза.

Чух за мама зле ли беше?

Този път Призрака не се консултира с мен.

Да.

Как е татко?

Не е добре. Трябва да те видим.

Пауза.

Няма да стане.

Можем да ти помогнем.

По-добре стойте настрани.

Призрака ме погледна.

— Дали да не го съблазним с най-голямата му слабост?

Нямах представа за какво говори, но го видях как изписа:

Можем да съберем пари. Трябват ли ти?

Трябват ми. Но можем да го уредим чрез банкови преводи.

Сякаш прочел мислите ми, Призрака изписа:

Наистина трябва да те видя. Моля те.

Обичам те, Уил. Върви си.

Още веднъж Призрака безупречно имитира реакцията ми:

Чакай.

Изключвам, братле. Не се тревожи.

Призрака въздъхна дълбоко.

— Нищо не излезе — изрече високо той и бързо затрака по клавишите.

Изключиш ли, Кен, брат ти умира.

Пауза.

Кой е?

Призрака се усмихна.

Познай от един път. Подсказвам: Каспар, дружелюбното призраче.

Този път нямаше пауза.

Остави ги на мира, Джон.

Не ми се ще.

Той няма нищо общо.

Не си толкова глупав, че да очакваш от мен съчувствие. Ела, дай ми каквото искам, и няма да го убия.

Първо го пусни. После ще ти дам каквото искаш.

Призрака се разсмя и затрака по клавиатурата.

Не ме разсмивай. Дворът, Кен. Помниш двора, нали? Давам ти три часа да стигнеш до там.

Невъзможно. Аз дори не съм на Източното крайбрежие.

— Дрън-дрън — промърмори Призрака. После светкавично изписа:

В такъв случай побързай. Три часа. Ако те няма, режа първия пръст. Сетне по още един на всеки трийсет минути. След това продължавам с пръстите на краката. После почвам да си измислям. Дворът, Кен. Три Часа.

Призрака изключи връзката. Затръшна капака на компютъра и се изправи.

— Е — каза с усмивка той, — май мина доста добре, нали?

56

Нора се обади на Квадрата по клетъчния телефон. Обясни му накратко събитията около своето изчезване. Квадрата слушаше, без да я прекъсва, и в същото време караше към нея. Срещнаха се пред сградата „Метрополитън Лайф“ на Парк Авеню.

Тя скочи в микробуса и го прегърна. Беше толкова хубаво да се върне към предишния си живот.

— Не можем да търсим помощ от полицията — каза Квадрата.

Тя кимна.

— Уил беше категоричен в това отношение.

— Тогава как да му помогнем?

— Не знам. Но се страхувам, Квадрат. Братът на Уил ми е разказвал за тези хора. Те със сигурност ще го убият.

Квадрата се замисли.

— Как се свързваш с Кен?

— Чрез една група за компютърни вести.

— Тогава му изпрати съобщение. Може той да измисли нещо.

Призрака стоеше на разстояние.

Времето отлиташе. Аз продължавах да бъда нащрек. Ако се отвореше дори най-малък шанс, щях да рискувам. Опипвах с длан гърлото на счупената бутилка. Репетирах на ум всевъзможни варианти. Опитвах се да преценя с какъв защитен ход може да реагира Призрака и как да го неутрализирам. Чудех се къде точно са му артериите. Къде е най-мек, най-уязвим?

Озърнах се към Кати. Тя се държеше храбро. Отново си спомних как Пистильо настояваше да не я замесвам в тази история. Прав беше. Всичко стана по моя вина. Когато Кати предложи да ми помогне, трябваше да откажа. Бях я подложил на риск. И вината ми не намаляваше от това, че се опитвах да й помогна, че разбирах колко силно желае всичко да свърши.

Трябваше да намеря начин да я спася.

Ошово се обърнах към Призрака. Той ме гледаше. Не трепнах.

— Пусни я — казах аз.

Той се прозина демонстративно.

— Сестра й беше добра към теб.

— И какво?

— Няма причини да й сториш зло.

Призрака разпери ръце и с дрезгав шепот отвърна:

— На кой му трябват причини?

Кати затвори очи. Прекратих разговора. Само влошавах положението. Погледнах часовника. Още два часа. „Дворът“ — мястото, където се събираха след часовете пушачите от гимназията — беше само на пет километра от тук. Знаех защо Призрака го е избрал. От там околностите се виждаха като на длан. Беше пусто, особено през летните месеци. И попаднеше ли веднъж жертвата там, нямаше шанс за измъкване.

Клетъчният телефон на Призрака иззвъня. Той погледна надолу с изненада, сякаш никога не бе чувал такъв звук. За пръв път видях по лицето му нещо подобно на смущение. Напрегнах се, но не посмях да посегна към счупеното стъкло. Засега изчаквах. Но бях готов.

Той щракна телефона и го вдигна до ухото си.

— Казвай.

Заслуша се. Гледах безцветното му лице. Изражението оставаше спокойно, но усещах, че нещо става. Той примига. Погледна часовника си. Мълча почти цели две минути. Накрая каза:

— Тръгвам.

Стана и пристъпи към мен. Приведе уста до ухото ми.

— Ако мръднеш от този стол, ще ме умоляваш да я убия. Разбра ли?

Кимнах.

Призрака излезе и затвори вратата зад себе си. В бараката притъмня. Слънчевите лъчи между листата бавно гаснеха. От предната страна нямаше прозорци, тъй че не знаех какво правят онези отвън.

— Какво става? — прошепна Кати.

Вдигнах пръст пред устните си и се ослушах. Чух шум от автомобилен двигател. Колата потегляте. Отново си спомних предупреждението. *Не ставай от стола.* Призрака не търпеше

своеволия, но той така и така щеше да ни убие. За да не ставам, аз се прегънах в кръста и паднах на пода. Движението не беше от най-изящните. Приличаше по-скоро на гърч.

Озърнах се към Кати. Погледите ни се срещнаха и аз й направих знак да мълчи. Тя кимна.

Ниско приведен, аз се промъкнах към вратата. Бих пропълзял по корем като десантник, но стотиците натрошени стъкла щяха да ме накълцат. Напредвах бавно и внимавах да не се порежа.

Когато достигнах целта, притиснах глава към пода и надникнах през процепа под вратата. Видях колата да се отдалечава. Потърсих по-добър зрителен ъгъл, но не успях. Седнах и притиснах око към процепа отстрани. Той се оказа още по-тесен. Не виждах почти нищо. Надигнах се още малко и изведнъж го видях.

Шофьора.

Но къде беше Призрака?

Бързо пресметнах на ум. Двама души, една кола. Колата потегля, не ме бива много по математиката, но това означаваше, че е останал само един човек. Обърнах се към Кати и прошепнах:

— Няма го вече.

— Какво?

— Шофьорът още е тук. Значи Призрака е потеглил.

Върнах се при стола и взех парчето строшено стъкло.

Стъпвайки колкото се може по-леко от страх, че и най-малката промяна в тежестта може да разклати постройката, аз минах зад стола на Кати. Отново започнах да режа въжето.

— Какво ще нравим? — прошепна тя.

— Ти знаеш как да се измъкнем от тук — казах аз. — Ще бягаме.

— Свечерява се.

— Точно затова не бива да чакаме.

— Онзи другият може да е въоръжен — каза тя.

— И така да е. Предпочиташ ли да изчакаме Призрака?

Тя поклати глава.

— Откъде знаеш, че няма да се върне веднага?

— Не знам.

Въжето падна. Кати беше свободна. Тя разтърка изтръпналите си китки.

— Идваш ли? — попитах аз.

Тя ме погледна така, както навярно аз някога бях гледал Кен — с онази смес от надежда, страхопочитание и доверие. Помъчих се да изглеждам храбър, но никога не съм бил герой по душа. Кати кимна.

От задната страна имаше един прозорец. Планът ми беше да го отворим, да скочим навън и да се измъкнем през гората. Исках да действаме колкото се може по-тихо, но ако шофьорът ни чуеше, щяхме да побегнем. Разчитах на факта, че той не е въоръжен, или дори да има оръжие, не бива да ни нарани сериозно. Двамата без съмнение знаеха, че Кен е предпазлив. Трябваше да ни запазят — или поне мен — за примамка.

А можеше и да греша.

Прозорецът заяждаше. Напразно натисках и дърпах рамката. Никакъв резултат. Беше замазан с боя преди милион години. Нямах шанс да го отворя.

— А сега какво? — попита Кати.

Капан. Чувствах се като плъх в капан. Погледнах Кати. Спомних си загадъчните думи на Призрака, че не съм защитил Джули. Нямаше да позволя това да се случи отново. Не и на Кати.

— Има само един изход — казах аз и погледнах вратата.

— Той ще ни види.

— Не е задължително.

Притиснах око към процепа. Слънчевите лъчи гаснеха. Сенките се сгъстяваха. Видях шофьора. Седеше на някакъв пън. Огънчето на цигарата му просветваше като ясен ориентир в полумрака.

Беше с гръб към нас.

Прибрах парчето стъкло в джоба си. С длан направих знак на Кати да се приведе. Хванах дръжката. Тя се завъртя с лекота. При отварянето вратата изскърца. Застинах и погледнах навън. Шофьорът все още не гледаше към нас. Трябваше да рискувам. Натиснах още малко. Скърцането стихна. Открехнах вратата само колкото да можем да се проврем.

Кати ме погледна. Кимнах. Тя пролази през вратата. Приведох се и я последвах. Вече бяхме отвън. Лежахме върху платформата и се виждахме като на длан. Затворих вратата.

Шофьорът продължаваше да седи неподвижно.

Добре, следващата задача — да слезем от платформата. Не можехме да използваме стълбата. Беше прекалено открита. Направих

на Кати знак да ме последва. Запълзяхме настрани. Платформата беше алуминиева. Това облекчаваше нещата. Нямаше нито триене, нито трески.

Стигнахме до ъгъла на бараката. Но когато завих зад него, чух шум, подобен на стон. После нещо падна. Застинах. Една греда под платформата бе поддала. Цялата постройка се олюля.

— Това пък какво е? — промърмори шофьорът.

Притиснахме се надолу. Дръпнах Кати към мен, зад ъгъла. Сега шофьорът не можеше да ни види. Беше чул шума. Откъм него се виждаше само затворената врата и предната част от платформата.

— Хей, вие, какво правите там вътре? — извика той.

Затаихме дъх. Чух хрущене на сухи листа. Очаквах това. Вече имах нещо като план. Напрегнах се. В този момент онзи извика отново:

— Хей, вие, какво…

— Нищо — извиках аз, притискайки уста към стената на бараката, като се надявах гласът ми да прозвучи глухо, сякаш идва отвътре. Трябваше да рискувам. Ако не отговорех, шофьорът непременно щеше да провери. — Тая барака е пълен боклук. Непрекъснато се люлее.

Тишина.

Не смеехме да дишаме. Кати се притисна към мен. Усетих, че трепери. Погалих я по гърба. Всичко щеше да бъде наред. Да, справяхме се чудесно. Напрегнах слух да доловя шума от стъпките на шофьора. Но не чух нищо. Погледнах Кати и я подканих с очи да пропълзи отзад. Тя се поколеба, но не задълго.

Новият ми план бе да се спуснем по задната опора. Кати щеше да слезе първа. Ако шофьорът я чуеше, което изглеждаше твърде вероятно… е, и за това имах някакъв план.

Посочих й пътя. Тя кимна малко по-спокойно и пролази към стълба. Спусна се надолу и го обгърна с ръце и крака. Платформата отново се олюля. Гледах безпомощно как се накланя. Стенещият звук се раздаде пак, този път по-силно. Пред очите ми един болт се изтръгна от платформата.

— Ама какво…

Но сега шофьорът не си направи труда да вика. Чух го как идва към нас. Вкопчена в опората, Кати ме погледна.

— Скачай долу и бягай! — извиках аз.

Тя разтвори ръце и тупна долу. Платформата не беше висока. След като се приземи, Кати погледна към мен и зачака да я последвам.

— Бягай! — извиках повторно аз.

— Не мърдайте, или ще стрелям! — раздаде се гласът на шофьора.

— Бягай, Кати!

Преметнах крака през ръба и скочих. Моето падане беше малко по-тежко. Земята ме блъсна в краката. Някъде бях чел, че трябва да паднеш с прегънати колене и да се преметнеш. Направих го и се блъснах в едно дърво. Когато станах, видях шофьора да идва към нас. Деляха ни около петнайсет метра. Лицето му бе изкривено от ярост.

— Ако не спрете, мъртви сте.

Но в ръката му нямаше пистолет.

— Бягай! — извиках на Кати аз.

— Но… — опита се да възрази тя.

— Аз съм след теб! Бягай!

Тя знаеше, че лъжа. Бях приел това като част от плана. Сега работата ми беше да задържа преследвача… или поне да го забавя, за да избяга Кати. Тя се поколеба. Идеята за моята саможертва не й допадаше.

Шофьорът вече почти ни настигаше.

— Можеш да повикаш помощ — подканих я аз. — Бягай!

Най-сетне тя ме послуша и хукна напред, прескачайки корените и високите треви. Аз вече посягах към джоба си, когато шофьорът се хвърли с плонж върху мен. Жестокият удар ме разтърси, но все пак успях да се вкопча в противника. Преплетени един в друг, двамата се търкулнахме по земята. И това го бях чел някъде. Почти всяка ръкопашна схватка свършва на земята. В киното противниците си разменят удари, докато единият падне. В истинския живот навеждат глави, сграбчват се и започват борба. Търкалях се, търпеливо поемах ударите и насочвах цялото си внимание към парчето стъкло.

Бях обгърнал шофьора с две ръце и стисках отчаяно, макар да знаех, че не му причинявам болка. Все едно. Поне го задържах. Всяка секунда имаше значение. Кати се нуждаеше от преднина. Продължавах да стискам. Онзи се дърпаше. Аз не го пусках.

Тогава той ме удари с глава.

Отдръпна се и ме блъсна с чело в лицето. За пръв път ме удряха така и болката беше невероятна. Сякаш в лицето ми се вряза някоя от онези чугунени топки, с които събарят сгради. В очите ми избиха сълзи. Разхлабих хватката и паднах назад. Шофьорът отметна глава за нов удар, но аз инстинктивно пропълзях настрани и се свих на топка. Той скочи на крака и замахна да ме ритне в ребрата.

Но сега бе мой ред.

Приготвих се. Оставих ритника да ме улучи, после с една ръка притиснах крака към корема си. С другата вдигнах счупената бутилка. Забих я в прасеца му. Когато парчето стъкло се вряза дълбоко в плътта, шофьорът изрева. Викът отекна наоколо. От клоните литнаха подплашени птици. Издърпах стъклото и го забих отново, този път в областта на ахилесовото сухожилие. Оплиска ме топла кръв.

Шофьорът падна и взе да се мята като риба на сухо.

Канех се да ударя отново, когато той каза:

— Моля те. Просто ме остави и се махай.

Погледнах го. Кракът му лежеше безпомощно. Вече не представляваше заплаха за нас. Поне засега. А аз не бях убиец. Все още. И не биваше да губя време. Призрака можеше да се върне всеки момент. Дотогава трябваше да сме изчезнали.

Обърнах се и побягнах.

След двайсет-трийсет метра се озърнах през рамо.

Шофьорът не ме преследваше. Мъчеше се да пълзи. Отново побягнах и изведнъж чух гласа на Кати:

— Уил, тук съм!

Завъртях се и я видях.

— Насам — каза тя.

Хукнахме през гората. През лицата ни удряха клони. Препъвахме се в стърчащи корени, но не падахме. Кати се оказа права. Петнайсет минути по-късно гората свърши и ние се озовахме на пътя.

Призрака вида как Уил и Кати изскочиха от гората.

Гледаше ги отдалече. После се усмихна и седна в колата. Подкара обратно и се зае да разчиства. По земята имаше кръв. Не бе очаквал това. Уил Клайн продължаваше да го изненадва… и дори да печели симпатиите му.

Добре.

Когато свърши, Призрака подкара по Саут Ливингстън Авеню. Не видя никъде Уил и Кати. Чудесно. Спря до една пощенска кутия на Нортфийлд Авеню. Поколеба се за миг, после пусна пратката.

Готово.

Призрака продължи по Нортфийлд Авеню до шосе 280, от там излезе на щатската магистрала и подкара на север. Вече всичко приключваше. Той си помисли как бе започнало и как трябва да свърши. Мислеше си за Макгуейн, Уил, Кати, Джули и Кен.

Но най-много мислеше за своята клетва и за онова, което го бе накарало да се върне.

57

През следващите пет дни се случиха много неща.

Разбира се, веднага след бягството уведомихме властите. Отведохме ги до поляната, където ни бяха държали в плен. Там нямаше жива душа. Бараката беше празна. На мястото, където намушках шофьора, открихме следи от кръв. Но не намериха нито отпечатъци, нито косми или влакна от дрехи. Никакви улики. Това не ме учуди. Бях очаквал нещо подобно. И ми се струваше, че вече няма значение.

Събитията вървяха към края си.

Филип Макгуейн бе арестуван за убийството на федералния агент под прикритие Реймънд Кромуел и видния адвокат Джошуа Форд. Когато се срещнах с Пистильо, зърнах в очите му щастливия поглед на човек, който е постигнал целта на живота си — да изкачи Еверест, да открие Светия Граал или да победи най-жестокия демон.

— Чорапът се разплита — заяви злорадо той. — Макгуейн ще влезе зад решетките за убийство. Организацията му се разпада по шевовете.

Попитах как са го хванали. Този път Пистильо сподели с радост всички подробности.

— Макгуейн беше изфабрикувал фалшив запис от охранителните видеокамери, на който се вижда как нашият агент напуска офиса. Това трябваше да му осигури алиби и право да си кажа, лентата беше безупречна. С новите дигитални технологии това не е чак толкова трудно — поне така казват момчетата от лабораторията.

— И какво стана?

Пистильо се усмихна.

— Получихме по пощата друга касета. Пусната в Ливингстън, Ню Джърси, представи си. Истинската касета. На записа двама души смъкват трупа с асансьора. И двамата вече са арестувани и дадоха показания. Освен това имаше бележка с указания къде да намерим

труповете. А отгоре на всичко в пратката бяха всички записи и доказателства, които брат ти събра преди години.

Помъчих се да проумея, но не успях.

— Знае ли се кой ви е пратил всичко това?

— Не — отвърна Пистильо, но не личеше да се тревожи особено.

— А какво става е Джон Аселта? — попитах аз.

— Обявили сме го за издирване.

— Той открай време е обявен за издирване.

Пистильо сви рамене.

— Какво друго можем да сторим?

— Той уби Джули Милър.

— По заповед. Призрака е най-обикновен наемник.

Това не ме утешаваше.

— Не вярваш, че ще го хванете, нали?

— Слушай, Уил, много бих искал да спипам Призрака, но ще бъда откровен с теб. Няма да е лесно. Аселта вече напусна страната. Получихме сведения, че е в чужбина. Ще си намери работа при някой деспот, който да го закриля. Но в крайна сметка — трябва да го разбереш — Призрака е само оръдие. Аз искам онези, които натискат спусъка.

Не бях съгласен, но реших да не споря. Попитах го какво означава всичко това за Кен. Той се замисли, преди да отговори.

— Вие с Кати Милър не ни казахте всичко, нали?

Смутено се размърдах на стола. Бяхме разказали за отвличането, но решихме да не споменаваме за връзката с Кен. Запазихме този епизод в тайна.

— Разправихме ви всичко както си беше — казах аз.

Пистильо ме погледна в очите, после сви рамене.

— Истината е, че вече не знам дали Кен ще ни потрябва. Но сега за него няма заплаха, Уил. — Той се приведе напред. — Знам, че не си поддържал връзка с него. — При тези думи разбрах по лицето му, че се съмнява. — Но ако някак успееш да го откриеш, кажи му да излезе от сенките. Няма от какво да се бои. И всъщност… да, ще го потърсим, за да потвърди старите доказателства.

Както казах, бяха много напрегнати пет дни.

Ако не се брои срещата ми с Пистильо, през цялото време бях с Нора. Разговаряхме за нейното минало, но не много. От време на време

лицето й помръкваше. Все още я мъчеше чудовищен страх от бившия й съпруг. Разбира се, това ме вбесяваше. Трябваше да си уредим сметките с мистър Крей Спринт от Камдън, Мисури. Не знаех как. Все още не знаех. Но нямаше да оставя Нора да живее в страх до края на дните си. В никакъв случай.

Нора ми разказа за Кен — че имал скрити пари в Швейцария, че обичал туризма, че търсел покой сред планините, но не успявал да го намери. Разказа ми и за Шийла Роджърс — онази наранена душа, за която бях узнал толкова много. Но най-често Нора говореше за племенницата ми Карли и тогава лицето й грейваше. Карли обичала да тича надолу по стръмното със затворени очи. Била страстна читателка и умеела да прави циганско колело. Имала изумително весел, заразителен смях. Отначало Карли се държала с Нора боязливо и плахо — естествено, родителите й не насърчавали новите познанства — ала Нора търпеливо и постепенно се сближила с нея. Най-тежкият миг в живота й бил, когато трябвало да изостави детето (Нора употреби именно тази дума, макар че според мен тя бе твърде силна) и да лиши Карли от единствената й истинска приятелка.

Кати Милър стоеше на разстояние. Беше отишла някъде — не ми каза къде, а аз не настоявах, — но се обаждаше почти всеки ден. Вече знаеше истината, но ми се струваше, че това не я облекчава особено. Докато Призрака бродеше по света, старата история нямаше да приключи. И аз, и Кати щяхме да се озъртаме през рамо по-често отколкото трябва.

Честно казано, всички живеехме в страх.

Но за мен епилогът наближаваше. Просто трябваше отново да видя брат си. Може би сега това ми бе по-необходимо от когато и да било. Мислех си за самотните му години. Мислех си за онези дълги походи из планините. Това не беше истинският Кен. С такъв живот никога нямаше да бъде щастлив. Кен обичаше вечно да бъде на преден план, не да се крие в сенките.

Отдавна бях осъзнал причините, по които исках отново да видя брат си. Да ходим заедно на бейзбол. Да играем шах. Да стоим до късно и да гледаме стари филми. Но разбира се, сега имаше и нови причини.

Вече споменах, че аз и Кати запазихме в тайна връзката с Кен. Искахме пак да влезем в контакт с него. В крайна сметка успяхме чрез една информационна група в Интернет. Казах на Кен да не позволява на смъртта да го изплаши. Надявах се да схване намека. И той наистина схвана. Беше свързано с детството ни. Ставаше дума за „Не бой се от жътваря“, любимата му песен на „Блу Ойстър Култ“. Открихме сайт с информация за стари хевиметъл състави. Вътре нямаше много места, но успявахме да си уговорим контакти.

Кен все още бе извънредно предпазлив, но и той искаше всичко да свърши веднъж завинаги. През последните единайсет години аз бях живял с мама, Мелиса и татко. Кен ужасно ми липсваше, но мисля, че ние му липсвахме още повече.

Така или иначе, наложи се доста дълго да подготвяме нещата, но в крайна сметка уговорихме среща с Кен.

Когато аз бях на дванайсет години, а Кен на четиринайсет, ни пратиха на летен лагер в Маршфийлд, Масачузетс, наречен „Лагер Милстоун“. В рекламите се твърдеше, че бил „на нос Коуд“, но ако това бе вярно, значи въпросният нос обхващаше почти половината щат. Всички бунгала носеха имена на колежи. Кен спеше в Йейл, а аз в Дюк. Лятото там страшно ни хареса. Играехме баскетбол и софтбол, и водехме войни на „сините“ срещу „сивите“. Храната беше скапана, за пиене ни даваха някакъв плодов сок, който веднага нарекохме „сок от бръмбари“. Възрастните отговорници бяха забавни, но се държаха като същински садисти. Ако имах дете, никога не бих го пратил на такова място. И все пак лагерът страшно ми хареса.

Логично ли ви звучи?

Преди четири години заведох Квадрата в същия лагер. Канеха се да го закриват, тъй че Квадрата закупи имота и го превърна в уединена школа по йога. Върху бившето футболно игрище построи ферма. Имаше само една пътека за идване, а фермерската къща се намираше по средата, тъй че от нея можеше се види кой идва.

Споразумяхме се, че това е идеалното място за среща.

Мелиса долетя от Сиатъл. Тъй като ни гонеше параноята, заръчахме й да кацне във Филаделфия. С нея и татко се срещнахме в едно заведение на изхода от щатската магистрала. Освен нас за

събирането знаеха само Нора, Кати и Квадрата. Те пътуваха поотделно. Чакахме ги да пристигнат утре, защото те също имаха интерес историята да приключи.

Но тази вечер, първата вечер, беше само за членове на семейството.

Аз карах колата. Татко седеше до мен. Мелиса беше отзад. Не ни се говореше. Напрежението стягаше гърдите ни — моите най-много, струва ми се. Вече бях свикнал да не приемам нищо на вяра. Докато не видех Кен със собствените си очи, докато не го прегърнех и не го чуех да проговори, нямаше да повярвам, че всичко най-сетне е свършило.

Мислех си за Шийла и Нора. Мислех си за Призрака и председателя на класа Филип Макгуейн… и в какво се бе превърнал по-късно. Би трябвало да съм изненадан, но май не бях. Винаги сме „потресени“, когато чуем за насилие в жилищните предградия, сякаш добре поддържаните дворове, ниското строителство, любителският бейзбол, уроците по пиано и родителските съвети са някакъв магически талисман против злото. Ако Призрака и Макгуейн бяха израснали само на петнайсет километра от Ливингстън — тоест в Нюарк — никой не би се почувствал „потресен“ и „изумен“ от онова, в което се превърнаха.

Пуснах диск с концерта на Спрингстийн в Медисън Скуеър Гардън от юли 2000 година. На шосе 95 имаше ремонт — кога ли не е имало — и пътуването ни отне цели пет часа. Спряхме пред червената селска постройка с фалшив силоз за зърно. Не видяхме други коли. Това можеше да се очаква. Трябваше да пристигнем първи. Кен щеше да дойде след нас.

Мелиса първа слезе от колата. Захлопването на вратата отекна из полето наоколо. Когато я последвах, имах чувството, че все още виждам старото футболно игрище. Гаражът беше точно на мястото на едната врата. Алеята минаваше през някогашните трибуни. Озърнах се към татко. Той извърна глава.

За момент никой от нас не помръдна. После аз наруших магията и тръгнах към къщата. Татко и Мелиса ме последваха. Всички си мислехме за мама. Трябваше и тя да е тук. Да види сина си още веднъж. Знаехме, че това би разбудило задрямалата усмивка на Съни. Нора я бе утешила със снимката. Нямам думи да изкажа колко съм й благодарен за това.

Знаех, че Кен ще дойде сам. Карли щеше да е укрита на безопасно място. През изминалите дни рядко я споменавахме в разговорите си. Кен би рискувал да дойде на срещата. Но не би рискувал дъщеря си. И аз напълно го разбирах.

Обиколихме стаите. Никой не пожела да пийне нещо.

В един ъгъл имаше стар чекрък. Тиктакането на старинния стенен часовник отекваше подлудяващо гръмко в тихата стая. Накрая татко седна. Мелиса се приближи до мен. Хвърли ми познатия поглед на по-голяма сестра и прошепна:

— Защо нямам чувството, че кошмарът скоро ще свърши?

Не исках дори да мисля за това.

Пет минути по-късно чухме шум от приближаваща кола.

Втурнахме се към прозореца. Дръпнах завесата и надникнах навън. Свечеряваше се, но виждах добре. Колата беше сива „Хонда Акорд“ — невзрачна и идеално подбрана. Сърцето ми заподскача. Исках да изскоча навън, но останах на място.

Хондата спря. За няколко секунди — отмервани от проклетия вехт часовник — не се случи нищо. После лявата предна врата се отвори. Стиснах завесата толкова силно, че едва не я разкъсах. Видях как отвътре се подаде крак. После някой излезе от колата и се изправи.

Беше Кен.

Той ме погледна и се усмихна с онази позната самоуверена усмивка, която сякаш казваше: дай да му разкатаем фамилията на тоя живот. Повече не ми трябваше. С радостен вик се хвърлих към вратата. Отворих я рязко, но Кен вече тичаше с всичка сила към мен. Нахълта в къщата и ме сграбчи. Годините се стопиха. Просто изчезнаха. Паднахме и се затъркаляхме по килима. Аз се кисках като седемгодишно хлапе. Чух, че и той се смее.

Останалото се губи в щастлива мъгла. Татко скочи върху нас. След това и Мелиса. Спомням си всичко като поредица от размазани снимки. Кен прегръща татко; татко е сграбчил Кен за врата и го целува по темето, а по бузите му се стичат сълзи; Кен подхвърля Мелиса във въздуха; Мелиса плаче и гали брат си, сякаш иска да се увери, че наистина е тук.

Единайсет години.

Не знам колко дълго бесняхме така, колко продължи тази щура, прекрасна бъркотия. Най-сетне се опомнихме и седнахме на дивана.

Кен ме държеше плътно до себе си. От време на време сграбчваше врата ми под мишница и ме удряше с юмрук по главата. Никога не съм предполагал, че мога да изпитвам удоволствие от това.

— Ти се сблъска с Призрака и оцеля — каза Кен, докато ме стискаше за пореден път. — Май вече нямаш нужда от моята закрила.

А аз се издърпах и умолително възразих:

— Имам, имам.

Падна мрак. Всички излязохме навън. Дишах с блаженство прохладния нощен въздух. Двамата с Кен вървяхме отпред. Мелиса и татко изостанаха на десетина метра зад нас, навярно усещаха, че така искаме. Кен ме прегръщаше през рамото. Спомням си как веднъж в онзи лагер играехме футбол и аз изтървах дузпа. Заради това моят отбор загуби мача. Приятелите почнаха да ме дразнят. Нищо особено. Може да се случи на всекиго. През онзи ден Кен ме изведе на разходка. Тогава също ме прегръщаше през рамото.

И днес усещах онова някогашно спокойствие.

Той започна да ми разказва историята си. Разказът почти съвпадаше с онова, което вече знаех. Той бе нарушавал закона. После сключил сделка с ФБР. Макгуейн и Аселта разбрали.

Опита се да избегне въпроса ми защо се е върнал у дома през онази нощ, и още по-важно, какво е търсил при Джули. Но аз държах всичко да излезе наяве. С твърде много измами и заблуди се бях сблъскал напоследък. Затова го запитах направо:

— Защо се върнахте двамата с Джули?

Кен извади пакет цигари.

— Пропушил ли си? — изненадах се аз.

— Да, но ще ги откажа. — Той ме погледна и каза. — Смятахме, че ще е удобно място за среща.

Спомних си думите на Кати. Също като Кен, Джули не се бе прибирала повече от година. Чаках го да продължи. Той се взираше в незапалената цигара.

— Извинявай — каза Кен.

— Няма нищо.

— Знаех, че все още не си я забравил, Уил. Но по онова време взимах наркотици. Бях пълна отрепка. А може и да не е от това. Може

би просто постъпих като егоист. Не знам.

— Няма значение — казах аз. И наистина нямаше. — Но все още не разбирам. Какво общо имаше Джули?

— Тя ми помагаше.

— Как?

Кен запали цигарата. Зърнах лицето му. Някогашните изваяни черти бяха омекнали като изгладен от времето камък и това сякаш го правеше още по-красив. Но очите му си оставаха все тъй ледено сини.

— Двете с Шийла бяха съквартирантки в Хавъртън. Сприятелиха се. — Той млъкна и поклати глава. — Слушай, Джули хлътна по наркотиците. Вината е моя. Когато Шийла дойде в Хавъртън, аз ги запознах. И Джули тръгна надолу. Започна да работи за Макгуейн.

Вече се бях досетил, че е имало нещо подобно.

— Наркотици ли пласираше?

Кен кимна.

— Но когато ме хванаха, когато се съгласих да работя за ФБР, трябваше ми приятел — съучастник, с чиято помощ да разоблича Макгуейн. Отначало и двамата изпаднахме в ужас, но после разбрахме, че това е единственият ни изход. Начин да изкупим вината си, нали ме разбираш?

— Да, струва ми се.

— Мен непрекъснато ме държаха под око. Но не и Джули. Нямаха повод да я подозират в каквото и да било. Тя ми помогна да изнеса компрометиращи документи. Когато записвах разговори, предавах записите на нея. Затова се срещнахме през онази нощ. Най-после разполагахме с достатъчно информация. Щяхме да я предадем на ФБР и да сложим край на цялата бъркотия.

— Не разбирам — казах аз. — Защо трупахте материалите? Защо не ги предавахте на федералните?

Кен се усмихна.

— Срещал ли си Пистильо?

Кимнах.

— Трябва да ме разбереш, Уил. Не казвам, че всички ченгета са подкупни или нещо подобно. Но има и такива. Някой от тях каза на Макгуейн, че съм в Ню Мексико. Но това не е най-лошото. Други, като Пистильо, са адски амбициозни. Трябваше ми нещо, с което да го

държа в ръцете си. Не можех да разчитам на неговата милост. Щях да предам материалите, след като условията бъдат изпълнени.

Това ми се стори логично.

— Но после Призрака разбра къде сте.

— Да.

— Как?

Стигнахме до оградата. Кен се облегна на нея. Погледнах назад. Мелиса и татко не се приближаваха.

— Не знам, Уил. Толкова бяхме изплашени. Може би това ни провали. Така или иначе, краят вече се виждаше. Мислех си, че сме свободни. Седяхме на онзи диван в мазето и започнахме да се целуваме…

Той пак се загледа настрани.

— И какво?

— Изведнъж усетих примка около шията си. — Кен засмука цигарата. — Бях върху нея и Призрака се беше промъкнал незабелязано. Преди да се усетя, вече не можех да дишам. Джон ме душеше. Дърпаше с всичка сила. Имах чувството, че ще ми прекърши врата. Не знам какво стана после. Мисля, че Джули го блъсна. Така се изтръгнах. Той я удари с юмрук в лицето. Аз отскочих назад, после понечих да го нападна. Призрака извади пистолет и стреля. Първият куршум ме улучи в рамото. — Той затвори очи. — Тогава избягах. Господ да ми прости, но избягах.

Нощта ни обгръщаше. Чувах песента на щурците, но съвсем слабо. Кен отново засмука цигарата. Знаех какво си мисли. Избягал е. И я оставил да умре.

— Имал е пистолет — казах аз. — Не си виновен.

— Да, бе — кимна той, но не изглеждаше убеден. — Сигурно сам се досещаш какво стана след това. Избягах при Шийла. Взехме Карли. Имах заделени пари от работата с Макгуейн. Знаехме, че Макгуейн и Аселта ни гонят по петите, затова потеглихме незабавно. Едва след няколко дни, когато вестниците ме обявиха за заподозрян в убийство, осъзнах, че бягам не само от тях двамата, но и от целия свят.

Зададох въпроса, който ме мъчеше от самото начало.

— Защо не ми каза за Карли?

Той рязко завъртя глава настрани, сякаш го бях ударил с юмрук в челюстта.

— Кен?

— Не може ли да го оставим за друг път, Уил? — попита той, без да ме поглежда.

— Искам да знам.

— Не е тайна. — Гласът му стана някак странен. Усетих как си възвръща предишната самоувереност, но сега тя бе по-различна, може би леко разклатена. — Бях изпаднал в опасно положение. Федералните ме хванаха малко преди нейното раждане. Боях се за нея. Затова не споменах никому. Никому. Често ги посещавах, но не живеех при тях. Карли остана при майка си и Джули. Не исках да е свързана с мен по какъвто и да било начин. Разбираш ли?

— Естествено — казах аз.

Изчаках го да добави нещо. Той се усмихна.

— Какво?

— Просто си спомням лагера — каза Кен.

И аз се усмихнах.

— Страшно ми харесваше там — добави той.

— И на мен… Кен?

— Какво?

— Как успя да се укриваш толкова дълго?

Той се разсмя тихо, после каза:

— Карли.

— Карли ти е помагала да се укриваш?

— Това, че не казах за нея никому. Мисля, че то ми спаси живота.

— Как така?

— Всички търсеха беглец от правосъдието. Тоест самотен мъж. Евентуално придружен от жена. Но никой не търсеше семейство с малко дете — и това ми позволи да остана невидим за полицията.

Това също звучеше логично.

— Федералните извадиха голям късмет, че ме заловиха повторно. Бях станал непредпазлив. Или знам ли… понякога си мисля, че съм искал да ме заловят. Вечно живеехме в страх, не смеехме да пуснем корени… това изтощава, Уил. Толкова ми липсвахте. И най-много ти. Може би неволно съм се отпуснал. Или пък е трябвало да сложа точка.

— Значи тогава те екстрадираха?

— Аха.

— И сключихте нова сделка.

— Мислех, че ще ми лепнат убийството на Джули. Но когато се срещнах с Пистильо… е, той все така държеше единствено на Макгуейн. За Джули почти не се сещаше. И знаеше, че не съм бил аз. Така че… — Кен сви рамене. После взе да разказва за Ню Мексико и как продължавал да пази в тайна Карли и Шийла, за да не ги подложи на риск. — Не исках да се връщат толкова рано — добави той с по-тих глас. — Но Шийла не ме послуша.

Разказа ми как бил излязъл с Карли, когато дошли хората на Макгуейн, как се прибрал, заварил ги да измъчват Шийла и ги убил, а после отново избягал. Разказа ми как спрял при същия уличен телефон и се обадил на Нора в моя апартамент — второто обаждане, за което знаеха от ФБР.

— Сигурен бях, че ще я потърсят. Из цялата къща имаше отпечатъци на Шийла. Ако не федералните, Макгуейн щеше да я открие. Затова й казах да се укрие. Докато всичко приключи.

Кен отишъл при един дискретен лекар в Лас Вегас. Лекарят сторил каквото можел, но било твърде късно. Шийла Роджърс, неговата спътничка от единайсет години насам, умряла на другия ден. Когато майка й издъхнала, Карли спяла на задната седалка. Като не знаел какво да прави — и се надявал, че така ще заличи следите на Нора — Кен изоставил край пътя тялото на любимата си и продължил по-нататък.

Мелиса и татко се приближиха към нас. Помълчахме.

— Какво стана после? — тихо запитах аз.

— Оставих Карли при една приятелка на Шийла. Всъщност братовчедка. Знаех, че там ще е в безопасност. После потеглих на изток.

И когато той изрече това, когато от устата му излетяха думите, че е потеглил на изток… точно тогава всичко започна да се обърква.

Случвало ли ви се е нещо такова? Слушате, кимате, внимавате? Всичко изглежда съвсем правилно и логично, сетне забелязвате нещо дребно, нещо уж незначително, почти незабележимо… и с нарастващ ужас осъзнавате, че всичко е сбъркано.

— Погребахме мама във вторник — казах аз.

— Какво?

— Погребахме мама във вторник — повторих аз.

— Точно така — кимна Кен.

— През онзи ден си бил в Лас Вегас, нали?

Той се замисли.

— Да, там бях.

Отново пресметнах на ум.

— Какво има? — попита Кен.

— Нещо не ми е ясно.

— Какво?

— В деня на погребението — помълчах, изчаках да се обърне към мен и го погледнах в очите — ти си бил на другото гробище с Кати Милър.

Лицето му трепна.

— Какво говориш?

— Кати те видяла на гробището. Стоял си под едно дърво близо до гроба на Джули. Казал си й, че си невинен. Че идваш, за да откриеш истинския убиец. Как е възможно, ако тогава си бил в другия край на страната?

Брат ми не отговори веднага. Стояхме мълчаливо един срещу друг. И усетих как нещо вътре в мен изстива и гасне още преди да чуя гласа, който още веднъж преобърна целия ми свят.

— Излъгах те.

Всички извърнахме глави и видяхме как Кати Милър излиза иззад едно дърво. Гледах я и мълчах. Кати се приближи.

Държеше пистолет.

Целеше се в гърдите на Кен. Зяпнах от смайване. Чух как Мелиса ахна. Чух вика на баща си: „Не!“ Но всичко това сякаш бе безкрайно далече. Кати гледаше мен и очите й настояваха, искаха да ми кажат нещо, което никога няма да разбера.

Тръснах глава.

— Бях само на шест години — каза Кати. — Не беше трудно да пренебрегнат такъв свидетел. Пък и какво ли разбирах? Бях съвсем малко хлапе, нали? Онази нощ видях брат ти. Но видях и Джон Аселта. Може да съм ги объркала, рекоха ченгетата. Как може едно шестгодишно дете да различи виковете на страст от викове на страдание? За детето те са едно и също, нали? За Пистильо и неговите агенти не представляваше никаква трудност да изопачат показанията ми. Те искаха Макгуейн. А сестра ми беше за тях просто поредната наркоманка от предградията.

— Какво говориш? — прошепнах аз.

Тя извърна очи към Кен.

— През онази нощ бях там, Уил. Пак се криех зад татковото шкафче. Всичко видях.

Кати ме погледна отново. Никога не бях виждал толкова бистри очи.

— Джон Аселта не е убил сестра ми — каза тя. — Кен беше.

Всичко в мен започна да се сгромолясва. Още веднъж тръснах глава. Погледнах Мелиса. Лицето й бе пребледняло. Погледнах баща си, но той стоеше с наведена глава.

— Видяла си ни да се любим — каза Кен.

— Не — гласът на Кати звучеше удивително спокойно. — Ти я уби, Кен. Предпочете да я удушиш, защото искаше да прехвърлиш вината на Призрака… също както удуши Лора Емърсън, когато тя заплаши да разобличи търговията с наркотици в Хавъртън.

Аз прекрачих напред. Кати се завъртя към мен. Спрях.

— Когато Макгуейн не успя да убие Кен в Ню Мексико, Аселта ми се обади — продължи тя бавно и уверено, сякаш отдавна бе репетирала тази реч. — Каза ми, че вече са заловили брат ти в Швеция. Отначало не му повярвах. След като са го заловили, попитах, защо нищо не знаем? Той ми каза, че ФБР си затваря очите, защото Кен все още може да осигури доказателства срещу Макгуейн. Бях потресена. Нима след толкова търсене щяха да оставят убиеца на Джули да се измъкне безнаказано? Не можех да го позволя. Не и след всичко, което преживяхме. Аселта сигурно знаеше какво чувствам. Затова се свърза с мен.

Аз упорито клатех глава, но Кати продължи:

— Моята задача беше да стоя наблизо, защото предполагахме, че ако Кен потърси някого, това ще си ти. За да ми повярваш, излъгах, че съм го видяла на гробището.

Най-сетне си възвърнах дар слово.

— Но ти беше нападната. В моя апартамент.

— Да — потвърди тя.

— Дори извика името на Аселта.

— Помисли малко, Уил — каза Кати със спокоен, уверен глас.

— За какво да помисля? — попитах аз.

— Защо беше прикован за леглото?

— Защото той искаше да ми припише престъплението, както беше направил с…

Този път Кати поклати глава. После посочи Кен с пистолета.

— Той те прикова, защото не искаше да пострадаш.

Отворих уста, но не успях да издам нито звук.

— Той трябваше да остане насаме с мен. Трябваше да узнае какво съм ти казала… какво си спомням… преди да ме убие. Да, извиках името на Джон. Не защото мислех, че той се крие зад маската. Виках го на помощ. А ти ме спаси, Уил. Той щеше да ме убие.

Бавно плъзнах поглед към брат си.

— Лъже — каза Кен. — Защо да убивам Джули? Тя ми помагаше.

— Вярно, но не съвсем — каза Кати. — В едно е прав: Джули наистина бе видяла шанс да изкупи вината си след ареста на Кен. Беше се съгласила да му помага срещу Макгуейн. Но брат ти докара нещата твърде далеч.

— Как?

— Кен знаеше, че трябва да се отърве и от Призрака. Да не останат следи. Най-сигурното беше да му прехвърли вината за Лора Емърсън. Предполагаше, че Джули няма да възрази. Но сбърка. Помниш ли колко близки бяха Джули и Джон?

Намерих сили да кимна.

— Между тях имаше особена връзка. Не твърдя, че разбирам каква. Навярно и те не биха могли да я обяснят. Но Джули се вълнуваше за него. Мисля, че беше единствената, която го е обичала. Тя бе готова да унищожи Макгуейн. Щеше да го стори с радост. Но никога не би причинила зло на Джон Аселта.

Не бях в състояние да проговоря.

— Глупости — рече Кен. — Уил?

Не го погледнах.

— Когато узна какво е замислил Кен, Джули се обади на Призрака да го предупреди — продължи Кати. — Кен дойде у дома да прибере записите и документите. Тя се опита да го забави. Любиха се. Кен поиска доказателствата, но Джули отказа да му ги даде. Той позеленя. Настоя да му каже къде ги е скрила. Тя мълчеше. Когато осъзна какво става, той побесня и я удуши. Призрака закъсня с броени секунди. Докато Кен бягаше, той го простреля. Мисля, че щеше да го

догони, но когато видя мъртвата Джули, едва не загуби свяст. Падна на пода. Положи главата й в скута си и нададе най-нечовешкия вик, който съм чувала. Сякаш нещо вътре в него се скъса завинаги.

Кати пристъпи още по-близо. Вгледа се право в очите ми.

— Кен не избяга заради Макгуейн или от страх, че ще го обвинят — каза тя. — Избяга, защото беше убил Джули.

Падах в някакъв бездънен кладенец и напразно протягах ръце за опора.

— Но Призрака… — колебливо изрекох аз. — Той ни отвлече…

— Беше нагласено — каза тя. — Той ни остави да избягаме. Само дето не очаквахме от теб такъв подвиг. Шофьорът трябваше да те натупа за по-убедително. Не подозирахме, че ще го нараниш толкова зле.

— Но защо?

— Защото Призрака знаеше истината.

— Каква истина?

Кати отново посочи Кен.

— Че брат ти никога няма да дойде само за да те спаси. Никога не би поел такъв риск заради теб. — Тя размаха наоколо свободната си рака. — И само при подобни обстоятелства би приел, да се срещнете.

Аз пак поклатих глава.

— През онази нощ оставихме човек да го чака — добави Кати. — За всеки случай. Той не дойде.

Залитнах назад. Погледнах Мелиса. Погледнах баща си. И разбрах, че всичко е истина. До последната дума. Истина.

Кен беше убил Джули.

— Не съм искала да ти причиня болка — каза Кати. — Но страданията на близките ми трябваше да приключат. ФБР го освободи. Нямах избор. Не можех да позволя да му се размине след онова, което стори със сестра ми.

Баща ми проговори за пръв път.

— И какво ще правиш сега, Кати? Ще го застреляш ли?

— Да — каза тя.

И тогава се случи най-лошото.

Баща ми извърши своята саможертва. Нададе вик и се хвърли към Кати. Прогърмя изстрел. Баща ми залитна и продължи напред. Изби оръжието от ръцете й. После падна и се хвана за крака.

Всичко стана съвсем бързо, но за Кен и това бе достатъчно.

Когато вдигнах очи, той изваждаше пистолета си. Очите му — ледените очи — се впиха в Кати. Щеше да я застреля. Без колебание. Просто щеше да се прицели и да натисне спусъка.

Хвърлих се към него. Ударих го по ръката точно когато натискаше спусъка. Отекна още един изстрел, но куршумът отлетя настрани. Вкопчих се в брат си. Отново се затъркаляхме по тревата, но не както преди. Всичко беше съвсем различно. Той ме удари с лакът в корема. Останах без дъх. Кен се надигна. Насочи пистолета към Кати.

— Не — казах аз.

— Трябва — отвърна Кен.

Скочих върху него. Сборичкахме се отново. Извиках на Кати да бяга. Но Кен беше по-силен. Притисна ме към земята. Погледите ни се срещнаха.

— Тя е последната нишка — каза той.

— Няма да ти позволя.

Кен притисна дулото към челото ми. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго. Чух писъка на Мелиса. Казах й да не се меси. С крайчеца на окото си я видях как извади клетъчен телефон и почна да набира.

— Хайде — казах аз. — Натисни спусъка.

— Мислиш ли, че няма да го направя?

— Ти си ми брат.

— И какво? — Гласът му ме накара отново да се замисля за безбройните форми на злото, от което никога не сме защитени. — Не чу ли какво говореше Кати? Не разбираш ли на какво съм способен… колко хора съм наранил и предал?

— Не и мен — тихо изрекох аз.

Надвесен над мен, той се разсмя, продължавайки да притиска дулото в челото ми.

— Какво каза?

— Не и мен — упорито повторих аз.

Кен отметна глава. Смехът му прогърмя и отекна в нощната тишина. Побиха ме ледени тръпки.

— Ти — прошепна в ухото ми той. — Теб съм наранил и предал повече от всеки друг.

Тия думи се стовариха върху мен като падаща канара. Погледнах го. Лицето му се напрегна и бях сигурен, че ще натисне спусъка. Затворих очи и зачаках. Чух суматоха и викове, но те бяха нейде далече. Онова, което наистина чух — единственият звук, наистина достигнал до мен — бе риданието на Кен. Отворих очи. Околният свят избледня. Останахме само двамата.

Не знам какво точно стана. Може би се дължеше на ситуацията: аз проснат по гръб, безпомощен, а той — моят брат, надвесен над мен, но вече не като спасител и защитник, а като виновник за всички беди. Може би Кен видя колко съм уязвим и в него надделя инстинктът, който вечно го тласкаше да ме закриля. Може би това го пречупи. Не знам. Но когато погледите ни се срещнаха, лицето му взе да се отпуска и омеква.

И тогава отново всичко се промени.

Усетих как хватката на Кен се разхлаби, но пистолетът остана опрян в челото ми.

— Искам да обещаеш нещо, Уил — каза той.

— Какво?

— Става дума за Карли.

— Дъщеря ти.

Кен затвори очи и видях по лицето му истинска мъка.

— Тя обича Нора — каза той. — Искам двамата да се погрижите за нея. Да я отгледате. Обещай ми.

— Но нали…

— Моля те — отчаяно настоя Кен. — Моля те, обещай.

— Добре, обещавам.

— И обещай никога да не я водиш при мен.

— Какво?

Той заплака. Сълзите се стичаха по бузите му, капеха по лицето ми.

— Обещай, по дяволите. Никога да не й говориш за мен. Да я отгледаш като свое дете. Никога да не я водиш на свиждане. Обещай, Уил. Обещай, или ще стрелям.

— Първо ми дай пистолета и ще обещая — казах аз.

Кен ме погледна. После набута оръжието в ръката ми.

И ме целуна. Прегърнах го. Прегърнах убиеца. Притиснах го към себе си. Той плачеше върху гърдите ми като малко дете. Дълго

лежахме така, докато накрая чухме сирените.

Опитах се да го отблъсна.

— Махай се — прошепнах умолително аз. — Моля те. Бягай.

Но Кен не помръдна. Не и този път. Никога няма да разбера защо. Може би му беше омръзнало да бяга. Може би искаше да изплува от злото. Може би просто искаше да го арестуват. Не знам. Но Кен остана в прегръдката ми. Остана така, докато полицаите дойдоха да ни разделят.

58

Четири дни по-късно

Самолетът на Карли пристигна навреме. Квадрата ни откара до летище Нюарк. Трима та с Нора тръгнахме заедно към терминал С. Нора крачеше най-отпред. Тя познаваше Карли и изгаряше от желание пак да я види. Аз примирах от страх.

— Снощи разговаряхме с Уонда — каза Квадрата.

Погледнах го.

— Казах й всичко — добави той.

— И какво?

Квадрата спря и сви рамене.

— Май и двамата с теб ще станем бащи по-рано от очакваното.

Прегърнах го, адски щастлив за него и Уонда. Виж, за себе си не бях съвсем сигурен. Предстоеше ми да отглеждам непознато дванайсетгодишно момиче. Щях да положа всички усилия, но каквото и да казваше Квадрата, никога нямаше да бъда истински баща на Карли. Бях се примирил с много неща около Кен, включително вероятността да остане в затвора до края на живота си, но все още ме мъчеше настояването му никога повече да не се види с дъщеря си. Предполагах, че иска да я защити. Сигурно смяташе, че така ще е по-добре за детето.

Казвам „предполагах“, защото не можех да го попитам. След ареста Кен отказваше да се види и с мен. Не знаех защо, но онези прошепнати думи…

Теб съм наранил и предал повече от всеки друг.

… неумолимо продължаваха да кънтят в мен, да ме раздират със стоманени нокти.

Квадрата остана вън. Ние с Нора изтичахме през вратата. Тя носеше годежния пръстен. Бяхме подранили, разбира се. Открихме търсения вход и се втурнахме по коридора. Нора сложи чантичката си в рентгеновия апарат. Когато минах през металдетектора, машината

записука, но се оказа, че е от часовника ми. После бързо продължихме напред, макар че до кацането оставаха още петнайсет минути.

Седнахме, хванахме се за ръце и зачакахме. Мелиса бе решила да остане в града още няколко дни. Грижеше се за баща ни. Както бях обещал, Ивон Стърно получи сензационен материал. Не знам дали ще направи кариера благодарение на това. С Една Роджърс все още не се бях свързал. Скоро трябваше да го сторя.

Колкото до Кати, не предявихме обвинения. Мислех си колко отчаяно е копнеела да сложи край и се питах дали онази нощ й е помогнала или не. Може би…

Заместник изпълнителният директор Джо Пистильо обяви неотдавна, че до края на годината ще се пенсионира. Сега разбирах твърде добре защо толкова настояваше да не замесвам Кати Милър — не само за да не пострада, но и заради онова, което някога бе видяла. Не знам дали наистина се е съмнявал в свидетелството на едно шестгодишно дете, или скръбното лице на сестра му го е накарало да преиначи думите на Кати. Знам само, че беше укрил нейните показания — уж за да я защити. Но си имам съмнения.

Естествено, бях потресен да узная истината за брат си, и все пак — сигурно ще ви прозвучи странно — донякъде се радвах. В крайна сметка дори най-грозната истина е по-добра от най-красивата лъжа. Светът ми стана по-мрачен, но поне отново се върна в старата орбита.

Нора приведе глава към мен.

— Добре ли си?

— Умирам от страх — казах аз.

— Обичам те. И Карли ще те обича.

Погледнахме към монитора с разписанието. Надписите примигаха. Служителката на „Континентал Еърлайнс“ взе микрофона и обяви, че полет 672 току-що е кацнал. Самолетът на Карли. Извърнах глава към Нора. Тя се усмихна и стисна ръката ми.

Загледах се настрани. Погледът ми плъзна по пътниците — мъже с костюми, жени с пътни чанти, отпускарски семейства, хора с отложени полети, уморени, раздразнени. Небрежно отминавах всяко лице и точно тогава видях кой ме гледа. Сърцето ми спря.

Призрака.

Разтърси ме тръпка.

— Какво? — попита Нора.

— Нищо.

Призрака ми кимна да се приближа. Станах като хипнотизиран.

— Къде отиваш?

— След малко се връщам — казах аз.

— Но тя ще дойде всеки момент.

— Само ще отскоча до тоалетната.

Нежно целунах Нора по челото. Тя ме погледна разтревожено. Озърна се из салона, но от Призрака нямаше и помен. Аз обаче не си правех илюзии. Опитах ли се да избягам, той щеше да ме намери. Ако го пренебрегнех, щеше да стане по-зле. Бягството нямаше да ми помогне. Рано или късно той щеше да ни открие.

Трябваше да се изправя срещу него.

Тръгнах към мястото, където го бях видял. Краката ми се подгъваха като гумени, но упорито продължавах напред. Докато минавах край дълга редица празни телефонни кабини, чух гласа му.

— Уил.

Обърнах се и го видях. Той ми направи знак да седна до него. И двамата гледахме право напред през стъклото. Слънцето хвърляше ярки отблясъци. Беше задушно и горещо. Аз присвих очи. Той също.

— Не се върнах заради брат ти — каза Призрака. — Дойдох за Карли.

Тия думи ме вкамениха.

— Няма да ти я дам — казах аз.

Той се усмихна.

— Ти не разбираш.

— Обясни ми тогава.

Призрака се измести по-плътно до мен.

— Ти искаш да подредиш хората, Уил. Искаш добрите да са от едната страна, лошите от другата. Но не става така, нали? Никога не е толкова просто. Обичта например поражда омраза. Мисля, че оттам се започна. От първобитната обич.

— Не знам за какво говориш.

— Баща ти — каза Призрака. — Той прекалено обичаше Кен. Аз търся корена, Уил. И го намирам там. В обичта на баща ти…

— Все още не те разбирам.

— Онова, което ще чуеш — продължи Призрака — съм споделял само с един човек. Разбираш ли?

Потвърдих, че разбирам.

— Трябва да се върнеш към времето, когато двамата с Кен бяхме в четвърти клас — каза той. — Разбираш ли, аз не намушках Даниъл Скинър. Кен беше. Но баща ти толкова го обичаше, че реши да го защити. Подкупи моя старец. Плати му пет бона. Ако щеш вярвай, баща ти се смяташе едва ли не за благодетел. Моят старец ме биеше непрекъснато. Хората казваха, че така или иначе трябвало да ме вземат в приют. Според баща ти излизаше, че или ще ме оправдаят поради законна самозащита, или пък ще ме пратят на терапия, където хранят по три пъти на ден.

Мълчах като ударен от гръм. Мислех си за онази среща на бейзболното игрище. Парализиращият страх на баща ми, леденото му мълчание, докато се връщахме, неговите думи към Аселта: „Ако искаш някого, вземи мен“. И отново виждах цялата ужасяваща логика.

— Само на един човек казах истината — повтори Призрака. — Досещаш ли се?

Още нещо си дойде на мястото.

— Джули — казах аз.

Той кимна. Връзката. Това обясняваше странната връзка помежду им.

— Тогава защо си тук? — попитах аз. — Да отмъстиш на дъщерята на Кен?

Призрака тихичко се разсмя.

— Не. Няма лек начин да ти го кажа. Но може би науката ще помогне.

Той ми подаде някаква папка. Погледнах я.

— Отвори я — каза Призрака.

Разгърнах папката.

— Това е протокол от аутопсията на убитата неотдавна Шийла Роджърс — обясни той.

Навъсих се. Не се питах откъде я е придобил. Сигурен бях, че има начини.

— Какво общо има това?

— Погледни тук. — Призрака посочи с мършавия си пръст към средата на протокола. Виждаш ли? По срамната кост няма белези от разкъсване на надкостницата. Не се споменава за стрии по гърдите и

коремната стена. Нищо особено, разбира се. Няма и да му обърнеш внимание, ако не го търсиш.

— Ако не търсиш какво?

Той затвори папката.

— Признаци, че жертвата е раждала. — Видя обърканото ми изражение и добави. — Казано с прости думи, Шийла Роджърс не може да е майка на Карли.

Отворих уста, но Призрака ми подаде нова папка. Погледнах надписа на корицата.

Джули Милър.

Из гърдите ми се разля хлад. Той разгърна папката, посочи с пръст и почна да чете:

— Белези по срамната кост, стрий, микроскопични промени в тъканите на гърдите и матката. И травмата е била скорошна. Виждаш ли какво пише? Ясно изразен белег от епизиотомия.

Вторачих се в думите.

— Джули не беше дошла само за да се срещне с Кен. Тя бе преживяла много тежък период. Едва започваше да се опомня, Уил. Искаше да ти каже истината.

— Каква истина?

Но Призрака поклати глава и продължи:

— Би ти казала по-рано, но не знаеше как ще реагираш. Ти я пусна толкова лесно да си отиде… това имах предвид, когато казах, че е трябвало да се бориш за нея. Ти просто я остави да си върви.

Погледите ни се срещнаха.

— Когато умря, Джули имаше шестмесечно бебе — каза Призрака. — Тя и момиченцето живееха на квартира заедно с Шийла Роджърс. Мисля, че през онази нощ Джули щеше да ти каже най-сетне, но брат ти й попречи. Шийла също обичаше детето. Когато Джули беше убита и брат ти трябваше да бяга, Шийла реши да задържи бебето като свое. А Кен… е, той разбра колко полезно може да бъде детето за един беглец. Той нямаше деца. Шийла също. Това щеше да е най-доброто прикритие.

Отново си спомних какво бе прошепнал Кен.

… Теб съм наранил и предал повече от всеки друг.

Чувах гласа на Призрака като през мъгла.

— Ти не си нито чичо, нито настойник, а истинският баща на Карли.

Не знам дали дишах. Гледах втренчено в пустотата. Наранен и предаден. Брат ми. Моят собствен брат ми бе отнел детето.

Призрака се изправи.

— Не се върнах за мъст, или дори за възмездие — продължи той. — Но истината е, че Джули умря, опитвайки да ме защити. А аз не успях да й помогна. Дадох клетва, че ще спася детето й. Трябваха ми цели единайсет години.

Залитайки станах на крака. Стояхме един до друг. Откъм самолета се задаваха пътници. Призрака пъхна нещо в джоба ми. Лист хартия. Не му обърнах внимание.

— Аз изпратих онзи видеозапис на Пистильо, за да не ти досажда Макгуейн. През онази нощ преди единайсет години открих доказателствата в дома на Джули и ги пазих през цялото време. Ти и Нора вече сте в безопасност. Аз се погрижих за всичко.

Пътниците продължаваха да слизат. Стоях, чаках и слушах.

— Не забравяй, че Кати е леля на Карли, а техните са й дядо и баба. Нека да бъдат част от живота й. Чуваш ли ме?

Кимнах и точно тогава Карли влезе в салона. Всичко друго изчезна. Момиченцето вървеше тъй гордо. Като… като майка си. Карли се озърна и когато видя Нора, на лицето й грейна изумителна усмивка. Сърцето ми се пропука. В този миг се разпадна на хиляди късчета. Усмивката. Разбирате ли, тази усмивка принадлежеше на майка ми. Беше усмивката на Съни. Като ехо от миналото, като знак, че не всичко от майка ми — и от Джули — е угаснало завинаги.

В гърлото ми се надигна ридание. Удържах го с усилие и усетих ръка върху рамото си.

— А сега върви — прошепна Призрака и леко ме побутна към дъщеря ми.

Озърнах се, но Джон Аселта бе изчезнал. И тогава сторих единственото, което ми оставаше. Отправих се към детето си и към жената, която обичах.

Издание:
Харлан Коубън. Господари на нощта
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 2002
Коректор: Мария Трифонова
ISBN: 954-585-399-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.